

CSURGAY JUDIT

VÉRREL ÉS KÖNNYEL

– SZEMBEN A VILÁGGAL –

REGÉNY

2022.

ISBN 978-615-82127-0-0

TARTALOM

I. FEJEZET: EMLÉKEZZ A JÖVŐDRE!	3
II. FEJEZET: STRIX URALENSIS, AZ ÉJSZAKAI ÓRSZEM	13
III. FEJEZET: A HÁBORÚ HULLÁMHOSSZÁN	27
IV. FEJEZET: EPPUR SI MUOVE! ÉS MÉGIS MOZOG A FÖLD!	37
V. FEJEZET: A FEKETE EZER ÁRNYALATA	49
A SZERZŐ	55

I. FEJEZET EMLÉKEZZ A JÖVŐDRE!

Mindennek meg kell változnia ahhoz, hogy semmi se változzon! – Így összegezte magában dr. Kisné Vas Viktória a budaligeti teraszáról a saját helyzetét. Talán, mert megtetszett neki ez a japán mondás, amit nemrég a televízióban hallott. Pedig van ebben valami bizarr, furcsa, feloldhatatlannak tűnő ellentmondás, valami csalafinta abszurditás, csacska képtelenség.

Mindent, vagy semmit! – Igen, így már tetszett neki a dolog, és nem vitás, élvezte a nehezen megharcolt biztonságérzetét is, amely végre élhetőbbé, elviselhetőbbé tette az életét. Nagyon is értékelte még azt a parányi javulást is, amit a sors a hatvanötödik életévében végre gyógyírként oda ejtőernyőztetett a sajgó sebeire. Mégis feszülten aludt el, sokáig forgolódott az ágyában, és nem jött álom a szemére. Nem csoda. Sehogyan sem sikerült megálljt parancsolnia a feltörekvő gondolatainak. Pedig kellett volna. Mert minél kevesebbet alszik, másnap annál fáradtabb lesz. S minél kialvatlanabb, annál keserűbb. A szomorúság azonban rossz tanácsadó. Olyan, mint a gyűlölet meg a harag. Behálóz, megmételyez, elpusztít mindent, miközben ő nem rombolni, hanem építeni akart. Jobbra, többre, másra vágyott, hasonlóan a többi sorstársához. Mert soha nincs későn! Az élet felénél, vagy akár a háromnegyedénél sem. Csak merni, és akarni kell! Hiszen fejben dől el minden. Igenis szabad, sőt kell is nagyot álmodni, és – emlékezni! A jövőre. Ehhez pedig arra van szükség, hogy az élet tornyosuló akadályait szép sorjában lebontsuk. – Menni fog, ne riadj meg! – biztatta magát, mígnem végre a szemeire megjött az álom, az enyhet adó, hogy megszabadulva a Föld törvényeitől s az ébrenlét összes mázsás nyűgjétől, óriás bilincsetől, tonnás koloncától, hirtelen kiszabadulhasson a börtönéből az ő agyon gyötört, véresre sebzett lelke is. Ilyenkor szállt, szárnyalt szélesebben, szabadon. Mint egy szeleburdi pillangó, libegett, röpködött, cikázott, zezzugolt, önfeledten úszott a boldogságban, a határtalan, végtelen örömben, a szabadságban. S a hatalmas érzést, amelyért megszületni, élni, s ha kell, halni érdemes, ilyenkor álmában hogy, hogy nem, szinte ott érezte az ereiben, sőt minden egyes sejtjében. Pedig ő csak álmodott. Egy jobb, tisztább, tökéletesebb világot, egy másik, távoli országot, ahol a rend, a törvény, a tisztesség, és a becsület az úr. Ahol ember az embernek nem farkasa, ahol a szomszéd nem két lábon járó fegyverkészítő gyilkos ragadozó, ahol az élet mindennapjait nem a gonoszság, a gyűlölet, a kirekesztődség, meg a protekció és a korrupció hatja át, hanem a tehetség, a rátermettség, és az esélyegyenlőség dirigál. S ahol igaz Teréz anya bölcs mondása, hogy a béke egy mosollyal kezdődik. – El, el innen, messzire! – lüktetett ilyenkor a megvetés a szívében. Mint az éltető oxigén, olyan volt számára az ébrenléten túli másik világ, amelyikben pompás pávaszemes lepkévé válva felül emelkedhetett Magyarország, Budaliget, s azon belül a szörnyű szűkebb környezete összes mélybe taszító, elátkozott, mocskos szennyén és bűnén, s a bűnözők bűnözése felett szemet hunyó bűnrészesek taszító, tomboló tehetetlenségén.

Viki minden éjjel nagy utat járt be – önmagában. Mint egy vadászgép, mely leküzdte a gravitációt, ő is nekifutott, elrugaszkodott, és a hangsebességet átlépve felemelkedett – a tisztaság, az igazság és a becsület békét, megnyugvást sugárzó magasságába. Abba a másik dimenzióba, amelyben érdemes volt küzdeni, harcolni, naponta csatába, ütközetbe menni, a bűnösökkel szembe fordulni, – és győzni. Itt már nagyon is számított, hogy ki kicsoda. Ez már nem következmények nélküli torz világ volt. Szó és tett szerepet, jelentőséget kapott. Itt nem a politikai elit kötcsei gyüleménye osztotta a lapokat. Ez a képzeletbeli fenti óriás teniszpálya ugyanis fel volt festve. Itt működtek a törvények, a szabályok. Így Magyarország kilencvenhármezer-harminc négyzetkilométernyi csöpp, csonka területe fölött tíz-tizenkétezer méternyi magasságban lebegve már nem zavarta őt oly nagyon a hazája hétköznapi fasizmusa,

ahogyan a kirakatos, hazudozós, sikerpropagandás, nacionalista, antiszemita közszolgálati televízió álhíreinek zuhataga sem. Legkevesebb ekkora eltávolodásra volt szüksége ahhoz, hogy elviselhetővé váljon számára az a rémmező, amelyben élt. Másoknak láthatóan természetesen tűnt, hogy a televízióban az egyik hivatalban lévő polgármester Adolf Hitler gazdaságpolitikát méltatta, majd bejelentette, hogy ő dr. Mengeléről kíván utcát elnevezni a kerületében. A műsorvezető a polgármester helyett idővel ugyan dr. Mandelára helyesbített, ám mindeközben náci karlendítéses üdvözlések kerültek fel az internetre. S persze, rajta kívül másokat mindez nem igazán zavart.

A többséget biztosan nem. Szemük sem rebtent. Nem kérdezték: és ezt lehet?

Minél kínzóbbnak, kegyetlenebbnek érezte a földi bolygó-lét csalfa délibábjait, országos és helyi provokációit, ostoba, gyermeteg csapdáit, minél inkább gyötörte őt a nehézkes létfenntartás összes monoton rituáléja, filléreskedő nélkülözése, riasztó társadalmi igazságtalanságának központi intézményesítése, álmaiban annál magasabbra repült. Sűrűn már nem is az utasszállító gépek, a kedves légi lajhárok fedélzetére, nem is a hangsebességet varázslatosan átlépő vadászbombázók kabinjaiba, hanem egyenesen az űrhajósok sztratoszféra-világába képzelte magát. Oda, ahonnan nem csupán a bűnös Budaliget, és a korruptnak, anti-jogállamnak okkal kikiáltott, megbélyegzett Magyarország, hanem már az egész Covid-fertőzött, fuldokló kék bolygó is távoli törpének tűnik a súlytalanság állapotából.

Viki ilyenkor szárnyalt, szálldosott, a szabadság szertelen, szédítően mámorító, féktelen, vad gyönyörűségével. Hatalmas érzés volt ez! Ő, az agyon sebzett, gúzsba kötött, megtépázott, ezerszer sárba tiport, de mégis büszke, patyolat tiszta, a hatalmat, s azzal visszaélőket hetykén megvető szellem-óriás, akinek a lelke immár tizenhatodik esztendeje non-stop dacolt a jobboldali kormány napi szőnyegbombázásaival, a felé kilőtt rövid, közepes, és nagy hatósugarú lélekgyilkos magyar rakétákkal, – állta a sarat! Minél inkább támadták, célkeresztbe vették, űzték, üldözték, annál elszántabban küzdött, virult, dacolt, csak azért is élt, még hozzá juszt is itt! Mert élni akart. Pedig maga a pokol volt a sorsa. Mindent és mindenkit elveszített már. Mégis ember maradt az embertelenségben. – Tizenhat év! Jóságos Isten! – suttogta sebesen szárnyalva a Föld körüli pályán, még álmában is. Ami nem csoda, hiszen a fennálló hatalom őt ős-ellenségnek minősítette. Politikai tisztogatás áldozatává vált, majd feketelistás lett, azaz olyan munkanélküli persona non grata, aki hiába írt önéletrajzokat, hiába házalt, kopogtatott s telefonálgatott, a hazájában nem kellett senkinek. Pontosabban: nem volt szabad, így nem is merték őt foglalkoztatni sehol. Soha, egyetlen állásinterjúig sem juthatott el. A két diplomájával, s a nyelvismeretével eleve „túlképzettnek” minősítették, s emellett baj volt az életkorával is. A fiatal pályakezdőket jobban megérte foglalkoztatni. Így ő, a vén csataló, csakis közmunkára lett volna fogható. Vagyis a semmi, a földönfutóvá válás, meg az éhbérért megalázzottak iskolai végzettséget nem igénylő parkgondozása, falevél gyűjtése, gereblyézése, homokzsákolása, meg a hídépítők segédmunkási besorolása között választhatott – volna. Azaz, a hivatását Magyarországon sehol sem gyakorolhatta, mivel ő nem volt tagja a klikknek, az új kötöcsei elitnek. – De lám, még ebből is talált furfangos, frappáns kiutat! A magántanítványaiból élt. Nem engedte, hogy az egyre öregedő ál-demokraták, s mind korruptabb polgári kormányaik őt megalázzák. Azt már nem! Munkaviszonyt azonban így senki sem igazolhatott. Ezért, mint egy bányaló, úgy robotolt – egészen hatvanöt éves koráig –, amikor végre révbe ért, és neki, a politikai üldözöttnek, a számkivetettnek is kénytelenek voltak megítélni az öregségi nyugdíjat. Hatvanöt évesen, nő léte! – Ezt tette vele a furcsa, felemás, paktumos, bundás rendszerváltás, amire ráment a karrierje, az egzisztenciája, a fél élete, a házassága, a családja, a vésztartaléknyi vagyona, összes megtakarítása, vagyis – szó szerint mindene. Hát persze, hogy rögtön a lejtmenet elején elhagyta, megcsalta, cserben hagyta őt a

férje, dr. Kis Ferenc, a világ legkisebb embere! A gyerek meg gyorsan felnőtt, kirepült, és élte a maga életét. Kis Kinga Katalint olyan nagyon nem verte földhöz az anyja sanyarú sorsa. Küzdött a középiskolával, utána meg egyetemista lett. Örökké telepakolták vizsgákkal, beadandókkal, feladatokkal, így aztán neki is megvolt a maga baja. A közös múlt, az egykor volt boldogság gyorsan szertefoszlott, eltűnt, mint a kámfor.

Múltak az évek, s miközben a hűtlen Ferenc szíve Ildikójával hevesen hetyegett, össze is bútorozott, megint Viki húzta a rövidebbet. Ott maradt egyedül, kifosztva, kisemmizve. Ildikója hatására ugyanis az ő egykor volt Ference rendesen összepakolt, mielőtt ismeretlen címre távozott. Elvitt mindent, ami az újrakezdéshez szükséges. Az összes közös vagyont értékpapírokban meg HUF-ban, s ráadásul még az autót is. – Úgy látszik, ilyen a hatvanas férfiak kapuzárási pánikja. Főképp, ha becestelen, erőszakos csábítók csalfa hálójába futnak bele.

Ráadásul az idő kikezdte Viki egykor volt támaszait, szeretteit is. Mindet. A szüleit is. Körülötte elfogyott az élet. Egyfolytában temetni járt. Apát, anyát, rokont, barátot, kutyát. Végül egy szál magában maradt. De egyenes derékkel, derével tűrte a sorsát. S hogy a rengeteg kín, gyötrelmes szenvedés, kiúttalan reményvesztettség elképesztően elszántta, erőssé, nő létere férfiakat megszegyenítő kőkemény harcossá, nemes lelkű, a legnagyobbakhoz fogható s mérhető igaz emberré edzette őt, aki kívül-belül megmaradt örökifjúnak, – azon olykor még maga is elcsodálkozott. Álmában is. Talán a gondviselő ezt küldte neki kárpótlásként. Mindenért. Az egész elrontott, tönkretett, ellopott, megrabolt, kisemmizni próbált sanyarú életéért, amelybe – dacolva mindennel és mindenkivel, – ő maga vitt értelmet, célt, megküzdött sikert, eredményt, számtalan apró örömet, boldogság-morzsát, erőt, kitartást, sötétet felváltó fényt, napi hitet és éltető reményt, de még magabiztosságot is. Mert, bár ezt sohasem fogalmazta meg, nem mondta ki magában, ott legbelül mégis tisztán érezte, hogy hatalmas dolgot vitt véghez. Már a puszta fennmaradása, létezése, túlélése is maga a nagybetűs siker volt – az adott körülmények között. – Lám, mégis csak igaz, hogy a név kötelez. Nomen est omen! S valóban, ő nem vesztesnek született. Latinul a győzelem, a diadal szimbóluma a keresztneve. Az ókori latin mitológiában ugyanis Victoria a győzelem istennője. S a szépen csengő pozitív tartalomhoz egy káprázatos dél-amerikai növény, a Victoria regia neve is társul. Ez a földi csoda az Amazon folyóban honos, két méter átmérőjű gyönyörű vízi rózsza, vagyis inkább tündérrózsza, mely Victoria angol királynőről kapta a nevét. S hogy ráadásul még Vas-lánynak is született, az már tejszínhab volt a tortán. – Igen, ő kemény, fajsúlyos, erős, ellenálló, és sziklaszilárd jellemű. Telitalálat a leánykori neve. Úgyhogy dr. Kissenki Ferencét nem is használta. Örökre ki, meg eltörölte. Ferkó helyére mást, utánpótlást, új utódot nem keresett. Elkönyvelte magában, hogy „ilyenek a férfiak”! Mind becestelen, undok, és alávaló. Igaz, magában ezt a jelenséget a „kretén, lúzer, csippendéles”-mesterhármassal diagnosztizálta, s a gondolatai között így is emlegette. Mígnem aztán bő tíz év múltán egy szép napon nagyot nézett. Nem álmában, hanem a valóságban. Egyszer csak megpillantotta a tévében az új amerikai külügyminisztert. – Hoppá! A világ egy csapásra összeborult, s ami a régi rendet illeti, az bizony recsegve, ropogva hirtelen felborult. Oda lett minden. És minél többet látta, minél sűrűbben nézte, annál inkább érezte, hogy talán mégsem minden férfi idióta. Egy, azaz egyetlen egy kivétel – tíz év múltán, – már akadt. Antony Blinken maga a tökély volt a szemében. A férfi – ideál telitalálatos megtestesítője. Ünnepe volt minden nap, amelyen látta, hallotta őt. S hogy még a hangja is ennyire varázslatos, férfias, az is egészen magával ragadta, elbűvölte. Imádta a kisfiús, olykor tétova kézmozdulatait, s a néha kedvesen suta lépéseit. Mr. Blinken – aki persze, azt sem tudta, hogy ő él és létezik, – Washingtonból is képes volt összetörni Vas Viktória életre szóló budaligeti fogadalmát. Tény ugyanis: akár-

hogyan erőlködött, ha az amerikai külügyminisztert meglátta, többé nem bírta se gyűlölni, se lenézni a férfiakat. Tartósan azonban sohasem örülhetett Mr. Blinkennek, mert a hírzuhatagban előbb-utóbb rendre felbukkant valaki, akinek nagyon nem kellett volna ott teremnie.

Viki rémesen haragudott a disznóölő Nagy Úrra, Magyarország vezér emberére, Brüsszel rémére, vagyis a magát 174 centiméteresnek mondó Zseboroszlánra, aki az Európai Unióban a lengyel barátjával lépten-nyomon belengeti a vétót. És még ráadásul az ő nevének a férfi megfelelőjét viseli! Ez határtalanul elborzasztotta őt, hiszen a Nagy Vezér tizenhat éven át tönkretette, ellehetetlenítette az életét, de még ráadásul disznóölést is posztolt magáról. – Milyen érzés lehet a gyilkos pillanat? A disznó szemébe nézni, s közben a kést beledöfni? – tűnődött magában Viki. – Igen, ez is olyan nap volt, amelyen szégyellte, hogy magyar. Hasonlót érzett akkor is, amikor a végrehajtó hatalom első embere Magyarországon anyagi alapokra helyezte a gyermekvállalást, és bejelentette, hogy aki szül, „az anyagilag is jól jár”. Vikivel ekkor is megfordult a világ. Ő még úgy tudta, hogy a kicsik szerelemből, szeretetből, s nem anyagi haszonszerzés céljából születnek. Na, de ebből is láthatjuk, hogy változnak az idők! Mára Tiborcz panaszaiából is meggazdagodás lett. S az újságíró, aki ezt a tényt elsőként feltárta, ma már nem riportokat ír, hanem kamiont vezet. – Ez Magyarország! Nem az ígéret, hanem a bűn földje, ahol bármi megtörténhet, mert az össznépi nagy Família Kft. leghatalmasabb jogász vezére, meg az ő véres kezű emberei nem viccelnek. Korlátlanul gyakorolják a kétharmados hatalmat, s közben vagyonosodnak, meg tisztogatnak. Lenézik a népet, de ha négyévente közeleg a választás, a cukiság-kampány fotói kedvéért átmenetileg leereszkednek az alattvalóikhoz. Aztán, mintha elválták volna, jön a filmszakadás, a kevély, hetyke, öntelt távolságtartás. Már dölyfösek, diktátorok, kirekesztők és beképzettek.

Szóval, sok oka volt annak, hogy Viki, ha nem lett volna születetten szerény, akár naponta úgy köszönthette volna magát reggelente a tükörbe nézve, hogy „szervusz, te hős! Legyen szép a napod! Szébb, mint tegnap előtt, s legalább olyan, mint amilyen tegnap volt!” Talán illett is volna köszönetet mondania a gondviselőnek mindazért, amit még nem bírtak elvenni tőle. Hogy Isten kegyelméből szépnek, okosnak, és egészségesnek született. S hogy az élete első felében – egészen a rendszerváltásig, – a tehetségével, a tudásával sikeresen érvényesülhetett, noha az akkori egyetlen politikai pártnak sohasem volt a tagja. – Persze, mert akkor még rend volt! – gondolta magában. Ő ugyanis a szocializmustól nem szenvedett. Tizennyolc évesen már országos tehetségkutató versenyt nyert, így zöld útja volt. Nem gáncsolták, sőt büszkéek voltak rá. Pedig nem munkás-paraszt családból származott. Vagyis, sokáig minden rendben volt. Nem csupán az ő életében. Se távol, se közel nem ismert senkit, akit a Kádár-rendszer megnyomorított, üldözött volna. A „legvidámabb barakkban” valóban, őszintén derűsnek látta és tapasztalta az életet. Diktatúrának, elnyomásnak még a nyomát sem bírta felfedezni sohasem. Aztán jött a véres szájuak hada, s vele együtt a vadkapitalizmus terrorja, amitől egy csapásra oda lett minden. Na, ennek a rémes diktatúrának viszont számos áldozatát jól ismerte. Köztük volt ő maga is, természetesen.

Tárgyilagos pillanataiban azt azonban mindig beismerte önmagának, hogy a rendszerváltással neki valójában az a baja hogy, ha ez nem lett volna, akkor a disznótoros kollégisták puccsa sem létezhetett volna. S ha ezek a fiúk nem kerültek volna hatalomra, akkor Magyarország sohasem vergődött volna a mai béklyóiban. Elismerte azt is, ami jót hozott hazájának a rendszerváltás, melynek közszereplői közül Göncz Árpádot első perctől fogva mélyen tisztelte. Máiig őt tartja Magyarország legkiválóbb államfőjének, aki szellem-óriás volt, s akihez fogható a következő száz évben aligha jöhet. Tény azonban, hogy az élete kálváriáját, a

politikai üldözötté válását Viktória a rendszerváltástól eredeztette, noha ténylegesen az első jobboldali polgári kormány 1998-as hatalomra jutása tette őt tönkre.

Magyarország történetében minden idők legdurvább, legvéresebb leszámolója ment akkor végbe. Létszámcsökkentéssel indokolták a politikai tisztogatásokat, s egyből tíz évre tették állásukba visszavehetetlenné az elbocsátottakat, akiket így egy kerek évtizedre tiltottak el a hivatásuk gyakorlásától, miközben egyből feketelistások is lettek. Azaz, a hazájukban – halálra ítélték őket. Mármint a disznótoros kollégista fiúk, akikkel – vidéki ügyvédeké válva – semmi baj nem lett volna, ha az a volna ott nem volna. Ők azonban ügyesen meglovagolták a rendszerváltás hullámait.

– Rendszerváltás? Háttérben kötött titkos paktumokkal? – Micsoda szemfényvesztés, átejtés, becsapás volt ez! Fenekestül felforgattak mindent, ez igaz. S a rendből egyből káosz, meg a koncokon marakodók durva diktatúrája lett. Ő nem fontoskodott, nem politizált, nem dörgölőzködött. Élte tovább az életét. S hogy körülötte újak jönnek – mennek, hazudnak, új elitet farigcsálnak, s kirekesztősdit játszanak, ami számára idővel végzetessé lett, – azt kezdetben nem értette még. Nem sejtette, hogy a nagy magyar rendszerváltó rulett arról szól majd, mint a „Ki mit tud?” – vetélkedőkben a helycsere. Némelyek jelképes egy forintért, meg tízért, százért, s ezerért sok milliós értékű gyárat, vállalatokat, ingó és ingatlan vagyontokat vásároltak meg. Belőlük olykor – bárminemű tudás, tehetség, ismeret, képesség nélkül, – percek alatt milliomosok, sőt milliárdosok lettek. Ha ügyesek és „klubtagok” voltak, jól helyezkedtek, megcsinálhatták a szerencséjüket.

Viki csak a politikai tisztogatás után jött rá, hogy mi folyik itt. Hangzatos hazug szavakkal új pártok, hatalomra törő egyesületek, friss érdekszövetségek születtek, miközben körülötte hirtelen mindenki a kommunizmus áldozatának füllentette magát, s nyomult, tarolt, besúgott, áskálódott, feljelentett, – hogy aztán térdre kényszeríthesse, kivérezthesse, kiégesse, leamortizálja, körön kívülre kényszeríthesse és kismimmizze a maga ősrégi szakmai ellenfeleit. Politikai lózungok mögé bújva szedték áldozataikat. Mindazokat, akik tisztességgel, becsülettel éltek és boldogultak „az átkos szocializmusban”. Abban a politikai rendszerben, amelyikben nem voltak munkanélküliek, hajléktalanok, éhezők, se valódi üldözöttek. Szerinte ezt csak az új, rendszerváltó hóbortos divat címkézte a Kádár-időszakra. A semmiből jött életművész fiúk friss csapata, akik demokráciának mondták önmaguk terrorját, s az általuk keltett kaotikus anarchiát. Verbális és tetteges sulykolásokkal, papagájos, kisiskolás ismételtetésekkel zajlott a hatalomra törő hatalmaskodók hangos színre lépése.

Így történt, hogy egy maroknyi kollégista egyetemista az ELTE Állam és Jogtudományi Karának égisze alatt összeborulva nagyot álmodott. Akkorát, hogy végül évtizedekre foglyul ejtették Magyarországot. Háttérjátszmákkal, kiskirályokként dirigáltak demokratikusnak hazudott szövetségeket, s ez a ragályos kór egyre terjedt. Némelyek egyik pillanatról a másikra megtagadták a múltjukat, a családjukat, a barátaikat, s csaknem minden másodíkról kiderült, hogy beépített ügynök volt. – De se baj, mert a haverja meg a nagybácsija is az volt! S ugyebár, kéz kezét mos.

Politikai földrengés rázta meg Magyarországot, majd a „Segítség! Győztünk!”-eufória következett. Viki mindebből csak annyit érzékelt, hogy minden egész eltörött. Új hatalmaskodó ügyeskedők, nagyszájú politikai kóklerek és száj-akrobaták tűntek fel, akik hetehavat összehordták a szocializmusról, amelyben addig remekül éltek, s az állam pénzén egyetemi diplomát, külföldi ösztöndíjat, majd egzisztenciát, zsíros állást szereztek. Sározták, fikázták, alázták a múltat, s kezüket, lábukat törve csődültek a Parlamentbe, hogy majd ők vezetik tovább az országot.

Jöttek, láttak, győztek, és romboltak. Aki erőszakos volt és hitelesen hazudott, az vitte leg-
többre. Aki önmaga maradt és becsületes, az mind elbukott. Üldözötté vált a saját hazájában,
ahogyan Viki is. De ő az új hatalmi ármány, a törtető, mohó kapzsiság, a diadalittas, gőgös
megtorlás ellenére is talpon maradt. S a történetek miatt sem hagyta el a süllyedő hajót. Nem
disszidált, nem emigrált. A tébolyult ál-demokraták bukására, vagyis jobb időkre várt. Kitar-
tóan, makacsul, mindenre elszántan. Pedig a bolondok barbár, bűnös, borzalmas Magyar-
országa lett ez, ahol minden vesztes győzött, és minden valódi győztes veszített. Káóval
terítették le mindent, ami érték, mert már akkor is fordítva működött minden. Ahogyan
tizenhat éve egyfolytában, és most is. Ezek „a fiúk” emberi, családi tragédiákat, véres egzis-
tenciális drámákat okoztak. Nem csupán fapados sorsra ítélték az általuk kirekesztetteket. S
lám, aki az 1998-as terror és leszámolás legfőbb irányítója volt, arról kiderült, hogy temp-
lomba, istentiszteletre jár, – miközben üldöző, bosszúálló, megtorló, véres kezű diktátor.
Ma mégis kétharmados népimádat és bizalom övezi. Pedig mindent elmond róla az a fotó,
amelyen egy idős asszony kezét csókol neki, – és ő ezt hagyja! Mint egy cár, mint egy király,
szemrebbenés nélkül tűri, engedi, szemmel láthatóan természetesnek tekinti, és... élvezi.

Kívülről úgy tűnt, hogy a befolyásért vetélkedő kóklerek külföldi mester-kurzusokon tanulják
a hatalom művészetét. Tolonganak, szervezkednek, egymásnak esnek, s addig sározzák a
másikat, amíg minden értékes embert ki nem golyóznak. Utána eljön az ő idejük. A
zavarosban halászhatnak, a sárban dagonyázhatnak a nagyra vágyó gátlástalanok, ravasz
nyerészkedők, akik a saját új világuk névjegyére egy extra-milliárdos gázszerező hívójelét
írták fel. Mert ez Magyarország! Ahol „a fiúk” csakis egymásnak passzolják a labdát. Ők
maguk a törvény, ők a vad jelen, s a bűnös, bebetonozott torz jövő zálogai. Aki nincs velük,
azt leradírozzák a térképről, ahogyan Vikit is. Habár ő későn eszmélt. A rendszerváltás elit-
puccsa idején ő ugyanis babázott. Be, és kitöltötte az életét Kinga, aki épp a vértelen ál-
forradalom idején született. Így azt, hogy mekkora a baj, ő már csak akkor érzékelte, amikor
letelt a három év, a gyes meg a gyed, és vissza kellett mennie a feldúlt, szétbombázott
munkahelyére. Pontosabban: a romokba, ami egyáltalán megmaradt belőle. Ő tehát három
évnyi késéssel kínlódta, szenvedte, botorkálta, bukdácsolta végig az erkölcsi csődöt, a
borzalmat, ami a rendszerváltás talaján virágzó jobboldali polgári kormány Karthágó-hadmű-
veletét követően a terepen megmaradt.

Vas Viktória ezzel a hátrány-előnnyel vágott neki a vadkapitalista terrornak. S túlélte a
tömérdék szörnyűséget, embertelenséget, örületet. Itt áll egyenes derékkal, és minden nap
bátran nézhet a tükörbe. Hiába gáncolták, hiába akadályozták, hiába feketelistázták, hiába
üldözték! A lelke tisztaságát, a töretlen jelleme kikezdhetetlen becsületességét, s az élet-
szeretetét nem tudták elvenni tőle. Túlélte, és talpra állt. Már nem éhez, nem kell nélkü-
lőznie, s a lakását meg a kertjét sem bitorolhatják el tőle. Mi több, bele sem őszült, bele sem
őrült a történetekbe. Hosszú göndör barna haja nem borult fehérbe, s a hatalmas barna szemei
csillogó fényét sem sikerült senkinek megtörnie. – Szerencsés természet, szerencsés gének! –
mondták rá. Igaz, mindezt a formás, kimondottan szép alakjára, arcára értették. Pedig nem a
külső, hanem a belső érték az igazán fontos. Az, amelyik tizenhat esztendőn át erőt adott neki
ahhoz, hogy sohase adja fel a küzdelmet.

– Tudja-e valaki, hogy a tisztogató, leszámoló miniszterelnöknek, s az általa vezetett
populista jobboldali polgári kormányoknak eddig hány áldozata van? Szám szerint hány
embert feketelistáztak a sorstalanságba, a nyomorba, a reménytelenségbe, s közülük hányan
vándoroltak ki külföldre, és hányat kergettek öngyilkosságba? Számon tartja-e valahol valaki,

hogy a disznótoros fiúk durva diktatúrájának örökre tönkretett, megnyomorított, üldözött áldozatai beférnének-e a Schmitt Mária által vezetett Terror Házába? S épül-e már az Andrassy útinál jóval nagyobb, tágasabb terror-palota a rendszerváltás utáni üldözötteknek emléket állítva? Ugye, ott is lesz majd márványtábla, névsor, s legalább az elpusztítottakért, a fizikálisan is megsemmisített áldozatokért mindig égő gyertya? Esetleg a Karmelita Kolostort kellene majdan lefoglalni erre a nemes célra? – tűnődött gyakran magában. S elgondolkozott azon is: micsoda perverz gonoszság, beteges alattomoság és határtalan leszámolási vágy, s hozzá önbizalomhiány kellett ahhoz, hogy a véres kezű tisztogatás áldozatait egyből eleve tíz esztendőre tiltották el a munkahelyüktől, a hivatásuk gyakorlásától! Ez az aljas tett ugyanis arról árulkodott, hogy „a fiúk” nem feltétlenül bíztak a négyévenkénti újraválasztásuk siker-szériájában. Így rögtön első körben egy évtizedre hűvösre küldték a nekik nem tetszőket.

– Tíz év... Állás, kenyérkereset, bevétel nélkül, eltiltva az életpályájuktól, s hozzá még feketelistázva is! – Ez igen, ifjú „demokrata” jogász doktorok! Mindez valóban még a Holdról is látható hatalmas, világra szóló, páratlan siker, és tényleg „igazi férfimunka volt!” – Hogy is kell mondani? – „Hajrá Magyarország, hajrá magyarok!”

Nem szégyellik magukat? Hogy néznek ezek reggelente a tükörbe? – kérdezte magától sűrűn Viki, ám a válasz a véres, kaotikus disznótoros diktatúra vadkapitalizmusában számára máig megfeythetetlen maradt. Abban ellenben biztos volt: ha rendszerváltás nem lett volna, akkor Budaligeten, épp az ő tőzsomszédságában, hatsaládos „kalákás” bünszervezet sem működhetett volna. A magukat „üldözőknek” nevező elhíresült terroristák, – a Shátán, a Schmelly, Gobly, Strobl, Hendel és Ferenczy családok – szabályos emberkínzó pszicho-fegyverekkel „uralkodtak” a tájban. Képesek voltak az úgynevezett „Havanna-szindróma” tüneteinek az előállítására is, azaz súlyos rosszulléteket, szédülést, hányást, egyensúly- és tudatzavart, fej- és szívgörcsöt, de még erős bőrpírt, sőt gyulladást is tudtak okozni. Ingatlan-bizniszben, vagyis áron aluli eladásra kényszerítésben épp úgy utaztak, mint prostitúcióban, és kábító-szerben. Kovács nevű külső tagja is volt a helyi „kalákás” bünszervezetnek. S bizony, már ötödik éve üzték az ipart. Állítólag a kerületi rendőrök is tudtak róluk, mégsem léptek fel ellenük. Ráadásul „kemény ellenzéki magnak” hívták magukat, ami Vikit rémesen felháborította. Hiszen gátlástalan profi bűnözőként a Büntető Törvénykönyv háromnegyedének a kimerítése nem ugyanaz, mint a fennálló hatalommal szembeni lázadás, vagy elégedetlenség. – Na, de ezzé vált a rendszerváltás után Magyarország! A Pisták, Évák, Robik, Rékák, Zsuzsák, Brigitták, Ágikák, Ákoskák, Sándorok, Ibolyák, Krisztinák, Andrások, Szilviák foglya lett, vagyis a bűn földje, amelyen ma már Don Quijote-i küzdelemmel sem lenne egyszerű rendet rakni. – Vagy csupán a korrupció miatt tűnik ennyire reménytelennek a helyzet? Ki tudja... Csak az biztos, hogy Magyarország nem jogállam. Pszicho-fegyveres kalákás bünszervezetek ugyanis egy jogállamban biztosan nem működhetnek.

Vas Viktóriát oly sok megrázkódtatás, sorscsapás érte, hogy olykor már ő maga – ébren is meg álmában is – elcsodálkozott azon: honnan van benne még mindig ekkora elementáris erő, elszántság, kitartás, energia, és végtelen türelem? A helyében már mindenki feladta volna. Kivándorolt, vagy öngyilkos lett volna. De ő – soha! Mint a pokoli túlerővel szemben életre, halálra öltre menő profi harcos, aki mégis az esélytelenek elszántságával és végtelen nyugalomával küzdi meg naponta a sorsát, olyan volt. Minél kegyetlenebbé váltak körülötte a körülmények, ő annál erősebb lett. Gyengeséget, bizonytalankodást, tétovaságot, szárnya-szegett reményvesztettséget nem ismert. Talán, mert a bűn Magyarországon egy tiszta lélek, egy „vas asszony” ekkora luxust egyetlen pillanatra sem engedhetett meg magának. S ő tudta ezt. Tisztában volt vele: ha csak egyszer is leül búslakodni, a sebeit, az élet-pofonok nyomait

nyalogatni, ha csak egyszer is megkérdezné magától: mondd, mi értelme van ennek, – oda lett volna minden. Valahogyan összeszorzódott, hatványozódott benne a rengeteg felé áramló gonoszság, gyűlölet, pusztító vágy, ártó szándék, amelyen ő naponta kényszerült felülemelkedni, és – győzni.

Igaz, olykor álmában hevesen lázadt. Újabb cserbenhagyó társat, áruló barátokat nem keresett, s a hiányuk miatt sohasem kesergett. De emberhez méltó másik új életet, azt nagyon is remélt. Pedig tudta, hogy a Magyar Ugaron az ő életében ez már szinte lehetetlen. Mégsem búslakodott. Őt nem ilyen fából faragták. Olyannyira nem, hogy – bár az élete első felének a zajos sikereivel felért a rendszerváltás utáni borzalmak közepette már a pusztaság életben maradásának a ténye is, – képes volt a magyar pocsolyában, a mélybe húzó hínárok hadával harcra kelni, s a Duna végzetesen végtelen örvényei közül is kiutat keresve bebizonyítani: hiába üldözik, hiába rekesztik őt ki, akkor sem lesz „a szürkék hegedőse”! Kemény, kíméletlen kihívásnak tekintette a politikai üldözött mivoltát, s bár naponta magán érezte a jobboldali polgári kormány száműző, gyilkos, fojtó szorítását, mégsem menekült, s a rá zúduló ösztűz ellenére is szilárdan állt. Csak azért is, a semmiből, segítség nélkül, egyes egyedül kezdett új életet, amelyben száz átok és ezer gáncs ellenére is újból sikeres lett. Maradandót alkotott. Igaz, külföldieknek. De Budáról dolgozott! Miközben olyan volt, mint a tankok lánctalpai közé hajított törékeny piros szegfű. – És mégis megcsinálta! Szemben egész Magyarországgal! A bűn mocskos, szennyes, feketelistás földjén, a Magyar Ugaron – másodszor is az Értől indult, kisemmizve előlről kezdett mindent, s megint befutott „a szent, nagy Óceánba”.

Éjszakánként olykor vérrel és könnyekkel álmodott szilaj, merész, fájó, de mégis édes álmokat. Naponta dülta fel az életét a mindent elsöprő vad vihar, a hajtóvadászat. De ő egyedül, mint egy megkövült szobor, ezzel is szembeszállt. Mosolyogva, büszkén várta és állta a harcot, amelyet a jobboldali polgári kormány képében az egész világ esküdött ellene. Hiába! Mert Vas Viktória hatalmas, tiszta lelkének a töretlen, mámorítóan szabad szárnyalása elpusztíthatatlan, megakadályozhatatlan volt. A lebilincselte erőt, a tehetetlen bús zokogást ő nem ismerte. Ám, amikor hasadt a hajnal, s a sötétség halálával megszületett a fény, olykor Ady Endre szavai csengtek a fülébe:

„... S álmaimból
Otromba zaj riaszt fel.
Körülöttem régi minden, s undorít.”

Ezt az érzést jól ismerte. De gyorsan megtanulta, hogyan kezelje. – Harc! Ez az élet maga. A bolygó törvényét nem csupán megjegyezte, hanem el is fogadta. Megértette, hogy az ember halálra születik, s hogy az út, amelyet a kezdő, meg a végső pont között megtesz, az ő felelőssége, az ő egyéni teljesítménye és életműve.

Rossz korba, és rossz helyre született? Meglehet! De az élettől kapott egyetlen, egyszeri és megismételhetetlen lehetőséggel neki itt, és most kell élnie. A sorsát senki sem kerülheti el. Ám ha bölcs, előbb-utóbb kitörhet a kalitkából, levetheti a ráerőszakolt béklyóit, és – igenis szárnyalhat! A pokol tornácáról is lehet araszolni felfelé, s a lejtő aljáról is vissz út a mélyből kifelé. Ha az ember örökre az marad, ami volt: nemes, küzdő, szabadlelkű diák.

Viki, mint mindig, most is ezekkel a gondolatokkal ébredt, s friss nyugdíjas létére is tele volt tervekkel. Papíron több mint egy hónap volt még az országgyűlési választásokig. Ő azonban már régóta tudta, hogy a kormányváltásra ismét nincs esély. Megállíthatatlanul, féktelenül,

dübörögve jön és tarol az ötödik polgári kormány. Az ellenzék ezt a meccset is elbukta. Itt már legfeljebb csak szépíteni lehet. Például úgy, hogy Budapest második és harmadik kerületében az övéi nyernek. – Lehetséges ez? – Igen! Úgyhogy rajta, munkára, harcra fel! – buzdította önmagát, s ez a mély meggyőződéssel, szavakkal kifejezhetetlen elszántsággal párosuló célkitűzés, no meg a dupla, jó erős reggeli kávé együttesen meg is tette a hatását.

Frissen, fürgén tette a dolgát. Gondozta, menedzselte mindazt, amit tizenhat éven át máig nem tudtak elvenni tőle. Azaz, rendbe tette önmagát, meg a budaligeti portáját. S közben azon tűnődött: úgy látszik, mégsem igaz, hogy kétszer egymás után ugyanabba a folyóba nem léphetünk. – Dehogyanisnem! Akár ötször is! Hiszen megint jön a Nagy Böllér, aki saját kezűleg nem csak disznókat öl. Derékba tör életeket, karriereket is, hogy zavartalanul virulhasson az ő mézsáros-gulyás disznótoros-kombis Kötcsés biznisze, kéz kezet mos típusú uram-bátyámos újdzsentri világa. Szívósan küzd az ellenzék, de látszik már, hogy hegyek vajúdnak, és nemsokára újból csak kicsi egérke születik. Tény, hogy zavarta őt a kormányváltás újból várható, sőt biztosra vehető kudarca, s a jobboldali kormány mohó szavazat-szaporító igyekezete is. Mert a határon túli magyarok segítése, tiszteletbeli állampolgárrá fogadása Viki szerint is nagyon helyes cselekedet. Ugyanakkor bűn az országgyűlési választásokon szavazati jogot adni azoknak, akik életvitelszerűen valójában nem élnek itt, a kilencvenháromezer-harminc négyzetkilométernyi Magyar Ugaron, a bűn földjén. Másnak a bőrére hogyan dönthetnének? Milyen alapon ikszelhetnek, miért szavazhatnak? – Ezt bizony jól kitalálta a Nagy Böllér! S ha majd egyszer valaki visszaállítja a jogos rendet, micsoda perpatvar lesz belőle! – zsörtölődött magában, miközben sebesen járt a keze, meg a lába.

Akárhogyan is próbálta, csak nem bírt szabadulni a gondolattól, hogy micsoda igazságtalanság ez a sorstól! Nemzedékek nőttek s nőnek fel, s szenvedik végig a jobboldali polgári kormány uralmát. S „a fiúk”, akik mára mind nagycsaládos, sokgyermekes atyák lettek, szemmel láthatóan élvezik a hatalmi gépezetüket, meg a mámorító érzést, hogy „no limit!” S az ő esetükben valóban nincs határ. Semmiben. Ellentmondást nem tűrő totális diktatúrát működtetnek – demokrácia címen. Közép-Európa Balkánjává süllyesztették az országot, amelyben az ellen-erő kényelmesen, csírájában megfojtható. Eszük ágában sem volt törvénybe iktatni, hogy – legalább az ország vezetését – négy vagy nyolc évenként váltani kell. Látszik már, hogy aggastyán korukig fogják űzni az ipart, s őrzik majd a pozícióikat. Megtehetik, hiszen a törvényt is ők maguk képviselik a bizonyos bűvös kétharmaddal.

A Disznóölő Nagy Úr, s a disznótoros csapata így persze, játszi könnyedséggel leszámol az elvi és egyéb ellenfeleivel. Feltűnő, mennyire sikeresen felőrölték külön-külön, és együtt is a magyar ellenzékét. Pedig ők voltak a kisemmizett, kirekesztett, kitért, ellehetetlenített egyharmad – Magyarországnak az utolsó esélye és reménye.

A jobboldali polgári kormány családok százait tette tönkre, miközben a családok gáláns megmentőjének szerepében tetszelgett. Totális disznótoros polgári diktatúra igazta le a másként gondolkozókat, akik szép csendben, észrevétlenül a süllyesztőben vergődve már rég felélték az összes tartalékaikat, és a jövőt, az egzisztenciájukat tekintve örökre odavesztek.

– Tizenhat év! Amelyikre mindjárt újabb négy pokoli esztendővel telepszik rá ugyanez a rémkormány. – Két évtized... Egy emberi élet aktív időszakából húsz esztendőt kiirtani, lenullázni, ellopni, feketelistázni, – több, mint gyalázat. Ez már bűn. Súlyos bűn. S ki tudja, hány félidőt kell még túlélni – a Pokolban?

Húsz év rabság, húsz év börtön, húsz év szenvedés... És nincs bíró, aki ezt a rettenetes, megbundázott meccset a sípjával lefújhatná! Se vége, se hossza. – Őrület... – tűnődött magában. Na, csak azt ne mondja senki, hogy amilyen virágot tépsz, olyat fogsz szagolni! Mert ők, a

Kötcsés önkényeskedők egyharmados kisebbségben lévő áldozatai, ezt a jobboldali polgári pokol-világot nagyon nem akarták! Közülük erről senki sem tehet. Legfeljebb a migráns-politikával értenek egyet. Helyesebben: a déli határvédelemmel, meg a kerítéssel. De mással nem. Habár, kiderült, hogy a „migráns-ügy” sem „tisztá ügy,” mert ott a letelepedési biznisz. S állítólag megesett, hogy körözött terroristáknak adtak letelepedési engedélyt. Mert pénz beszél, kutya ugat. Meg aztán vérlázító az is, hogy Magyarország tényleg nem jogállam. A büntető igazságszolgáltatása egyáltalán nem, vagyis inkább fordítva működik. Futni hagyja a bűnözőket, és büntet minden vétlen áldozatot. – Nem, nem az ellenzéki kiszemelt célpontok Magyarország bűnösei és bűnözői! Ők az áldozatok. A Disznóölő Diktátor és a Kötcsés csapata áldozatai. Az igazság, és a becsület áldozatai. Magyarország áldozatai. Isten fogja a kezüket, és segítse őket, hogy túléljék, elbírják a jobboldali polgári ármány-kormány diktatúrájának a borzalmait! S jegyezze meg a Magyar Ugaron mindenki a torz világ új mottóját: „Ember! Hallgass a szívedre, és emlékezz a jövődre! Arra, amit örökre elvettek, elloptak, elcsaltak tőled a Kötcsések! Harcolj utolsó vérig, és emlékezz, örökre! Ne feledd: ki kardot ránt, kard által vész el. S a tűz csak akkor ég, ha tesznek rá. – Gyerünk! Hajrá, Magyarország! Hajrá, magyarok!”

II. FEJEZET

STRIX URALENSIS, AZ ÉJSZAKAI ÓRSZEM

Delet harangoztak már, amikor jött a hír, hogy „csak Bulgária korruptabb Magyarországnál az Európai Unióban”. Az ellenzék miniszterelnök-jelöltje pedig úgy fogalmazott: „a mostani a magyar történelem legkorruptabb kormánya.” S mindeközben enyhén tavaszias télbe burkolózott a hó nélküli kopár-sivár, fekete lepellel libegő meztelen budaligeti táj a máriaremetei Templom kert hatalmas parkjában is, ahová Viki naponta vitte sétálni a két rakoncátlan négylábú kedvencét, Lordot és Ladyt, a vérbeli vadászkutyáit. A nagyobbik hat éves angol pointer kan, a kisebbik alig két esztendő terrier. Mindkettő kora reggeltől a nap fénypontját, a déli sétát várta, a friss szagregények heves, izgatott végigszimatozását, s persze, az otthonról való világot látó kimozdulást. Pedig a saját területükön is tágas térrel, szabadsággal, szerető, gondos gazdával jutalmazta őket a sors. Rájuk fért. Kivert, kidobott ebek voltak, akiket Viki a végveszélytől, a szomorú, szűk ketreces menhelytől mentett meg. Azóta egyfolytában kárpótolni próbálta őket az előző szerencsétlen, csöpp életük összes hányattatása, fájdalmas megaláztatása, keserű, kegyetlen kínja miatt. Ezt tette most is, ezen a félig fagyos február 23-i szolid szerdán is. Feledtetni akarta velük a múltat. Szívósan küzdött, hogy visszaszerezze a két kutya emberekbe vetett hitét, bizalmát. Becézte, simogatta, minden földi jóval elhalmozta, kényeztette őket, a cserbenhagyottakat, akik nála végre révbe értek, végleges otthonra, felhőtlen boldogságra, igazi kutya-paradicsomra találtak. Lakták az egész, csaknem kétszáz négyzetméteres kétszintes lakást, s a hozzá tartozó, ennél is nagyobb szépen ápolt, füves, fás, virágos belső kertet is.

A közeli park tőszomszédságából pár perc alatt beviharzottak a Templom kertbe. Viki tekintélyes húzó erőt kapott ilyenkor, hiszen a két szeleburdi türelmetlenül vonszolta, rángatta őt a cél, a boldogság-liget felé. Póráz nélkül alighanem a fürge agarakat is lekörözte volna a két négylábú vadász, annyira vágytak belépni a mámorító szabadság budai öröm-szigetébe, az óriás platánok, gesztenyefák, tuják, tölgyek, és tarka bokrok birodalmába. Pedig lágyan andalító, bóklászó, lassú sétával is tarthatták volna magukat a megszokott életritmushoz, a jól bevált napirendjükhöz, amely szerint minden nap óramű pontossággal célba érnek, mire delejesen delet üt a híres Kegytemplom hatalmas harangja. Mire az megkondul, – a mai napot kivéve, – ők hárman már felhőtlen örömben úszva sétálnak, csatangolnak, s persze, hol gyors, hol bámészkodó, hol meg állva szimatolható első körön szoktak lenni. Nagyjából tíz perc után kezdik becserkészni a kőoltárhoz közeli rétet. S amikor arra a bizonyos helyre érnek, Viki szíve mindig nagyot dobban. Pedig már tíz éve annak... S mégis, magában máig mindig mosolyog, és emlékezik. Arra a napra, amikor a Hímes utca felől, a bazilikához vezető járda mellett fél méterre, a platán fa alatt egyszer csak megpillantotta... Vikut. Parányi, védtelen, végzetére váró rémült, csöppnyi toll-gombolyag volt. Pöttömnyi kétségbeesett, magára hagyott madárfióka, aki kiesett a magas fészekből, miközben még magatehetetlen, repülésre képtelen préda volt.

Viki életében először szembesült effajta helyzettel, noha túl volt már az ötvenen. Váratlanul érte, amit látott. Hirtelen megdöbbsent, és tanácstalan lett. Két briliáns szimatú ebet vezetett pórázon, amikor rámeredt a földön kucorgó megszeppent, mozdulatlanul a halálra váró csöppségre. Visszarántotta az akkori kutya-párost, Jerryt, a szépséges ónémet juhászt, meg Sunnyt, a német spiccet, akik már szagot fogtak, s vágattak volna a könnyű zsákmány felé.

Ő megtorpant. Sietve körülnézett. A máskor tucat számra sétáló, ténfergő, randevúzó ifjak, a magányos, bottal, járókerettel bicegő, friss levegőt szippantani vágyó park-látogatók, játszó-

térre babakocsikkal, vagy tipegő apróságokkal igyekvő édesanyák közül senkit sem látott. Azt ellenben rögtön tudta, hogy nagy a baj. A fióka életveszélyben van. Ő pedig a négylábú kedvenceivel itt most tehetetlen. A kis toll-gombóchoz közel sem mehet. Távolról pedig a pici bagolyféleség állapotát sem mérheti fel. Nagyot zuhant, az nyilvánvaló. Meg is sérülhetett. S ha jön egy macska, vagy egy szabadon engedett kutya, akkor ennek a kipottyant apróságnak azonnal vége. Ott helyben, hangtalanul halált hal. Szétmarcangolják. Tehát... várni kell, amíg végre valaki erre jön.

Nem telt belé öt perc, s jött is felé a megoldás. A közeli nyugdíjas otthonból két idős hölgy sétált épp felé. Szerencsére! Így megkérhette őket, hogy őrködjenek a parányi ragadozó mellett, amíg ő hazaviszi a kutyákat, és futólépésben visszajön, intézkedni.

- Az állatvédőket kell hívni! Majd ők visszateszik létráról a fészekbe! – javasolta egyikük.
- Te maradj itt, vigyázz a madárra! Én meg addig elsétálok a Cserkészházba, és majd onnan hozok segítséget! – felelte a másik.

Viki megnyugodott. Akár ki is pipálhatta volna magában ezt a dolgot, de ő nem ilyen fajta. Higgadtan hazavitte a két ebet, megetette őket, aztán visszament. Jól tette! Nagyjából másfél méternyi távolságból vált szemtanújává annak a hétköznapi tragédiának, ami ott épp megese. Egy izmos, erős férfi, olyan negyvenes, magas létráról betuszkolta a fészekbe a fiókat. Nem ment könnyen, mert az anya-bagoly haragosan vijjogott, feléje csettintett, csipkedett. Harciasan védte a többieket. Sajnos a kipottyant önvéréből is. Úgyhogy a szerencsétlenül járt kicsit a kampós csőrével, s egyetlen szárnylendítésével – kilökte.

- Nem megy! Még jó, hogy ez a harcias amazon ki nem vágta a szememet! – lihegte visszahőkölve az egyébként hivatásszerűen is mindig bátor biztonsági őr.
- Látom! Tessék maradni, hozok otthonról egy óriási kalitkát. Itt lakom a közelben, három perc az út. Mindjárt jövök! – kiabálta Viki, és már rohant is. Korábban papagájokat tartott. Az ő hatalmas, komfortos, hófehér nagy madárházukat cipelte futva, hogy a bagolycsemétét biztonságba helyezhesse.

Viku egész testében remegett. Mint a nyárfalevél, úgy reszketett, miközben Viki félve, lehelet finoman megfogta, s az erőtlen, magát ellenállás nélkül megadó parányi madarat a kalitkába húzta.

- Köszönöm a segítséget! Elsősegélyben részesítem, és majd az Állatkertet értesítem! – búcsúzott sietve. Aztán lassan elindult a madárral hazafelé. Az emeleti vendégszobát rendezte át neki sebtében. Vízet, nyers meg főtt csirkehús pépet, s hozzá dióbelet tálalt.

A kalitka aljára a kertből földet, friss fűvet, meg apró ágacskákat vitt be. Leterített egy pokrócot is a szőnyegre. A félig alélt szerencsétlen a kalitkában maradt ugyan, de a madárház ajtaját nyitva hagyta. Faháncsot meg borostyán-köteget is hozott még a kertből, aztán bemutatkozott.

- Hát, szervusz, te csöppség! Én Viki vagyok. Te pedig mától Viku leszel. Ezt a nevet adom neked! Én mentettelek meg. Isten hozott, kedves! Itt biztonságban vagy. Aludj, egyél, igyál nyugodtan, amíg az Állatkertet értesítem! – suttozta szíve minden melegével. Majd sarkon fordult, és becsukta az ajtót. Még széket is húzott a kilincshez, nehogy valamelyik kutya kinyissa a szoba ajtaját.

Most, hogy lélegzetvételnél időhöz jutott, kiment a teraszra, a kutyákhoz. Üdvözölte, simogatta, nyugtatta őket, aztán leült. Rágyújtott a szivarjára, és szélesebben átgondolta a helyzetet. Okkal, hiszen a bagoly védett madár. S Budaliget elejét kifejezetten gonosz emberek lakják, – tisztelet a kevés kivételnek. Úgyhogy arra jutott: mielőbb mennie kell, mert a Shátán, Gobly, Strobli, Schmelly, Hendel, Borsós, Ferenczy-féle bűnöző családok pillanaton belül ellene fordítják, hogy ő baglyot mentett. A „kalákás” hat bűnöző család uralja a környéket. Még külföldi kínzó eszközöket, pszicho-fegyvereket is használnak, hogy Budaligeten uralkodhassanak a Kovács nevű hírhedt fegyverkereskedő kültagjukkal együtt. Ezek a kábítószeres, prostitúcióból élő gátlástalan gengszterek akár meg is láthatták őt Vikival. S úgy védekeznek, hogy bűnöző létükre mindenkit feljelengetnek.

Viki sietős léptekkel vette az útját a közeli Cserkészházhoz, ahol mindig volt valaki. Itt székel ugyanis a Pilis Security egyik akció bázisa, vagyis járőr egysége. Nem véletlen, hogy bő egy órával ezelőtt ottani biztonsági őr próbálta a bagolybét a fészekbe visszatenni. Épp az, aki a kopogására most ajtót nyitott.

– Jó napot kívánok! A fióka miatt jöttem. Nálam van. Adtam neki enni, inni, és a zárt, emeleti szobámban végre biztonságban van. De ő védett madár, úgy hiszem. Még ma az Állatkertbe kell kerülnie, nehogy a szörnyeteg szomszédaim feljelentsenek miatta. Volna kedves felhívni őket, és tanúként intézkedni? Nehogy a helyi hat bűnöző család rám fogjon valamit.

– Hát, persze! Magam is hallottam egyet, s mást, ismerem a környéket. Nekem nem kell az efféléket bemutatni! – felelte széles mosollyal, s már tárcsázta is a 112-es segélyhívó számát.

– Halló! Jó napot kívánok! A második kerületből, a Cserkészházból beszélek. Itt a Pilis Security.

Találtunk egy bagolyfiókat. Kiesett a fészekből. Megpróbáltam visszatenni, mire az anyja a szemem láttára kidobta. Egy kedves hölgy, aki itt áll mellettem, kalitkába rakta, megetette, megittatta, de ez a madár tudtom szerint védett. Segítséget kérünk, hogy megfelelő helyre kerüljön! – hadarta határozottan.

Múltak a percek. Csabát kapcsolták ide, oda, amoda, mire nagy nehezen kiderült, hogy a helyzet reménytelen. Sem az állatvédők, sem az Állatkert nem tudja ezt a csöppséget befogadni. Viku halálra ítéltetett, amikor a fészekből kiesett. Állítólag ott kellett volna hagyni a sorsára, mert ilyenkor már nincs mit tenni. Az Állatkertbe madárinfluenza gyanúja miatt nem lehet bevinni. Úgyhogy hiába volt a jó szándék, a nagy igyekezet – tárta szét a kezét sajnálkozva a segítőkész biztonsági őr.

– De... ez képtelenség! Nem vihetem vissza a kis baglyot a platánfa alá, a biztos halálba! – hördült fel döbbsen Viki.

– Pedig nincs mit tenni! – sóhajtotta a férfi.

– De igen! Én... igenis megmentem! – dübörögte Viki kérlelhetetlen elszántsággal a gyors döntését. Közelebb lépett, mélyen a férfi szemébe nézett, és határozott kedvességgel érvelt.

– Legyen szíves, írja ezt le nekem! Mindent! Arra kérem, hogy adjon nekem a történetről egy igazolást. Fontos, hogy papírom legyen arról: megpróbáltunk mindent, de a védett fiókat sehol sem fogadják, ezért lesz nálam.

– Rendben van! Megírom, és ki is nyomtatom, meg el is küldöm, ha ad nekem e-mail címet! – felelte habozás nélkül a testes, izmos, barna férfi, és már pötyögte is a levelét a számítógépén.

– Amúgy hatósági személynek minősülök, és polgárőr is vagyok! – tette hozzá Csaba, hogy tökéletesen megnyugtassa a bagolybefogadó aggódó vendégét.

Viki gyorsan átfutotta az aláírt, lepecsételt szöveget, s nyomban mázsás kövek hullottak le a szívéről. – Így már minden rendben van! Támadhatatlan, kikezdzhetetlen, amit tesz. Ám amit nyert a réven, azt elvesztette a vámon. Egyből átérezte a felelősségét, s ebbe egy pillanatra beleremegett. Mert a fióka élete mostantól az ő kezében lesz. Dehogyan viszi vissza a fa alá, a biztos pusztulásba! Az anyja helyett ő fogja felnevelni, gondozni, repülni, életre tanítani.

Hirtelen eszébe jutottak a menhelytől mentett ebei. Tulajdonképpen velük is ugyanezt tette.

Befogadta, és megmentette őket. Csak, hát ez a csöpp madár más eset. Nagyon más. Az ő gondozásában nincsen semmiféle gyakorlata.

Habár fél sétányi öröm-idővel megrövidítette Viku miatt a kutyáit, s bizony, neki még ebédelni sem volt ideje, most mégis a bébi-baglyot sorolta előre. Hazarohant. Benyitott a szobába, s amit látott, az szíven ütötte. A madár mereven ült. Semmihez sem nyúlt.

– Irány a doktor! Itt az igazolás, most már nem lehet baj belőle – konstatálta magában.

Aztán egy kendőt terített a kalitkára, és felgyalogolt a hegy oldalába, az állatorvoshoz. Utóbb kiderült: jól tette, hogy ezt tette.

– Infúziót adok, meg injekciót is! Csodával határos, hogy a zuhanásokat kétszer is épségben túlélte ez a picurka! De nagyon el van gyengülve, ki van száradva, és halálra van rémülve. Ettől a dózistól viszont egy óra múlva már lényegesen jobban lesz. Etetni ellenben csakis cumis üvegből, és injekciós fecskendőből lehet. Turmixolni kell neki a húst, annyira kicsike még. De így már jók az esélyei. Ha kell, naponta, két naponta házhoz megyek. Az infúzió meg az injekció megoldja a problémát – mosolygott magabiztosan a doktor, majd hozzátette: ha a bagolycsemete bármelyik szárnya eltört volna, soha nem repülhetett volna. Ami azt jelenti, hogy vadászni, vagyis önmagát ellátni is képtelen lett volna.

A szerencsétlen kis Viku oly elalélt volt, hogy ellenkezés nélkül eltűrt mindent a doktortól. Mint egy darab fa, ült, és alig pislogott. Látszott, hogy mindjárt lecsukódnak a szemei. Ki tudja, mióta kínlódott kialvatlanul, étlen-szomjan a földön ez a kismadár. Csak az a biztos, hogy huszonnégy órával korábban még nem eshetett le a földre. Mindig ezen az útvonalon sétálnak a kutyák. Látták volna, ha tegnap délben már lepottyant volna. S hogy mit élhetett át ez a szegény pára odalent a fűben egyedül, ezer veszélynek kitéve, azt bárki kitalálhatja.

Tíz perc is örökkévalóságnak tűnhetett neki. Abban viszont a doktor biztos volt, hogy legalább tíz, tizenkét órája tarthatott a kálváriája. Szörnyű lehetett, hiszen a madár tudta, hogy teljesen kiszolgáltatott helyzetben van. Se védekezni, se támadni nem képes. Legfeljebb a szemeit csukhatja le, ha nem akarja látni a felé közelítő halált. Többre nem képes, mert amint kikelt a tojásból, azaz világra pottyant, a fészekből is nyomban kipottyant.

– Igen, kevés híján épp tíz esztendővel ezelőtt így kezdődött. S jött a cumis üveg-korszak, a hús-pépesítés, a főzicskézés meg a turmixolás, és Viku szépen fejlődött. Elfogadta a gondozóját, s vele együtt a budaligeti otthonát, az ember efféle közelségét, s a maga helyzetét. Tudta a kismadár, hogy Viki az életét mentette meg. Soha, egyetlen egyszer sem csípte, vagy karmolta meg. S amikor először szállt a vállára s a karjára, majd a tenyerébe, az felemelő érzés volt. Szavak nélkül is örök kötelék szövődött kettejük között. Oly szoros, hogy amikor a

bagolylány már nagyobbacska lett, s a kertet is elhagyhatta, így éjszakánként vadászott, akkor is mindig hazajött. Minden áldott nap! Hol a cseresznyefán, hol a diófán, hol a szőlő lugason, hol az emeleti szobában lakott. S hogy otthon érezte magát, és a kutyák sem ugatták, az nagyrészt Viki érdeme volt. Egyszer, amikor Viku sziszegve a vállára szállt, és olyanok voltak, mint Harry Potter meg a hóbaglya, besétált az emeleti fürdőszobájába, belenézett az óriási tükörbe, s annyira megkapó volt a látvány, hogy a mobil telefonjával a közös tükörképeket le is fotózta. Igen jól mutattak mindketten. Sugárzott róluk, hogy összetartoznak.

Szóval, Viku kereken egy évtizeddel ezelőtt így lett az ő kedves házi baglya, aki hol az ablakon, hol a nyitott ajtón repült be, de idővel már inkább a kertet lakta. S hogy a terrasszal szemközti cseresznyefán mesterséges odú lett a lakás melletti második otthona, az Vikit cseppet sem zavarta. Sőt! Megnyugtató volt sűrűn látnia a gyorsan cseperedő tökéletes lopakodót, aki az odúból ki-be járt, s felnőtt korában is mozdulatlanul ült és figyelt. Mindent, és mindenkit, többnyire a cseresznyefa csúcsáról.

– Uráli bagoly! Latin nevén: *Strix Uralensis*, az éjszakai őrszem! Közép-Európa hegységeiben, Euráziától Skandináviáig honos. A zárt, öreg erdőket kedveli. Messze az emberektől. Vagyis, Viku ragaszkodása, hűséges barátsága cseppet sem tipikus eset. Ez a madár-faj nagyon más, mint a kutyák világa. Eredetileg a baglyoktól idegen az emberhez közelítés, az érdeklődés, de még a szimpátia is. Furcsa, hogy ide, Budára tévedtek, mert Magyarországon inkább a Zempléni-hegység bükkösein, vagy az Északi-középhegységben élnek – világosította fel őt rögtön első nap a doktor. Hozzátette azt is, hogy kb. százhatvan, kétszázhatvan pár élhet Magyarországon. S hogy jobban bemutathassa a kölyök-jövevényt, valóságos kiselőadást rögtönzött. Először általában véve a baglyokról, utána meg a *Strix Uralensis*ről. Jó az, ha a befogadó, a gondozó tisztában van azzal: ki lakik a szobájában meg a kertjében, két kutya közelében.

– Isteni szerencse, hogy a kis toll-gombóc önhöz került, aki szereti az állatokat, s legalább kutyákat meg papagájokat nevelt is már! Igaz, a bagoly más. Látja, ez a kerek szemű, horgas csőrű éjjeli ragadozó a fák, a romok üregeiben keres fészket, elhagyatott, komor, magában álló épületekben. Viku tehát minden tekintetben kivétel lesz – kezdte a doktor, s szólt arról is, hogy a baglyokat az erős, kampós tépőcsőrükről szokták fióka korukban felismerni. Amúgy ez a madár az ókori Görögországban a bölcsesség jelképe volt, míg a közép-európai kultúrában már a félelmet, a halált szimbolizálta. A Kárpát-medencében tizenhárom fajuk fordul elő. Viku és társai főleg éjszakánként aktívan vadászó ragadozók. Puha, dús tollazatuknak köszönhetően hangtalanul suhanva repülnek, így meglepetésszerűen ütnek rajta a zsákmányukon. A hallásuk kiváló, mivel a fülük aszimmetrikusan helyezkedik el a koponyán. Így a térhallásuk igen hatékony. Ráadásul a látásuk is kitűnő. Egyedüli madarak, akik látják a kék színt, meg az infravörös tartományt is. Viszont nem képesek a szemgolyóik forgatására. Ha tehát a nézés irányát változtatják, akkor az egész fejüket fordítják el. A beazonosításkor fontos szerepe van a szem körüli rövid körnek, vagy szív alakú arcfátyolnak, a végükön behajló tollakkal. Lábujaikon erős karmok nőnek. Külső ujjuk vetélőujj, azaz előre meg hátra is fordítható. Csüdjük tollas, tehát a lábujjakig toll borítja őket. Ami pedig a baglyok méretét illeti, nos, ez igen változatos. Akadnak veréb, és sas nagyságú fajok is. Külön érdekesség, hogy begyük nincsen. Az étrendjükben pedig megtalálható szinte minden a rovaroktól kezdve a madarakon át az emlősökig. Sőt, egyes fajok halásznak is. A zsákmányt többnyire egészében nyelik le, de a nagyobb állatokat elejtő fajok, – mint például az uhu, – előbb darabokra tépik az áldozatukat. Az emészthetetlen részeket később felöklendezik. Fontos tudni, hogy fészket nem építenek. Mindig más madarak elhagyott otthonát foglalják el, vagy faodúkba,

barlangokba, épületek üregeibe rakják a tojásaikat. A tojók többnyire nagyobbak a hímeknél. Magyarországon egyébként viszonylag sokféle bagoly él. A hóbagoly, a karvalybagoly ritka, és kőborló. Törpe kuvikból sincsen sok. Ők az Északi-középhegységben élnek, akárcsak a gatyáskuvikok. Viku azonban tipikusan uráli bagoly. Eddig úgy tűnt, hogy ők is a közép-hegységeken élnek, meg az Alföldön. Ehhez képest ez a szerencsétlen kis pára egy budai fészekből pottyant ki. Amúgy létezik még nálunk uhu is. Ők a Dunántúlon költenek. Réti és erdei fülesbagolyból is akad bőven. A réti pusztai élőhelyeket keresnek, az erdei fülesbagolyok viszont a fásorok elhagyott szarka-fészkeiben, varjú-telepeken, városokban, parkokban, de olykor még a lakótelepi erkélyek virágládáiban is felbukkannak. Telente a lakott települések parkjaiba szeretnek húzódni, ahol a nappalt elsősorban nyitvatermő fákon töltik, éjszakánként pedig vadászni indulnak. A macskabaglyok például rendszeresen megtelepednek a padlásokon is. Épp úgy, mint a gyöngybaglyok, akiket sűrűn lehet látni templomtornyokban is. A kuvikról pedig azt kell tudni, hogy leginkább a tanyákat kedveli, s a táplálékért előszeretettel a legelőkre, a szántóföldekre jár. Szóval, semmi kétség! Viku egyértelműen uráli bagoly, azaz *Strix Uralensis*. Igazi éjszakai őrszem. Valódi radarral vadászó ragadozó raptor. Furcsa, hogy mit keresnek itt. Buda nem a Zempléni-hegység, amelynek a bükköseit kedvelik.

Viku hasonlít a macskabaglyokra. Mégis összetéveszthetetlen, mert annál nagyobb, viszont az uhunál kisebb lesz. Sápadt szürkésbarna a tollazata, a hátán feltűnő sötét mintával. Arca szürkésbarna, szeme fekete, csőre sárga, illetve inkább narancs. Tollfülei nincsenek. Röpte erőteljes, egerészölyvekre emlékeztető lesz. A hosszuk ötven-hatvan centiméter, a szárnyfesztávolságuk százhusz centi körüli. Ha Viku megnő, akár ezerkétszáz gramm is lehet majd a testtömege, mivel ő kislány. Azt kell még tudni róla, hogy szürkületkor és hajnalban fog elindulni a vadászatra. Ő főleg emlősöket keres. Rágcsálókat. Ritkán vadnyulat, vagy madarat. De ha más nincs, beéri hüllővel, kétéltűekkel is.

Az uráli baglyok rendszerint két tojást raknak, s a fiókák huszonhét-harmincnégy nap után kelnek ki. Az, hogy ők hárman voltak, különleges eset. Vikut a mamája talán ezért dobta ki. Csak és kizárólag a tojó kotlik, és ő foglalkozik a fiókákkal, akik nagyjából négy hét után szokták elhagyni a fészket, noha ilyenkor még röpképtelenek. Ez a kicsi fióka bizony, alig pár napos. S amit a biztonsági őr látott, az is igen jellemző. Az uráli bagoly erős védelmező. Agresszíven támad, ha a fészkéhez vagy a fiókáihoz ember közelít. Az uráli bagoly nem vonzódik az emberhez. Viszont az erős karmaival akár könnyen meg is vakíthat bárkit, aki a fészke felé közelít. Amúgy rögtön tudtam, hogy uráli bagoly ez a kis szerencsés flótás. Jellegzetes a külseje. Kb. két éves korára lesz ivarérett. A költés áprilistól júniusig várható. A fiókák között akár két hét korkülönbség is lehetséges, tehát erre is oda kell majd figyelni.

A szakállas baglyoknál a nagyobb fióka sűrűn felfalja a kisebbet, tehát vigyázni kell! Ugyanis a szakállas bagoly legközelebbi rokona épp az uráli, vagyis a *Strix Uralensis*. S bizony, ők radarral vadásznak! – összegezte a helyzetet a doktor.

Viki hálás volt a rengeteg információért, hiszen baglyot eddig csak filmekben meg fotókon látott. Életben soha. S amit tudott róluk, az nem éppen a gondozásukat segítette. Mert arra például emlékezett, hogy a görög mitológiában Pallas Athénének az állandó jelzője a bagolyszemű. Vagyis, hogy sötétben is lát, azaz, átlát a dolgok felszínén. Olvasta, hogy a macskabaglyot a balszerencséivel társítják. Örült, hogy Viku másik fajhoz tartozik. Emlékezett rá, hogy a baglyok vijjognak, huhognak, Viku azonban sokáig semmiféle hangot nem adott ki. S hogy éjmadárnak is hívják őket, meg, hogy a huhogásukat a néphit rossz előjelnek tartotta, azzal is tisztában volt. Rémlott neki, hogy valahol műbagollyal végezték a madárriasztást, s ennek kapcsán szó esett arról is, hogy a baglyoknak nincsen foguk. S amit időnként felöklendeznek, az csont, szőr, és toll. Különös, hogy a fejüket szinte teljesen körbe tudják

forogni, akár kétszázhetven fokig is. A turbulenciáról pedig megjegyezte, hogy a baglyok evezőtollainak a szélei csökkentik a zajt, a hátsó rész puha szélei pedig a turbulencia csökkentésében segítenek. A szárnyaikat pelyhtoll borítja, hogy az is tompítsa a repülés közben kiadott hangot.

Feledhetetlen volt az a nap! S hogy csaknem egy évtized múltán is naponta látja maga mellett és fölött a kedves baglyát, aki a kutyasétára is elkíséri, rendre ott köröz fölöttük, vagy vár egy közeli fán, és gyakran egyszerre érnek haza, – hatalmas érzés volt. Ma pár perces késéssel indultak Viki nagybevásárlása miatt. De a sarokig sem értek, amikor Viku már ott repült fölöttük. Ő is gyakran meglátogatta azt a bizonyos fát, amelyikből egykor kétszer is kipottyant.

Viki örült a fagyos, kemény, havas tél idejének hiányának. Kellemesen, kényelmesen sétálhatott a négy lábú kedvenceivel. Se mínusz fokos zimankó, se csúszós jég nem zavarta őket. Csupán a zöldtelen, tarkátlan, levél és virág nélküli fakó, fekete faágak egyhangú, lehangoló kopárságán, a színtelenség kevés árnyalatán kellett felülemelkednie, titkon a közelgő tavaszra vágyakozva. Érezte, hogy az erőtlen, bágyadt napsugarak ádáz harcát folytatnak a vastag, szürke felhőtakaróval, amely sejtelmesen ködös, végtelen fátyolként borult a budai tájra. S ha olykor egy-egy pillanatra kikandikált vaskos takarójából a Nap életet, derűt, vidám meleget sugárzó amorf fénynyalábja, valami diadalittas öröm, mámorító boldogság kukucskált le a Templom kert földi paradicsomára. Ezt a lehet finom égi csodát azonban a madarakon kívül más aligha vette észre. Isten többi teremtménye amolyan „ni csak, bujkál, jön-megy a Nap”-jelenségnek tekintette a szeleburdi légi játékot. Viki is, aki se boldog, se szomorú nem volt. Némi derűvel bár, de a napi rutin szorításában tette a dolgát. S amikor a két angol vadászkutyájával ahhoz a bizonyos helyhez, pontosabban a platánfához ért, nem időzött, csak mosolyogva tovább ment. Természetes volt számára, hogy Viku felettük köröz. Nem sejtette, nem érezte a perc súlyát. Nem tudta, hogy a sors kegyelmi állapotában úszik Ladyvel, Lorddal meg a baglyával, s hogy hamarosan minden felborulhat, megváltozhat.

Nem volt rossz előérzete. Olyasmi, hogy valamit elveszíthet a sorsa törékeny egyensúlyából, az meg sem fordult a fejében. Magától értetődőnek tekintette maga körül a látható, tapintható, s a láthatatlan Templom kerti békét, nyugalmat, a félálomban durmoló madárcsicsergős tél élményét, ami körülvette őt. S mivel semmiféle baljós árnykép, az átlagosnál kegyetlenebb, sőt vészhelyzetet előre vetítő történés viharfelhői nem tornyosultak Viki megkínlódott eddigi életének az egén, ezért aztán ez a napja is ugyanúgy telt, mint mostanában az összes többi. Mire a kutyákkal hazaért, Viku már a cseresznyefán gubbasztott mozdulatlanul, s alighanem magában jót nevetett a repülésre képtelen tökéletlen teremtmények, a szárnytalan két, meg négy lábúak lassú, nehézkes ténfergésén.

Este tíz óra tájban, amikor a kutyákat kiengedte a kertbe, hogy a lakosztályos lefekvésük előtt odakint elvégezzék a dolgukat, tisztán látta, amint Viku a mellette levő diófáról hangtalanul felszállt, és a szelek szárnyán suhanva éjszakai vadászatra indult. Biztosra vette, hogy másnap reggel hét-nyolc óra körül ismét a törzshelyén, a cseresznyefán lesz, az odúja mellett. Ennek tudatában tért nyugovóra. Így annál jobban meglepődött, amikor másnap az ebek szokás szerint kitódultak a kertbe, ahol viszont Vikut sehol sem látta, hiába kereste. Meghökken, mert ilyesmire közel tíz év óta nem volt példa. – Biztosan elcsatangolt! Vagy elhúzódik a vadászata! – gondolta magában. S miután a négy lábúakat megetette, szokás szerint takarítani kezdett. Ám amint felért az emeletre, és bekukkantott a baglyos szobába, ahol reggel óta hiába volt az ablak nyitva, s látta, hogy a Viku-lak továbbra is üres, – belé nyilalltak a régi

emlékképek, és valami homályos nyugtalanság lett rajta úrrá. Az esze azt súgta, hogy az ő kedvenc uráli baglya bizonyára átruccant a közeli budai hegyekbe, erdőkbe.

Közeleg a tavasz! Talán párt keres magának. Elvégre igencsak benne van a korban. Csodálatos volna, ha az odújába társat hozna, és mielőbb fiókákat költene! Persze, meg kell bocsátani azt is, ha Viku a párja kedvéért elhagyja őt meg Budaligetet, és átköltözik mondjuk, a Hármashatár-hegyre, vagy az Ördögárok környékére. Nem lehet önző, ezt is meg kell értenie. Az ember-gyermekek is kirepülnek, ha felnőnek, ahogyan Kinga is. Hát még egy kedves éjszakai ragadozó, egy bagoly-raptor! Nem az a furcsa, a már-már rendellenes, hogy Viku elment, hanem az, hogy egészen eddig hálából, megszokásból, netán ragaszkodásból a közelében, sőt egyenesen az ő házában, az ő kertjében maradt. Elvégre a bagoly nem kutya!

Bele kell törődnie abba is, ha soha többé nem látja. Szemrehányást sem az éjszakai őrszemnek, sem saját magának nem tehet. Vikut nyilván szólította az élet, a szabadság szivárványos madara, s a természet, az ősi ösztön, s talán valahol Budán, vagy az Északi-középhegységben – új életet kezd. Vagy egyszerűen csak késik. Mármint az éjszakai vadászatból. Esetleg megunta, túlságosan monotonnak, ember-léptékűnek, szabályosnak érezte az eddigi homo sapiens – közeli, háziasított életét. – De miért épp most? Már közelgett, karnyújtásnyira volt a tíz éves jubileumuk.

Viku szabad volt. Megtehetette volna ezt eddig is, bármikor. Tetszése szerint nesztelenül szárnyalt, jött-ment, és határozottan úgy tűnt, hogy boldog, jól táplált, és elégedett. Mindig kapott ételt, italt, szállást, szeretetet, noha vadászott is. Igazából inkább csak hobbiból, mert itt a törzshelyén mindene megvolt.

Lehetséges, hogy valójában mégis elvágyódott? – töprengett magában. De mégsem hagyta őt nyugodni a gondolat, hogy egyszer csak váratlanul, amolyan madár-búcsú, ház fölötti tiszteletkőr, fejbiccentés, vijjogás, huhogás, vagy egyéb elköszönés nélkül Viku ilyen hirtelen faképnél hagyta őt, s egyik napról a másikra eltűnt az életéből.

Nem telt bele egyetlen óra sem, amikor Viki azon kapta magát, hogy nincs köszönet a munkájában, mert takarítani így nem lehet. Ötpercenként szaladgál az ablakhoz, tízpercenként meg kirohan a kertbe, hogy a baglyát keresse.

– Kiskutyák! Mindjárt jövök, csak átszaladok a Templom kertbe! Hátha Viku ott turbékol valamelyik fán egy bagolyfiúval! – kiáltotta mosolyogva, és már szaladt is. Azon a körön indult el, amelyiken naponta a kutyákkal sétál. S úgy tervezte, hogy annál a bizonyos fánál... elidőz majd. Hátha a bagoly itt kószál, nézelődik, és elfelejtett hazajönni.

Múltak a percek, és nem történt semmi. Már végigjárta a teljes sétakört, s a Korona-dombnál épp készült a további keresést délre halasztani, amikor a játszótér mellől rémült sikítást hallott.

– Anya! Gyere gyorsan! Itt egy véres madár! – üvöltötte egy kisfiú, mire Viki kétségbe esve futni kezdett a hang irányába. Érezte, hogy baj van.

– Ezt meglőtték! Csupa vér! Hozzá ne nyúlj, lehet, hogy már nem is él! – parancsolta a gyerek anyja, de ekkorra már Viki is odaért.

– Viku! Szentséges Isten! – csak ennyit bírt könnyezve suttogni, aztán habozás nélkül lekapta magáról a télikabátját meg a sálját, óvatosan beletekerte az alélt baglyot előbb a sálba, aztán a

kabátba, s mint egy mindenre elszánt megszállott, úgy rohant vele a száraz télen, egy szál pulóverben hegynek fel, az állatorvoshoz. Ha a vér szerinti saját, élet és halál között lebegő megsebzett, meglőtt ember-gyermekét szorította volna magához rohanva, futva, ennél többet akkor sem tehetett volna.

Tudta, hogy ilyen korán a doktor nem rendel. De reménykedett benne, hogy otthon lesz. Mint egy örült, úgy nyomta a csengőt, pedig az orvos épp kilépett a házból, s a kocsijához ment.

– Viktória! Maga az? Nem látom jól ilyen messziről! – kiáltotta át a kerten.

– Doktor Úr! Segítség! – ordította elcsukló hangon. Érezte már, hogy a beszéd neki most nem igazán megy. Sokkos állapotba került.

– Jövök, jövök! A kiskutyával van baj? – kérdezte a doktor. Hiába, mert Vikitől válasz nem érkezett. Zokogott, egész testében reszketett, mint a haldokló véres baglya, és az óriási sírás-gombóccal a torkában csak a fejét bírta rázni.

– Épp készültem elmenni, öt perc múlva már nem talált volna itthon. Mindjárt nyitom a kaput! – kiáltotta a környék legjobb állatorvosa, aki közelebb érve rögtön látta a vért s a könnyeket, a csöpp madár haláltusáját. Egyből megértett mindent.

– Ez lőtt seb! Kritikus az állapota. Nem biztos, hogy megmenthető – mondta döbbenet első ránézésre a férfi, miközben már tette is fel a műtőasztalára az élettelennek látszó madarat.

– Kint tessék várni! Jobb, ha ezt nem látja. Megnézem, hogy mit tehetek. Rengeteg vért vesztített. Az utolsó percekben vagyunk. Nem kizárt, hogy az étellel összeegyeztethetetlenek ezek a sérülések. Egyedül vagyok, asszisztensem ilyen korán még nincsen. De mindent elkövetek! – ígérte.

A műtő ajtaja becsukódott, s ami ezután következett, az Viki számára örökkévalóságnak tűnt.

Toporgott, téblábolt, föl-le járt, s mint a nyárfalevél, úgy reszketett még imádkozás közben is a váróban.

– Meglőni egy gyönyörű, ártatlan baglyot! Ez is csak itt, Budaligeten történhetett meg, a bűn földjén! – suttogta magában. Biztosra vette, hogy csakis a hatcsalados „kaláka”, vagyis a helyi bünszervezet tehetette. Ekkora gonoszság, perverz, pusztító kegyetlenség, mániás ölési, kínzási kényszer másokban aligha lehet! – gondolta magában, aztán már csak a kiszűrődő hangokból próbált tájékozódni, csekély sikerrel.

Nehezen múltak a másodpercek, a percek, a negyedórák, meg a félórák. Viki türelme lassan elfogyott. Az idegességtől már-már csaknem arra vetemedett, hogy bekopogjon. Aztán egyszer csak rájött, hogy ott a kulcslyuk! Nem szép dolog kukucskálni. Sohasem tett ilyet, de most valahogyan információhoz kellett jutnia. Meg aztán rajta kívül senki sem volt a közelben.

– Uram, Isten! – rémüldözött a tömérdek vér, meg a szike, a sok madártoll, a tamponok, s az infúzió láttán. – Nagy műtét! Életmentő. Ezekben a pillanatokban dőlhet el az ő kedves házi baglyának a sorsa. Élet vagy halál a tét.

Tovább múltak kínlódva, ridegen a kint is, bent is megszenvedett hosszú percek. A kulcslyukkal már nem próbálkozott. Annak alapján, amit kép-foszlányokban látott, alig marad-

hatott esély a túlélésre, de ő mégis reménykedett. Pedig a húsvét, a feltámadás, a halál feletti győzelem diadalünnepe jócskán odébb volt még. A szívszorító, rémült várakozásba mégis valami dacos, elszánt, csak azért is – derű elegyedett. Mint egy filmben, úgy tolultak fel benne a Vikuhoz kötődő kedves emlékképek. Szinte látta magát kívülről, amint a madár finoman a vállára, s a karjára száll. Érezte a ragadozó szeméből, tekintetéből sugárzó meleg, hálás köszönetet, s a gyengédséget, ahogyan az éles karmait, hegyes csőrét visszafogta, ha a „gazdája” etette, miután berepült a csak neki, mindig nyitva hagyott emeleti ablakon – a Viku-lakba. Még egy kivágott fát is felcipelt a szoba közepére, rajta igazi odúval. S ott volt mellette a berendezett óriás madárház is, a tálkákban friss vízzel, bagoly-finomságokkal. S látta maga előtt a szárnyas tollas ragadozóját a cseresznyefán landolni, s a diófáról elrugaszkodva éjszakai vadászatra indulni, hogy folytatódjon az élet hatalmas és drámaian gyönyörűséges körforgása, amelyben mind parányi, de egyedi, és pótolhatatlan porszemek vagyunk.

Viku... Ahogyan a csöpp fiókából erős, vérbeli Strix Uralensis, igazi éjszakai őrszem lett, aki egyetlen mozdulattal végez a kerti egerekkel, de még a verebekkel is. A kedves baglyának az élete a fészekből való dupla kipattanással tragikusan kezdődött, aztán mégis minden jóra fordult. – Miért is ne ismétlődhetne meg ez újból? Ha a rossz triplán is utolérte ezt a szerencsétlent, miért ne menekülhetne meg harmadszor is a halál torkából? – töprengett, mígnem hirtelen átvillant az agyán: jaj, a szegény kutyák! Órákkal ezelőtt azt mondta nekik, hogy mindjárt jön, csak átszalad a Templom kertbe. A „mindjárt”, meg a „Templom kert” szavakat mind a két négy lábúja ismeri, érti. S az ígéretéhez képest rengeteg idő telt el. Ráadásul üres kézzel jött. Se pénz, se mobil telefon, sem az iratai nem voltak nála. Csak a kulcs. – Ó, jaj, a kulcs! Lehet, hogy elveszett! A kabát zsebében volt, ahonnan futás közben kieshetett. De az is lehet, hogy amikor meglátta a vérben úszó, haldokló madarát, s előbb a sálba, majd a kabátba bugyolálta, már akkor kicsúszott a zsebéből. Akkor az bizony, a játszótér közelében lehet a földön, hacsak el nem vitte, fel nem kapta máris valaki. Budaligetén, ahol a hat helyi család „kalákás” bűnbandája, meg a prostitúcióból, s drogból élő Kovács fegyverkereskedő az úr, kulcsot elveszíteni életveszélyes dolog. Ezek gátlástalan, profi bűnözők, vérbeli gyilkosok. Messze földön híres-hírhedtek már. Hirdetéseiket „Éva”, „Ibolya”, vagy „Gábor és Tímea” jelígre adják fel. Szemérmetlenül. S akik embert kínoznak, de ha kell, ölnek is akár egyetlen ingatlan áron aluli megszerzéséért is, azok számára csupán perverz kaland egy bagoly hajnali kivégzése – a Kovács valamelyik fegyverével.

Ez volt az a pillanat, amelyikben a máskor oly erős, mindig összeszedett, optimista és derűs Vas Viktória lába alól kezdett kicsúszni a talaj, s a feje fölött összecsapni készültek a baljós sötét viharfellegek, miközben egyre fogyott körülötte a levegő. Ám mielőtt még beleveszett volna a baj mágneses vonzásába, a bánat bús mókuskerekébe, a kiúttalan reményvesztettség végzetes hullámhosszába, a tartós, mély csendet, amelyet szinte vágni lehetett már jó ideje, váratlanul a doktor törte meg.

– Ne tessék sírni! Ide hallom, hogy hangosan zokog. Ne temesse még ezt a madarat! Könnyen lehet, hogy kapott még egy esélyt az életre. Sőt, egy ilyen közel három óras, nehéz műtét után inkább úgy kellene fogalmaznom, hogy kapott egy újabb életet. Ez már a harmadik! – kezdte a doktor, s közben már lépett is ki a műtőből, a száymaszkját meg a kesztyűit bontva le magáról.

– Tényleg van esély? Túlélheti? – suttogta vörösre kisírt szemekkel, a kezeit tördelve Viki.

– Van. De legalább két hétig itt kell maradnia. Végig infúzió lesz, naponta többször kell majd kezelnem a sebeit, és injekciókat fog kapni. Ez a szegény pára több lövést is kapott.

Valaki szabályosan ki akarta végezni. Nagy szerencse, hogy az illető koca-lövész, és nem gyakorlott mesterlövész volt. Két lövedéket operáltam ki. Az egyiket a melléből, a másikat a jobb combjából. Repülés közben lőhettek rá többször is. Vadászpuskával, vadásztöltényekkel, ólomgolyókkal. Ha szárnyat ért volna találat, többé nem tudott volna repülni. A bal szárny véres, sok tolla hiányzik is, de csak súrolta az ólomgolyó. A látvány riasztó. Viszont a toll három-négy hét alatt kinő. Szóval, nagy valószínűséggel ez a madár életben fog maradni, és hamarosan újra repülhet is! Igaz, a következő hetvenkét órától sok függ. S persze, ez nem olcsó mulatság. Utógondozásra is szükség lesz.

– Vállalok mindent! – vágott közbe Viki.

– Rendben van. Akkor tessék bejönni! El lehet tőle köszönni. Megy az infúzió, és még altatásban van. Ha valami rendellenes dolog történne, telefonálok önnek. Jöhet hozzá látogatóba minden nap! Lehetőleg a rendelési idő kezdete előtt. Holnap ilyenkor már ébren, és sokkal jobban lesz. Remélem!

– Jövök! Itt leszek! Hozzam a kalitkát, vagy a nagy madárházat? És a számlát is rendezném, akár előre is, mindent – szípofta Viki.

– A kalitkával együtt várom önt holnap délután fél négyre. A többi ráér! – zárta rövidre a dolgot a doktor, aki meleg, megnyugtató, biztató hangon beszélt hozzá, s már kétszer is megküzdött Viki életéért. Ezúttal jobban, mint tíz esztendővel ezelőtt. Ő maga is utalt erre.

– Ilyen durva gengszterséget, amit ezzel a madárral tettek, én még nem láttam a közel harmincöt éves praxisom alatt. Kénytelen vagyok figyelmeztetni önt, hogy... védje magát! Nagy valószínűséggel a bagoly csak eszköz volt. Ön a valódi célpont. Tudom, kik laknak ön körül, s hogy milyen hitvány bűnözők azok. Vagy a Shátánék, vagy a Schmellyék, esetleg a Hendelék lehettek, úgy hiszem. Ilyen amatőr gyilkolásra inkább egy elvetemült, gátlástalan nő képes. Az Éva, az Ilona, vagy az Ibolya, netán a Brigitta lehetett. De simán kinézem ezt a Shátán Zsuzsából is. Még mindig masszörködik a Gellért Gyógyfürdőben. Oda járnak lopni a Pistával, és állítólag már az unokák is üzik az ipart. Lehetett persze a Robi meg a Réka is. Mind szörnyetegek! Ja, és el kell kérnem a személyi igazolványát. A lőtt sebet jelentenem kell a Rendőrségen. Átadom a lövedékeket is. Ez nem csúzli volt, hanem profi vadászpuska. A baglyot egyértelműen ki akarták végezni, hogy fájdalmat, veszteséget, kárt okozzanak önnek. Ilyen barbár módon is kényszeríteni próbálták az elköltözésre. A Kovács- vagy a Schmelly-család utazik az ingatlan-bizniszben?

– Mind! A teljes kaláka! A helyi, meg a külső tagok is.

– Értem.

– Sajnos az irataim nincsenek nálam, de tudom az összes adatot fejből. Leírok mindent! – felelte Viki, s máris papírra vetette az élete összes azonosító számát, betűjelét. Pontosan, precízen, gyöngybetűkkel, mintha féltve őrzött titkos kódot dekódolna.

A bódult, véres, tollatlan szárnyú, meztelen bagoly láttán Viki lába a földbe gyökerezett. Ha nem csőstől zúdult volna rá a baj, hanem „csak” egyesével, talán fejben feladta volna, s menekülőre fogta volna. De így – soha! Lövések... Kaláka... Gyilkos szomszédok. Ingatlan-biznisz, kényszerítés. Támadás és védelem. – Igen, ezek valóban mindenre képesek! Betörésre, emberölésre, kínzásra, csalásra is. Ráadásul már vadászpuskájuk is van! – konstatafta magában.

Most, hogy a vészhelyzet annál is nagyobb, mint amekkorának azt pár órával ezelőtt hitte, hirtelen valami kőkemény, elszánt, kérlelhetetlen, és ellentmondást nem tűró dac pokoli ereje szállt a szívébe. Valósággal érezte a vad, határtalan, megzabolázhatatlan erőt, mely

szerteáradt benne. Tisztában volt a pillanat súlyával. Beleértve azt is, hogy a Pilis Securitytól azonnal kültéri biztonsági kamerákat, és beltéri riasztó rendszert kell rendelnie.

A pillanat, amelyben ránézett az életjeleket alig mutató megsebzett, tollfosztott, vérző madarára, egyben néma esküvés is volt. Ereiben érezte a szavakkal kifejezhetetlen elszántságot, hogy akár az élete árán is megvédi – az otthonát, a lakását, a kertjét, a kutyáit, a baglyát, és önmagát – a budaligetű gyilkos kalákától, a sátánoktól. Háborúzni akarnak övele is? – Rendben! De mától az életét teszi fel rá, hogy megküzd, és leszámol velük. Ez ugyan a Rendőrség dolga volna, ők azonban nem foglalkoznak ilyesmivel, tehát magára lesz utalva.

– Vajon a Kovács, vagy a Shátán Pista pénzeli őket? – Mindegy! De legelőször a bankba kell mennie. Hozzá kell nyúlnia a vésztartalékához, mert már Montecuccoli is megmondta, hogy a háborúhoz három dolog kell: pénz, pénz, és pénz! – szárnyaltak szélesebben a gondolatai.

Közben a doktor a kezét nyújtotta, vagyis, elkészönt. Újabb jó hírrel.

– Ja, és itt a kulcs! A véres kabát zsebéből esett ki a műtőben!

Viki szívéből mázsás kövek hullottak le. Legalább nem kell azonnali, sürgős zárcsere! S tagadhatatlan, jól estek neki a doktor búcsúzó szavai is.

– Ön, asszonyom, ritka kiváló ember! Ha nem indult volna rögtön reggel a madár keresésére, délre már biztosan beállt volna a halál. S ha nem úgy hozta volna azonnal, egy szál pulóverben dacára a télnak, akkor is elveszíthettük volna a kerekfejű tollast. De minden elismerést megérdemel a bátorságáért is. Ön zavartalanul garázdálkodó profi bűnözők gyűréjében lakik évek óta. Lehet, hogy Kalasnyikovjuk, meg bombájuk is van. És mégsem fél! Le a kalappal! – rázta meg a doktor még egyszer Viki kezét, aki sarkon fordult, és hazafelé szaporázta a lépteit.

Ha két év múltán Grönlandról érkezett volna vissza, Lady és Lord ennél nagyobb lelkesedéssel és örömmel akkor sem fogadhatta volna őt. Viki – megsebzett, de annál keményebb lélekkel és szívvel – megsimogatta, majd csak azért is a megszokott időben megsétáltatta a négy lábú kedvenceit, aztán sietve indult a dolgára.

Legelőször átsétált a közeli Cserkészházba, a Pilis Security akció bázisára, ahol öt darab kültéri biztonsági kamerát, és teljes belső riasztó rendszert rendelt. – Sürgős! – tette hozzá, s elégedetten nyugtázta, hogy a helyszíni felmérésre már másnap délután kettőkor sor kerülhet. A várható költség nagyjából félmillió forint lesz. – Sebaj! A szeme sem rebtent.

Bár hangosan korgott már a gyomra, mert még mindig nem ebédelt, a Cserkészházból mégis egyenesen a bankba ment.

Lassan zötyögött vele a busz, meg a villamos is. Próbált szabadulni a meglőtt madara látványától, s a tényről, hogy a körülötte lévő bűnbandának puskája, s hozzá jó sok ólom golyója is van, nem „csak” pszicho-fegyverekkel kínoznak és kereskednek.

Nézte, hogy szaladnak a fák, hogy múlik, hogy fogy a tél, hallgatta a barbárok, vagyis némely utasok tömegközlekedési baklövéseit, aztán szép lassan megérkezett a Széll Kálmán térre. Onnan a Mamut 1, vagyis az MKB Bank forgalmas fiókja gyalog is csak pár perc. S hogy Ferenc tíz évvel ezelőtt elvitte mindenét, beleértve az autót is, azon már nem bosszankodott.

Új kihívás, új vészhelyzet, új háború várt rá. Olyan, amilyenre huszonnégy órával ezelőtt még a legvadabb álmaiban sem gondolt.

A bankban alig kellett várnia. Gyorsan hozzájutott a véstartalékából az 500 000 HUF-hoz. S bár összeborult a világ, így sem tévesztette el, hogy az automatától kétszer 200 000, majd egyszer 100 000 Ft-ot kell kérnie.

Hazafelé sorra, és számba vette a sürgős teendőit. Nem vitás, hirtelen sűrű lett az élete. Erősen szorítva magához a félmilliót érő táskáját, már tisztán érezte a választó vonalat a tegnap, s a ma között. Huszonhét órával ezelőtt a Templom kerti közös séta közben nem érezte meg a bágyadt téli napfényben a sors ajándékát, azt a bizonyos ritka kegyelmi állapotot, amelyikben még látszólag minden rendben volt, mert a puszkaporos hordók szomszédságában is a béke, a biztonság, a kiszámítható jövő, s az élhető, emberhez méltó élet illúziója lengte be körülötte a tájat. Neki bókoltak a csupasz, kopár, tél-ruhás fák, hozzá énekeltek távoli tavaszköszöntő áriákat a madarak, vele huncutkodott a két rakoncátlan, önfeledten boldog kutyája, és ... tegnap még ott körözött fölöttük Viku, a kedvenc házi baglya, akit épségben utoljára este tízkor látott a diófán. Tehát, a lövések és a találatok az éjszakai vadászata végén, hajnalban érthették őt. Már világosodhatott, amikor Éva, a gyilkosa, öt és hat óra között utánament, hogy a Kovácstól vásárolt vadászpuskával kivégezze az általa irigyelt, és halálosan gyűlölt szomszédja madarát.

– Átkozott legyen örökre! – sziszegte, és nyomban elhatározta azt is, hogy a kalitkát a doktorhoz még ma vissza fogja vinni. – Ha harc, hát harc! Legyen! Ha kell, életre, halálra. Mindenki tudja, hogy a békének a háború, s olykor a halál az ára.

Sziklaszilárd, tiszta jellem, megingathatatlan elszántság, a megtámadottak elégtétel-vételét sürgető erős harci szellemmel párosulva. Ez volt Vas Viktória egyéniség-képlete, azaz a névjegye. Úgyhogy nem habozott. Amint hazaért, egyből indult is tovább a kalitkával a doktorhoz, hogy ennek ürügyén viszontláthassa a csaknem halálra sebzett uráli baglyát.

Vikut félálomban találta. Olyan volt, mint egy ember, kómában fekvő. Nehezen, de egy-két pillanatra kinyitotta a szemét.

– Itt vagyok, kicsim! Ember-mami van itt! Meg fogsz gyógyulni! És ígérem, hogy a bűnös meglakol a tettéért! Tarts ki, Strix Uralensis, tarts ki, kedves éjszakai őrszem! Szeretlek! – suttogta. Biztos volt benne, hogy Viku félálomban is hallja őt, és érti, hogy mi történik körülötte.

Bizonyíték nem volt rá, mégis pontosan tudta, hogy a kalákás bűnbanda mely tagjai tették ezt. Shátán Pista meg a Kovács lehetett az értelmi szerző. A Schmelly-lány meg a kivitelező.

Fogta a vadászpuskát, és lőtt. Többször is, egymás után. Ő vetemedett erre. Ő zuhant ennyire mélyre. Ő próbálta kivégezni az ártatlan uráli madarat.

Ezen az estén ismét nehezen jött álom Vas Viktória kisírt szemeire. Bántotta, hogy a vért megkönnyezte. Ennél ő keményebb! Vérbeli Vas-lány, aki ha kell, szembe megy az egész világgal. Ezt a célt nagyon is rendben lévőnek találta. Vikut első perctől fogva – az ebekhez hasonlóan, – családtagnak tekintette. Imádta az ötórás teákat a teraszán úgy, hogy közben a kedves bölcs baglyával farkasszemet néznek egymással. S lám, kevéssel Viku tízedik

születésnapja, s ide érkezésének az évfordulója előtt, váratlanul ez történt. Az ártatlan madár kivégzésére tett kísérlet aljas, gyalázatos tett volt, mint minden, amit körülötte a hat „kalákás” terrorista család évek óta művelt a Kovács nevű fegyver, és műkereskedő-kültagjokkal együtt. Eddig „csak” embereket meg kutyákat támadtak, öltek, kínoztak. Ma hajnalban azonban már madarat is lőttek, nem akármilyen ólomgolyós fegyverrel. – „S ezerszer jaj a bűnösöknek” – írta a kedvenc költője, Ady Endre, akinek markáns, bizarr sorait egészen elalvásig ízlelgette, kószolgatta, mormolta magában. „A harcunkat megharcoljuk. A halál pitvarában. Jobb az undor, mint a harag. Sírni, sírni, sírni. Hőkölés népe! Itt a gyűlölet és a harc. Fekete virág, fekete Húsvét. A lelkek temetője. A halál rokona...”

III. FEJEZET

A HÁBORÚ HULLÁMHOSSZÁN

Másnap reggel arra ébredt a világ, hogy „Oroszország megtámadta Ukrajnát.” Vlagyimir Putyin orosz elnök hajnalban bejelentette, hogy „demilitarizálni és náciitanítani akarja Ukrajnát, mert a helyi nacionalista fegyveres milíciák nyolcadik éve végzálják, kínozzák, gyilkolják az ukrán területen kisebbségben élő orosz ajkú lakosságot, akiknek az élete mára tőrhetetlenné vált, ezért segítséget kértek az anyaországtól. A halálos fenyegetésekből, a verbális és tetteges támadásokból, meggyalázásokból, megaláztatásokból, az emberi, családi tragédiákból elégük lett. Főként Kelet-Ukrajnában, a Donyec-medence, és az orosz határ közelében garázdálkodnak ukrán neonáci fegyveres csoportok. Felgyűjtják az oroszok portáit, tanyáit, véresre verik, megerősöklják a lányait, asszonyait, rettegésben tartják még a kicsi gyermekeket is.

Viki reggelizés közben hallotta a rádióból a friss híreket. Megdöbbsent. Pedig tudta, hogy az ukránok igen barátságtalanul bánnak az ottani magyar kisebbséggel is. Nem csak az ukrán nyelvtörvény sújtja a kárpátaljai magyarokat, hanem az idegengyűlölet is. Látta a felgyűjtott magyar kultúrházról készült képeket, hallotta a sírva remegő hontalanokat, akiknek lángba borították a házát, s közben véresre verték, és halállal fenyegették őket. Egyetlen bűnük az volt, hogy nem ukránnak, hanem magyarnak születtek, akik sem Trianonról, sem a területi elcsatolásokról nem tehettek. Nem akartak mást, csak békében, biztonságban élni, szántani, vetni, állatokat nevelni, szorgos, kétkezi munkájukkal a megélhetésüket biztosítani, és használni a magyar anyanyelvüket is. Az ukrán fegyveres milíciáknak ez azonban sok volt.

Nem engedték, sőt büntették az effajta „magyarkodást”. Nyilván így járt az orosz ajkú ukrán kisebbség is – gondolta Viki, s tény, hogy hangosan visszaszólt a rádiónak: „hajrá, Mr. Putyin! Sok sikert a pofátlanításhoz! Állítsa meg az ukrán agressziót!”

Szerencse, hogy a szavait a két kutyáján kívül senki sem hallotta. Mert a következő híradásokból nyomban kiderült, hogy óriási világbotrány tört ki. Orosz inváziót, megszállást emlegettek, Ukrajna lerohanásáról, Oroszország által kirobbantott háborúról, az USA és a NATO, s a nyugati nagyhatalmak azonnali, szigorú fellépéséről, Oroszország elítéléséről, velük szemben sürgős szankciók elrendeléséről, s általános, egyetemleges világ-felháborodásról szóltak a friss tudósítások.

– Na, várjunk csak! Hónapok óta fenyegették, froclizták, provokálták az oroszokat, mondván, hogy a nyugati hírszerzés szerint támadni fognak, pedig csak hadgyakorlatok zajlottak. Viki emlékezett arra a napra, amelyiken az orosz külügyminiszter kifakadt: mindegy, hogy Oroszország mit tesz, vagy mit nem tesz. Így is, úgy is egyfolytában fenyegetik és bírálják. És valóban. Már-már belekergették az orosz hadvezetést abba, hogy tényleg támadjanak. Atlépve a saját országuk határait, benyomuljanak földön, vízen levegőben – ukrán területre, katonákkal és fegyverekkel. S amint idegen földre léptek, és löni kezdtek, valóban agresszív, támadó cselekményt követtek el. Akárhogyan szépítjük, ezt háborúnak hívják, mert ami történik, az hadseregekkel és katonai eszközökkel vívott fegyveres harc. Drasztikus, drámai küzdelem, amelynek halottjai, sebesültjei, civil szenvedői vannak. Ez olyan katonai művelet, amelynek az elkerüléséért, megelőzéséért a végsőkig kell diplomáciai tárgyalásokat folytatni.

Fontos kérdés: mi történt a felek között az orosz hadgyakorlat, majd az orosz katonai támadás megkezdése előtt? Folytak-e diplomáciai erőfeszítések? S mi vezetett oda, hogy Oroszország

erőt demonstrált, s a moszkvai vezetés a katonai offenzíva, a „különleges katonai művelet” mellett döntött?

Viki lerokadt a kedvenc foteljébe, s a fejét fogta, mert életében először sehogyan sem értette, hogy mi zajlik körülötte. Putyin elnök bizonyítékokra hivatkozott, és népiertással vádolta az ukrán nacionalista, neonáci fegyveres csoportokat. Egyértelművé tette: nem Ukrajna megszállása, hanem a jelenlegi rezsim leváltása a célja – a demilitarizálás és a nácitalanítás mellett. Nyolcadik éve áldatlan állapotok között szenvednek az ottani oroszok.

Ezt nem hagyhatják, nem engedhetik tovább. Oroszországnak kötelessége megvédeni az ukrán területen élő orosz véreit. Érthető az is, hogy Putyin elnök és Szergej Lavrov külügyminiszter, a legendás, megfontolt, tekintélyes történelmi páros, – Ukrajna NATO-semlegességéhez is ragaszkodik. – Helyükben mindenki ezt tenné. Arról van szó, hogy Oroszország érdekeit védik, és megelőzni próbálják mindazt, ami számukra nemzetbiztonsági kockázatot jelent. Hol van itt a probléma? – Nem az oroszokkal, hanem az ukránokkal, meg az oroszellenes előítéletekkel van baj! – összegezte magában a helyzetet. S bizony, a logika szabályai szerint levezetve a történetet, döbbenetes következtetésre jutott. Ha ugyanis Mr. Putyin demilitarizálni és nácitalanítani kezdett, akkor azt hagyni kell. S aki ebben a helyzetben az oroszokat bírálja, hibáztatja, az ... orosz-gyűlölő! S nem akarja belátni, hogy ez a történet a „visszaütőtől” kezdődik. Pedig az orosz elnök szavai világosak. Minden tiszteletet megérdemel az, aki az orosz vértestvéreiért így kiáll, és megelőzi a további népiertást.

Nem háborúnak, hanem különleges műveletnek nevezik az orosz kisebbség megmentéséért, s Ukrajna NATO-semlegességéért vívott küzdelmüket. Érthető, hiszen Oroszország békepartí. Nem akart háborút. Nem akarta orosz katonák elesését, harci repülőgépek és tankok bevetését, sem elesését. Nyolc éven át vártak, s most betelt a pohár.

Viki jó előre tisztán látta azt is, hogy Volodimir Zelenszkij meg a kormánya lesz a felelős azért, ha akár csak egyetlen egy halott, vagy súlyos sérült áldozata lesz az orosz katonai műveletnek. Hiszen Putyin elnök katonái az ukrán harci gépezetet fogják bombázni. Katonai repülőtereket, fegyverraktárakat. Ha Volodimir Zelenszkij és kormánya azonnal lemond, és előtte még írásba adja, hogy Ukrajna nem kíván a NATO tagja lenni, s ily módon szomszédos országként nem veszélyezteti Oroszország biztonságát, – egyetlen embernek sem görbül haja szála sem. Zelenszkij ukrán elnök azonban nem tette meg a katonai konfliktus megelőzése, vagyis a béke érdekében azt a szívességet, hogy lemond. Egyértelművé tette, hogy ragaszkodik a hatalmához. Ellenállásra buzdít, külföldi fegyvereket követel, így provokálja a további harcokat. Volodimir Zelenszkij véráldozatok és könnyek árán is elnök akar maradni, és világméretű ismertségre, hírnévre szert tevő, történelmet író háborús hős szeretne lenni. Pedig ő is orosz származású! Élete első több, mint harminc esztendejében egyetlen szót sem tudott ukránul. Csak most, pár éve tanulta meg a hazája nyelvét. Mindezen tények tükrében, aki Oroszország ellen van, az támogatja a militarizációt, és a neonácikat! – vezette végig a helyzetelemzését Viki hangosan, a reggel kapott politikai hírrejtvény gyors megfejtéseként. S hogy biztosra menjen, felszaladt az internetre is, hogy Volodimir Zelenszkijről tájékozódjon.

Nem telt bele öt perc, és kiderült: Volodimir Zelenszkij roppant veszélyes ember! Tanult ugyan jogot is, de valójában ő színész, előadóművész, rendező, és producer. Saját filmstúdiója van. Tehát, ért a hiteles, hatásos emberi kommunikációhoz. Elképesztő, de igaz: ügyes csellel vált Ukrajna elnökévé. Egy tévé-sorozatban éveken át alakította színészként az elnök szerepét. Kívül-belül tökéletesen azonosult ennyi idő alatt a szappanoperában alakított elnök-

szerepével. Aztán egyszer csak szilveszterkor bejelentette, hogy megtetszett neki a sorozatbeli szerepe, és igazából is elnök akar lenni. Vagyis, indul a választásokon. – És nyert! Nem a politikai ismereteivel, nem a diplomáciai, vagy a gazdaságpolitikai tudásával, s a nemzetközi politikában való jártasságával, tapasztaltságával, – hanem a tévé-sorozatban meggyőzően alakított karakterével. Ukrajna népe állandóan őt látta a képernyőkön az ország első emberként. Arca, hangja, mozdulatai, gesztusai idővel már egyet jelentettek „az elnök” személyével. Tömegesen elhitték és megszavazták, hogy orosz gyökerei ellenére is ő Ukrajna új elnöke. – Micsoda színészi, előadóművészi, rendezői, produceri kvalitások kellettek ehhez! Volodimir Zelenszkij tehát – meggyőzően alakítja Ukrajna vezérének a szerepét. Alighanem beleszeretett a posztjába, vagyis a hatalomba, így orosz nyomásra, orosz létére sem képes lemondani róla. Helyette hős, és világsztár óhajt lenni. Bármely áron. Lépésével azonban nyomban kikényszerítette Kijev orosz körbezárását, s a főváros közelgő ostromát. S hogy mit lép erre a világ sakktabláján a többi nagyhatalom, a NATO, s az Európai Unió, az egyből látható volt, ahogyan az is, hogy valójában nem Oroszország a „fekély” a bolygó testén. Viki biztosra vette, hogy Volodimir Zelenszkij elnök csúnyán megvezette a világot. Elhallgatta, hogy „csak” le kellett volna mondania, és akkor nincs világméretű ukrán-orosz konfliktus. Ám akkor az ellenállásra való buzdítása, és az orosz katonai művelet elhúzódására tett kísérletei nem vezethettek volna oda, hogy az orosz igazságtétel teljes időtartamára ő lehessen a világ első számú hírértékkel bíró főszereplője, lekörözve az Amerikai Egyesült Államok elnökét, Joe Bident, s Vlagyimir Putyin orosz elnököt is, szóval... mindenkit! Így az egész világ leghíresebb színész-államelnöke ő lehet. A lapok, folyóiratok, újságok címlapjain Ukrajna és Volodimir Zelenszkij szerepelhet, s az összes rádió és tévétársaság híradóinak, hírműsorainak is mindvégig ő lesz a legnépszerűbb főszereplője, – amíg az orosz csapatok ki nem vonulnak. – Édes álom, maga a beteljesült gyönyörűség ez a hatalmas lehetőség egy vérbeli színész – rendező számára! Felér az Oscar-díjjal. Ráadásul a nagyhatalmak egymással versengenek a felajánlásaik terén. Zúdul tonna számra a rengeteg fegyver, és özönlik a pénz.

– Mr. Zelenszkij, ez a tökéletes siker! Hát mi kell még? Esetleg... egy béke – Nobel-díj? Van rá esély! Hacsak valahol valaki rá nem jön, hogy az egész orosz-ukrán konfliktus oka épp maga Zelenszkij. A világ azonban rögtön elhitte, hogy ez a történet a „visszaütőtől” kezdődött.

Egybehangzóan elítélik az orosz agressziót, ami valójában a durva ukrán agresszivitásra kikényszerített válasz.

Úgy tűnik, hirtelen minden fekete meg fehér lett, s egyből eltűnt a szürke száz árnyalata. Ukrajna: jó. Ukrajna: áldozat. Oroszország: rossz. Oroszország: agresszor. Akkor tehát... Oroszország, mivel Volodimir Zelenszkij nem volt hajlandó lemondani, – szembe megy a világgal!

Az USA rögtön a katonai művelet indulásakor „egy – négy napos háborúról” beszélt. S hogy tévedtek, az csak később derült ki. Ahogyan az is, hogy Ukrajna vezére – élve a modern technika eszközeivel, – mind agresszívan követelözve szólt az európai országok parlamentjeihez, vezetőihez. Légtérzár, fegyvereket, és anyagi támogatást követelt.

Sem a NATO főtitkára, sem az amerikai külügyminiszter, sem más nem tudta megértetni Zelenszkij elnökkel, hogy a légtérzár a harmadik világháború kitöréséhez vezetne. Hiszen a NATO vadászpilótái ez esetben orosz vadászpilótákra lőnének. Zelenszkijnek azonban semmi sem túl drága. Gátlástalanul zsarol, követel, hazafias, nacionalista siker-propagandát folytat, – és ürügyként használva az orosz igazságtételt, – naponta népszerűsíti önmagát, Ukrajnát, s az ukrán kultúrát. Bravúrosan! Micsoda elementáris erejű hatása van a bombázás

után utcára kihelyezett zongorának a zongoraművésszel, vagy az ukrán zászló elé kivezényelt énekkarnak, katona zenekarnak, s a metróban, meg az óvóhelyen megszólaltatott hegedűnek! A producer – rendező Zelenszkij óriási tehetségét, imázs-építő munkáját dicséri az összes effajta ötlet. Félelmetes, ahogyan dirigálja az egész világot, melynek ügyesen a középpontjába léptette önmagát, és esze ágában sincsen kilépni ebből a reflektorfényes, izgalmas, nagykirakatos, főszereplős pozícióból. Volodimir Zelenszkij első perctől fogva élvezi, hogy a „megtámadott” státusza okán lábai előtt hever az egész világ, s egymást túllícitálva szállít számára mindenki, aki számít, fegyvereket, pénzt, s ahogyan vezényli és követeli, sorra születnek az Oroszországot sújtó szankciók is. Úgy, ahogyan azt a Nagy Ukrán Vezér parancsolja. S hogy valójában ezek a szankciók nem Oroszországot, hanem Európát sújtják, az nem zavar szinte senkit sem. Ahogyan az sem, hogy milyen előzmények, milyen okok vezettek az orosz-ukrán konfliktus fegyveres harccá válásához.

Már az első napon előre tudható volt: a világ Oroszországot fogja elítélni, s Ukrajnát a vétlen áldozat státuszába fogja helyezni. Az igazság, a becsület, az ok és okozat összefüggései senkit sem fognak igazán érdekelni. Így is lett.

Viki tudta, hogy Oroszország a bolygó másodiknak kikiáltott legnagyobb hatalma, s hogy ha szembe kell mennie a világgal, akkor a harmadik legnagyobbval, Kínával fog szövetkezni.

Ketten együtt hatalmas katonai haderőt képviselnek. Mindketten külön-külön is erős atomhatalmak. Cseppet sem szerencsés stratégia összeállni Oroszország ellen úgy, hogy kiprovokálják a Kínával való szoros együttműködését. Isten mentse meg Európát, az USA-t, s a NATO-t meg az EU-t attól, hogy megtapasztalják: mire képes együtt a világ második és harmadik leghatalmasabb hadereje! Márpedig február 23-tól, vagyis az orosz különleges katonai művelet első napjától előre látható volt, hogy minden egyes ország és szervezet „hozza a megszokott formáját”. Fenyegetőzik, ígéret, tonna számra küld pénzt és fegyvereket – Oroszország, „a gyűlölt ősi ellenség” ellen. Ostoba, meggondolatlan, hübelebalázs módon. Pedig az urak pontosan tudják: senkinek sincs annyi nukleáris atomtöltetű rakétafeje, mint a moszkvai vezetésnek. S a fejlesztés alatt álló első csapásmérő katonai arzenáljuk elrettentő ereje óriási. Ne kívánja a NATO, hogy a frissen hadrendbe állított orosz harci gépek mellett a MIG-41-esek, s a csodafegyvernek nevezett SZU-75-ös, „sakk-matt” fedőnevű vadászgépek manőverező képességét, sebességét élesben, légi csatákban kelljen megtapasztalniuk, – esetleg a híres kínai sárkányokkal, a J-20-as bombázókkal közös kötelékben. Alighanem megszorogatnák a nyugati világ összes égbolt őrző és támadó légi fegyverét, beleértve az USA F-16-osait is. S akkor még az új interkontinentális ballisztikus orosz rakétákról, vagy például a T-90 M páncélozott harckocsijaikról szó sem esett! – Igen, méhkasba nyúltak szabad kézzel, akik Oroszországot megleckéztetni, kioktatni, móresre tanítani, szankcionálni, rajtuk elégtételt venni, őket megbüntetni szándékoztak – azért, mert Volodimir Zelenszkij nem mondott le, nem lépett fel a neonáci ukrán fegyveres milíciák ellen, és nem adott írást arról, hogy Ukrajna NATO-semleges lesz. – Tessék mondani, akkor ki a hibás? Tényleg Putyin elnök, aki az ukrán népiértókat szeretné megállítani? Valóban az a bűnös, aki nem engedi tovább kínozni, ölni az ukrán területen élő orosz lakosságot, akik segítséget kértek tőle, mert nyolc év borzalmi után nem bírják már tovább? Nyolc esztendő alatt minden sebvégtetésen elmélyül, elhatalmasodik, elgennyesedik. Beavatkozásért kiált. Sajnos, a világ egységesen hallgatott, és tűrte az ukrán területen élő orosz nemzeti kisebbség népiértását, kínzását. Ez a háború senkit sem zavart. De az már igen, hogy az utolsó pillanatokban segítség érkezett a szomszédos anyaországból, s az orosz katonák, az orosz fegyverek Ukrajnába lépésével a rejtett konfliktus nyílttá vált. Egyből ösztűz zúdult az ukrán nacionalista, neonáci csoportok áldozatait segíteni, kimenteni érkező anyaországi orosz csapatokra. Az ukrán mészárlás, az egyoldalú ukrán háború, ha csendben szedi orosz áldozatait, úgy

tűnik, nem kifogásolandó. De tűzzel-vassal üldözendő, megbélyegzendő, büntetendő, ha nyíltan vállalják, s úgy döntenek: a valódi békéért, az orosz testvéreik emberi méltóságáért, nyugalmaért, élhetőbb életéért, vagyis az igazukért, vérrel és könnyel, s ha kell, szemben a világgal küzdenek meg.

– Őrület! – fortyogott magában Viki, s tisztán érezte már az ukrán hisztéria-keltés, nemzetközi méretű szervezkedés, megtévesztés, felbujtás hatására hamarosan kiéleződő nemzetközi konfliktust, mely magában rejtje akár a harmadik világháború kirobbanásának a lehetőségét, így a kockázatát is. S történik mindez azért, mert a moszkvai vezetés belátni kényszerült, hogy Ukrajnában nincsen valódi béke. Ott rejtett, titkolt emberi, családi tragédiákkal járó orosz – ellenes háború folyik, amely ellen fel kell lépnie, hogy majdan valódi béke lehessen.

2022. február 24-e. A dátum, a nap, amelyen megindult igazáért az orosz hadsereg. – Vajon rájön-e még időben a kendőzetlen valóságra az Amerikai Egyesült Államok, a NATO, s az összes nyugati nagyhatalom vezetése, vagyis... a világ? Vagy mindannyian egy tehetséges színész, rendező, producer megtévesztett áldozatává válnak – karnyújtásnyira, hajszálla az újabb világégéstől?

Vikit sokkolta az újabb háborús front híre. Ő enélkül is permanensen harcban állt itt, Magyarországon is. Körülvette, behálózta, körbefonta, belengte, naponta fenyegette és provokálta őt a hazai hadszíntér önmagában véve is. Hiszen harcban állt a fennálló, őt tizenhat éve sanyargató, tönkretévő kormányzati hatalommal, s a rossz döntéseket hozó, önmagát vereségbe kényszerítő egyesült ellenzékkel, akiknek a „szivárvány koalíciója” miatt harmadik utassá vált. S harcban állt a budaligeti pszicho-fegyveres, vadászpuskával bagolyra lövöldöző hatcsalados, kalákás szomszédjaival is. A budaligetihez hasonlóan szintén nyíltan, katonai fegyverekkel vívott ukrán-orosz művelet – mélyen békepárti emberként – neki sem hiányzott. Az is a szomszédságában, igaz, kissé távolabb tombolt, túl a magyar-ukrán határon. – Irány: 64 fok, ha valaki Magyarországról önkéntesként Ukrajnába megy, hogy Oroszország ellen fogjon fegyvert. De létezik-e itt ennyire megtévesztett magyar harcos? –

Aligha. Magyarország – Izraelhez és Kínához hasonlóan, nem kíván beleavatkozni a fegyveres konfliktusba. Elítélte ugyan az orosz katonai műveletet, de fegyvert nem szállít, és katonaságot sem küld. Humanitárius segítséget ellenben bőségesen nyújt. – Bölcs döntés! – nyugtázta magában Viki, s a kormányfőjére célozva örült, hogy olykor vak tyúk is talál szemet. Olykor Magyarország is szembe megy Európával, s az egész világgal.

Délben szokás szerint sétálni vitte a kutyákat. Ám a Templom kertbe lépve rögtön elfacsarodott a szíve. Eszébe jutott, belé nyilallt a tegnapi tragikus nap. Amint ahhoz a bizonyos fához érték, amely alatt pár hét híján tíz esztendővel ezelőtt először pillantotta meg a csöpp röpképtelen, magatehetetlen toll-gombócot, párás lett a szeme. S amikor a nagy balra áttal a játszótér felé közeledtek, megtorpant, s megremegett. Mégis hagyta, hogy a két pórázon vezetett hevesen szimatoló eb vegye át a húzó-vontató, ide-oda cikázó irányítást.

– A vér! Még mindig ott van a földön – kiáltott fel önkéntelenül, de ekkor már a vadászkutyák kutakodtak a vörös bűnyomokon. Heves, izgatott mozdulatokkal és vakkantásokkal jelezték, hogy ez itt ismerős! Viki vére, és a bagoly szaga.

– Igen, kiskutyák! Igazatok van. Vikut meglőtték. Fegyverrel. Nagyon beteg. S a gyilkosa még szabadlábon van! – mondta félhangosan, szipogva. Aztán elképesztő erővel elrántotta őket a bűnjeltől, s eltérve a megszokottól, visszament a kő oltárhoz. Nem nézte, kik és hányan

bóklásznak körülöttük. Hangosan imádkozott. Kérte Istent, hogy gyógyítsa meg a kedves baglyát, és vigyázzon mindannyiukra a totális háborúban, ami körülöttük tombol. Könyörgött Istenhez, hogy tartsa távol, és büntesse, kínokkal sújtsa a budaligeti gyilkos kalákát, de ne kímélje a jobboldali polgári kormányt sem. Az orosz katonákat pedig segítse győzelemre, mert mind jogos, igazságos harcot vívnak az ukrán maffiák ellen. Akkor is, ha ezt a világ nem tudja még, vagy nem akarja megérteni.

Hazafelé menet azon töprengett, hogy a 21. század mekkora csúfos káoszt hozott! Valósággal fáj látni, hallani, hogy az ellenzéki miniszterelnök-jelölt kijelenti: ő a szivárvány-koalíció-jában a konzervatívok, a demokraták, a kommunisták meg a fasiszták érdekeit külön-külön fogja képviselni! – Ide süllyedt erkölcsi züllésében fetrengve Magyarország! S már az ősi mondás is elveszítette az érvényességét. Nem igaz, hogy „nekünk, kicsiknek mindegy, hogy körülöttünk a harcmezőn a nagy elefántok egymással háborúznak, vagy szeretkeznek!” Nagyon nem mindegy! Viki előre látta, hogy az ukrán földön zajló háború gyorsan feldúlja majd egész Európa életét, az összes ország gazdaságát, s világméretű éhínséghez, inflációhoz, energia válsághoz vezet. Érinteni fogja őt is, pedig az ő világa, az ő otthona, az ő kertje sziget volt a szárazföldön. Itt az igazság és a becsület volt az úr. Karnyújtásnyira tőle, a kerítések túloldalán ellenben virágzott a bűn, a gonoszság, a kegyetlenség. S lám, még az ő mikro környezetére is hatással volt minden, ami a makro szférákban történt, s fordítva.

Viki azt elismerte, hogy a „Nagy Böllér” nem csupán az illegális migránsoktól védi helyesen Magyarország határait, hanem az Ukrajna által provokált orosz hadműveletekre is elég jó választ adott, amikor kijelentette: Magyarország nem sodródhat bele ebbe a háborúba. Nem küld, és a területén nem is enged át fegyvereket az ukrán hadvezetésnek. Azt viszont helytelenítette, hogy a magyar kormány elítélte az orosz agressziót. – Ukrán agresszió van, nem orosz! – berzenkedett magában. Ráadásul bosszankodott amiatt is, hogy az orosz politikai vezetéssel ellentétben a magyar – nem védte, és most sem védi a kárpátaljai magyar kisebbséget ugyanazoktól az ukrán nacionalista, neonáci fegyveres csoportoktól, amelyek a határon túli magyarokat is kínozzák, megalázzák.

– Gyáva! Csak a nyelvtörvényért mert szót emelni! A magyarok felgyújtott kultúrházáért, a portáik felgyújtásáért, a nők meggyalázásáért, véresre veréséért nem mer kiállni! Nincs meg benne Mr. Putyin és Lavrov bátorsága, erkölcsi nagysága! – összegezte magában a helyzetet.

Belső berzenkedéseinek a kalája újabb gáztette vetett véget. Hazaérve megint azt tapasztalta, hogy a bolond Shátán Pista újból a zárral játszik. Kizárta őt. A távirányítóval blokkolja a személybejáró kapu zárját. Ilyenkor percekig áll a két kutyával, s a zárban a kulcs meg sem moccan, amíg a roham el nem múlik a bolond Pistánál. Csakhogy a perverz, vén kujon most nem érte be ennyivel.

Viki keze megremegett, amint a postaláda megrongált zárját nagy nehezen kinyitotta. Egy halott feketerigó volt benne. Kifeszített szárnyakkal, eltört fejjel, őfelé fordítva, precízen megigazgatva.

– Halál-jel! Hadüzenet! Értem! – villant át az agyán, s mintha mi sem történt volna, a postaládát gyorsan visszazárta. Bevitte a lakásba a kutyákat. A bejárathoz közelítve tisztán látta, amint Shátán Pista az emeleti ablakából hármójukat figyelő önelégült vigyorral, kaján mosollyal és tapssal gonoszkodva. De ő rá sem hederített. Tovább ment. Elhatározta, hogy a halott rigót csak este fogja kivenni a postaládából, besötétedés után.

Viki megkönnyebbült, amikor pontosan délután kettőkor megérkezett a Pilis Security helyszínt felmérő szakembere. Mivel Shátán Pista a csengőjét a kaputelefonnal, meg a teljes utcafronti kültéri világításával együtt már évekkal ezelőtt elkötötte, s ahányszor helyreállította, a nyolcvanas profi bűnöző a beteges mutatványát annyiszor megismételte, – már a kapuban állva várta a vendéget, hiszen hozzá évek óta nem lehet becsöngetni. S mivel Magyarország nem jogállam, hiába kérte a Rendőrség, s a hatóságok segítségét. Papírozgattak ugyan, de Shátán Pista sohasem adta vissza neki az elkötött elektromos áramot. Ezt a problémát is csak a gátlástalan vén bűnöző bebörtönzése oldhatja meg.

– Alapos, teljes körű és sürgős külső, belső védelmet szeretnék kérni! – Így összegezte a megrendelői óhaját. Bő ötven perc múltán a szakterv el is készült. A szimpatikus fiatal férfi azt ígérte, hogy ma éjfélig írásba ad mindent. S ha jóváhagyva, aláírva visszaküldi, egy nap várakozási idő elteltével akár már kezdhetik is a szerelést. Csak az e-mail címét kell megadnia.

– Ez is kész! – sóhajtott nagyot, majd megetette az ebeket, s pár falatot ő is harapott. Ivott rá egy jó erős kávéra, s már indult is. Még nem Vikuhoz meg a doktorhoz, hanem – postaládát takarítani. Rájött, hogy a halott feketerigót magával kell vinnie az állatorvoshoz.

A munkaeszközöket egy nejlonba készítette. A csaknem nyithatatlan postaláda zárját türelemmel megbűvölte. Ezután a friss sátáni életművet a mobil telefonjával lefényképezte. Közele, félközele, és távoli felvételeket is készített. Tudta, hogy a bolond Pista az ablakából figyeli, a telefonját meg a Tash utcában a Robi hackeli, és most azt várják, hogy a látványtól rosszul legyen, elájuljon, hányjon, viszolyogjon, vagy rendőrt hívjon, és bizonyíték hiányában még ő kerüljön bajba – hamis vád jogcímen. Úgyhogy vett egy nagy levegőt, gumikesztyűt húzott, és a hivatásos terror-elhárítók rutinos lelki nyugalmával gyorsan megoldott mindent. A törött nyakú döglött madarat külön nejlonba tette, aminek a felső végét befőttes gumival szorosan összefogta. Aztán fertőtlenített, és újságpapírt helyezett a láda aljára. Majd visszazárt, sarkon fordult, és Shátán Pista nem kis bosszúságára mosolyogva ment be a lakásába. Épp csak csomagot váltott, s már futott is a doktorhoz, vagyis Vikuhoz, táskájában az újabb áldozattal.

Hevesen vert a szíve. Nem tudta, hogy az orvosnál mi vár rá, a meglőtt baglya él-e, milyen hír, milyen látvány vár rá. Ellenben egy dologban biztos volt. Abban, hogy a szétfeszített szárnyú, törött nyakú második madár – áldozattal a doktort biztosan meglepi majd.

Ha kilép, nyolc perc az út, felfelé a hegynek. A rendelőhöz közeledve mindinkább elszorult a szíve meg a torka. Az járt a fejében, hogy vajon a doktor telefonált-e volna, ha... Vagy megvárja, hogy látogatóba menjen, és a karjait széttárva az elpusztult, agyon sebzett éjszakai ragadozóra mutat, aki a maga 730 grammos súlyával és másfél hónap híján a tíz esztendejével az élet-halál tusájában alul maradt, miközben akár harminc, harmincöt évig is élhetett volna, ha az ukrainai oroszokhoz hasonlóan őt is le nem mészárolja – a gyűlölet.

Bekanyarodott az utcába. Már látta az épületet. Egyre szaporábban vette a levegőt, és érezte, hogy keze, lába, szíve, egész teste remeg. Mintha kést döftek volna a hátába, úgy ment, halálra várva, felkészülve a legrosszabbra is.

– Uráli bagoly! Orosz madár. Lám, az oroszokat mennyi igazságtalanság, mennyi fájdalom sújtja! A II. világháborúban húsz millió halottjuk volt. Ukrán területen – ki tudja, mennyi. S már a budaligeti magyar bűnözők is orosz bagolyra lövöldöznek! Ezeknek még Pallasz Athéné meg Harry Potter kedvenc állata sem szent! Moszkvában bezzeg Bagoly-kávézó is nyílt. Itt meg 2020-ban az erdei fülesbagoly lett az év madara. Ám a bűn földjén a Schmellyknek, Goblyknak ez sem számít. S nem volt elég nekik tegnap a bagoly kivégzése, ma egy ártatlan feketerigót öltek meg. – Isten, sújts le rájuk! Mind legyen átkozott! – sziszegte magához szorítva a táskájában lapuló halott rigót. Aztán nagy levegőt vett, s a gyötrő kétségeit, az él vagy nem bizonytalanságát leküzdve izgatottan belépett a nyitott kerti kapun, majd határozott, elszánt mozdulatokkal ment a rendelő ajtaja felé.

– Jó napot kívánok! Tessék csak jönni! – intett felé mosolyogva a doktor.

– Hát... mégis él? – suttogta sírva, a könnyeivel küszködve Viki, majd előhúzta az újabb áldozatot.

– Doktor Úr! Ez itt... kifeszített szárnyakkal, törött nyakcsigolyával, a postaládámba volt gyömöszölve. Halott! Tegnap Viku, ma pedig ez... – mutatta a feketerigót. A mélyről feltörő zokogását megállítani ekkor már nem lehetett. Levegő után kapkodva tudatta a doktorral, hogy borzalom, amit a hat helyi család, a „kaláka”, meg a Kovács, aki pszicho-fegyverekben, drogban, prostitúcióban és festményekben utazik, a Schmellykkel meg a Shátánékkal csinál. Már puskával is lövöldöznek, és madarakat végeznek ki! Borzalmas gonoszság, perverz kegyetlenség tombol bennük.

– Szörnyetegek! – erősítette meg a doktor a szavait, döbbsen nézve a halott rigót.

– De Viku él! Tessék bejönni hozzám! – mondta biztatóan. Nem sejtette, hogy ez a hír mekkora erőt, hitet, bizakodást gerjesztett a budaligeti banda célpontjává vált Viktóriában.

A pillanatot, amelyikben az agyon gyötört, meglőtt, gézzel bebugyolált, s még mindig vérző, infúzióval lábadozó Vikuval találkozott a tekintetük, – elmondani nem lehet. A bölcs bagoly értett mindent. Mintha bókolt, bólintott volna a kerek fejével, hogy köszöntse a megmentőjét. De huhogó, vijjogó, sziszegő, csattogó, rikácsoló vagy kuvikoló hangot nem bírt még kiadni magából.

Viki óvatosan benyúlt a madárházba, és lassan, finoman megsimogatta a kedves madár buksiját. Viku nem mozdult, csak pislantott egyet.

– Meg fogsz gyógyulni! És eljön a nap, amikor hazavihetlek! Attól fogva úgy lesz minden, mint régen. Ne félj! Rendben lesz minden! Jövök hozzád látogatóba minden nap. Mert mi összetartozunk. Te, a kutyák, meg én. Az én otthonom a tiéd is. Az én kertem a tiéd is. Viku meg én a kutyákkal – egy család. Mi örökre együtt maradunk. Ott, ahol az otthonunk van. A gonosz ember meglőtt téged. Mi ketten a doktorral – meggyógyítunk. Hiányzol, Viku! Jövök hozzád holnap is. Nemsokára újra tanulsz repülni. Segítek! Számíthatsz rám! Szeretlek, kicsi orosz baglyom! Tudod-e, oroszul hogy mondják: mi vagy te? Szová! Ez jelenti azt, hogy bagoly. És mától kapsz egy új nevet is. Nagyézsda! Reménység. Ez is te vagy. Nagyézsda Vikuva, gyógyulj meg gyorsan! Szia! – suttogta. S valami szavakkal kifejezhetetlen, de már-már tapintható szeretet-áramlat, pozitív kisugárzás-özön töltötte meg, lengte be a rendelőt. Érezte a doktor is. Elámult. Levegőt is alig kapott. Pedig Viki fenyegetettségben élt, hadat és halált üzentek neki, s titkon félt, nehogy kiderüljön, hogy Viku soha többé nem tud majd repülni, hogy örökre nyomorék marad, s talán totyogni is csak sántikálva tudhat. A lyukacsos, meztelen szárny a hiányzó tollakkal, s a kivett lövedékek máig vérző helye nem épp szívderítő látvány volt. Azt sugallta, hogy még mindig a túlélés a tét. S hogy adott esetben vajon kell-e a

nyomorék, rab élet egy fiatal, szabadnak született ragadozónak, ha azzal szembesül, hogy örökre röpképtelen marad, így kalitkába zárva, ember által mesterségesen táplálva tartható csak fenn az élete, – abba most belegondolni sem mert. Mintha egy úszó, vagy egy vívó olimpikon elveszítené a karjait, a lábait, Nagyézsdá Vikuva szárnysérülése alighanem ehhez fogható problémát jelenthet majd. Egy esendő, kiszolgáltatott, szenvedésekkel teli sötét, bezárt, korlátozott jövőt – annak, aki a természet szülötte, éjszakai ragadozó, őrszem, és vérbeli vadász. Viku nem szobacica. Kérdéses, hogy – ha egyáltalán életben marad, – elfogadja-e majd a szánalomból a madárházba elé vetett egeret, patkányt, verebet, amelyért nem ő maga küzdött meg. Ha még élete felénél sem járva kiderül, hogy örökre megnyomorították, az végzetes sorscsapás egy vadon élő madárnak, aki valójában nem vágyik az ember közelségére, társaságára. A bagoly nem kutya.

Viki tudta, hogy a kedvenc madarának a ragaszkodása, a vonzalma ritka jelenség. Tisztában volt azzal is, hogy a szeretet, amit ő a bagoly iránt érez, nyilvánvalóan egyoldalú. Főképp azután, amit a kivégzése közben a madár átélhetett. Meg lehet a véleménye a történetek után a puskával órá lövöldöző emberekről. Nem lenne csoda, ha végérvényesen elveszítené a hitét, a bizalmát a két lábon járó, fegyvert készítő és használó gonosz emberi ragadozók miatt. S tény, hogy ő, aki a világra jötté után kétszer, majd most a bestiálisan kegyetlen lövések után harmadszor is menteni, életben tartani próbálja, ugyancsak ember. De vajon Viku érti-e a gólya, gólya, gilice-dal üzenetét? Ott a török gyerek elvágta, a magyar gyógyította a véres lábat. Itt pedig a kalákás banda meglötte, ő pedig gyógyíttatja – a bűn földjén, karnyújtásnyira a gyilkosoktól, akik a kertje végében mind a közvetlen szomszédai.

– Aggódom a feketerigó miatt is! – szólalt meg a doktor. Ennek a madárnak szabad kézzel eltörték a nyakát. Ilyet csak elvetemült, gátlástalan gyilkos tesz. S aki erre képes, az már készen áll arra is, hogy embert öljön. Ugye, tudja, hogy ennek mi az üzenete? A Shátán Pista meg a Schmelly-lány így közölte, hogy az ön életére törnek. Ez több, mint fenyegetés.

Örülök, hogy le is fotózta. A fénykép elárulja, hogy a bandának kulcsa van az ön postáládájához. Az utcáról a keskeny lyukon át nem lehet ilyen szabályosan elrendezni a halott madarat. Értesítenie kell a Rendőrséget. Nyilvánvaló, hogy a kaláka önt is célba vette.

El akarják üldözni, ki akarják végezni!

– Tudom! – suttozta Viktória. – De én megesküdtem, hogy itt maradok, és csak azért is megvédem az otthonomat, megvédem önmagamot, a kertemet, a lakásomat, az állataimat, de még a növényeimet is! Holnap után kezdik telepíteni a biztonsági rendszeremet.

– Az jó! Kívül, belül? – kérdezte a doktor.

– Igen! A Pilis Securityt bíztam meg. A Cserkészházban székelnek. Baj esetén két perc alatt a helyszínre érnek. Kültéri biztonsági kamerákat, és beltéri riasztó rendszert kapok.

– Kiváló! Tessék sürgetni őket, mert ezek profi bűnözők, és nem viccelnek.

– Tisztában vagyok vele! – sóhajtott Viki, s még egy pillanatra visszament, hogy a sérült baglyától elköszönjön.

– Nagy szerencse, hogy a bagolygyilkos kocalövő, és nem mesterlövész. A most is vérző egyetlen, veszélyes ponton kívül sorozatban mellé talált. Szándéka ellenére csak a pehelytollakat, meg az evezőtollakat, s a jól összevarrható szárnybőrt végezte ki. Felelőtlen ígéretet nem tehetek, de határozottan úgy érzem, hogy ez a kis ragadozó nem sokára újból fog repülni, vadászni, és sántikálás nélkül lépkedni is tud majd. Sem a csőre, sem a csüdje, vetélőujja, sem a karma nem sérült. Egyik sem! Mintha egy embert a vállán két lövés ért volna, úgy kell elképzelni a helyzetet. Szerintem gyorsan fog gyógyulni. Megy az infúzió,

kapja az injekciókat, és sűrűn kezelem a sebeket. Lehet, hogy egy hét múlva már haza is mehet! – biztatta őt a doktor. S a megnyugtató hang, a reményt adó jövőt sejtető szavakkal Vikinek valósággal szárnyakat adott. Valami nagy melegség, derű áradt szét benne, ami fogódzót kínált és erőt adott. Perspektívát, amire most nagyobb szüksége volt, mint valaha bármikor.

Hazafelé menet azt tudatosította magában, hogy: vigyázat! A kaláka vadászik rá. Ő is üldözött célponttá vált. Fenyegetik, riogatják, kínozni, kényszeríteni próbálják, s ha kell, meg is ölik! Tehát védekeznie kell. S ha eljön az ideje, akkor visszatámadni. Am ahhoz először túl kell élnie.

Viki ment, ment, mint egy megszállott harcos, s közben a bőrén érezte, hogy a háború szó szerint körülvette őt. Harc – a Covid világjárvány ellen. Harc – a fennálló hatalommal. Harc – a bűnöző szomszédaival. Harc – Viki életéért. S a televízióból, a rádióból zúduló hírek szerint harc – a magyar államhatár közelében, az ukrán oldalon.

Viki döbbenettel hallgatta, hogy az ukrán vezetésnek alighanem sikerült megtévesztenie a világot. Csaknem mindenkit! Kivéve őt, aki tisztán látott, mert mentes volt a nagyhatalmi érdekektől, az elfogultságtól, az előítéletektől. A propaganda gépezetek őt nem tudták félrevezetni. Határozottan hitte, hogy jogos az orosz fellépés, s hogy Ukrajna az orránál fogva vezeti, sőt zsarolja is a világot. Nem izgatta, hogy a bolygón az általános vélekedés épp ellentéte volt az övének. – Eb ura fakó! – bólintott rá a véleményére. S valóban, ezúttal senki sem parancsolhatott rá. Ő döntött, hogy mit hisz, és mit nem hisz az orosz invázióról. A hangtalan belső gondolatok és érzések szabadságát Magyarország nem létező jogállamisága nem korlátozhatta, nem büntethette, nem torolhatta meg.

IV. FEJEZET

EPPUR SI MUOVE! ÉS MÉGIS MOZOG A FÖLD!

Viktória kitörni próbált az öt körülvevő totális háború körgyűrűjéből. A véres harcok Budán és Ukrajnában is kegyetlen fegyverekkel folytak. A budaligeti kaláka – Kovácsnak köszönhetően, aki az ingatlan, s a festmény-üzlet mellett mind erőteljesebben fordult a drága, divatos új pszicho-fegyvertípusok kereskedelme felé – a drog, s a prostitúció felvirágoztatása mellett, – egyre gátlástalanabbul bűnözött tovább. Hatásával üldözték el a nekik nem tetsző családokat a Havanna-szindróma tüneteinek előállítására is alkalmas alattomos fegyverekkel, amelyek bevetését még az USA, a CIA sem tudta egyértelműen bizonyítani, noha eredetileg az amerikai nagykövetségek diplomatai ellen alkalmazták őket. A Shátán Pista a Schmellykkel szövetkezve úgy fokozta a súlyos rosszulletekkel, egyensúly-és tudatzavarral, szédüléssel, hányingerrel, fejfájdalmakkal, remegéssel, ujj, és kézbénulással járó tüneteket, hogy éjjel-nappal permanens, huszonnégy órás, végkimerülésig, összeesésig tartó üldözéseket rendeztek. Lakásában, kertjében, de még az utcán, a munkahelyén, a Rendőrségen, feljelentés közben, sőt közlekedés közben is kínozták a kijelölt áldozataikat, hogy mielőbb elérjék a teljes fizikai és pszichés megsemmisítésüket.

– Ne tudjanak dolgozni! Ne bírják magukat ellátni! És akkor vagy elmennek, vagy az állapotuk miatt rájuk hívjuk a hatóságokat. De úgy is jó, ha belekergetjük őket abba, hogy hibázzanak, autó elé lépjenek, netán valamilyen jogsértést kövessenek el. Átvesszük az irányítást az életük felett! A foglyaink lesznek. Előbb-utóbb, így vagy úgy, elkerülnek innen, és akkor szabad a pálya. Mélyen áron alul adják el az ingatlanjaikat! – kiabálta a hátsó kertben a Schmelly-lány a Goblynak.

Viki tudta, hogy a kerületi Rendőrséghez hiába fordulna. Ki se jönnének. Ha mégis, akkor bizonyíték hiányában mentenék fel a környékre rátelepedett hat bűnöző családot, akiket hol az Andrassy útról, hol Telkiből irányított a Kovács. Miközben Magyarország büntető igazságszolgáltatása nem, vagy épp fordítva működik. Zavartalanul ölhet, kínozhat, randalírozhat, garázdálkodhat, lophat, rongálhat a budaligeti pszicho-banda, éveken át. De az ellenzéki politikusokat a semmiért is letartóztatják.

Szóval, a helyi rendőr-örshöz nem fordulhatott. Ezért végül úgy döntött, hogy e-mailt ír a magyar titkosszolgálatoknak. Becsületből, igazságérzetből annak ellenére tette ezt, hogy nem állt érdekében védeni a hivatalban lévő kormányfőt, államfőt, egyéb közjogi méltóságokat. Vikit azonban zavarta, hogy a pszicho-fegyveres kaláka „ellenzéki kemény magnak” definiálta magát, miközben már a pusztá bűnözői létükkel is lejáratják az ellenzéket. Másrészt távol állt tőle a trükkös csalás, a náci lelkeletű emberkínzás, amelynek eredményeként bármely tömeges rendezvényen a pódiumra lépő Nagy Böllér és társai, mint verebek a drótról, úgy esnének le. Nem biztos, hogy hangtalanul. De megszólalni nem bírnának, hiszen még az arcizmaik is béníthatóak az effajta alattomos fegyverekkel. S a hirtelen rájuk törő pokoli fejfájás, szívgörcs-imitáció, emlékezet-kiesés miatt semmiféle beszédet nem tudnának elmondani, de még csak felolvasni sem. Ez azonban nem szellemes fricska, nem intellektuális ellenzéki fölény és győzelem eredménye, hanem ritka súlyos bűncselekmény elkövetése volna. Hivatalban lévő közjogi méltóságokkal szemben így nem szabad fellépni. Nem becstelen, mocskos módon kell őket legyőzni! – gondolta magában, és nem csak megírta, de el is küldte a levelét.

Szép, és nemes gesztus volt ez tőle a fair play jegyében. Igaz, sokra nem ment vele, mivel bolondnak hitték. Bizonyára „lekádereztek” őt, és látták, hogy „nem a mi kutyánk kölyke”, sőt politikai tisztogatással kirekesztett feketelistás ellenség. Így aztán nem is vették őt ember-számba. Bejelentése a komolytalan állampolgári írományok sorsára jutott, papírkosárban landolt. Mégsem bánta meg, hogy becsületesen, felelősségteljesen járt el. Megtette, amit megtehetett. S többé nem az ő lelkén száradt, hogy Budán emberkínzásra, ölésre, bármely kiszemelt áldozat teljes fizikai és pszichés megsemmisítésére, s így jogi, anyagi tönkretételére alkalmas katonai fegyvereket használ egy civil bűnbanda – Máriaremete tőzsomszédságában, zavartalanul.

– A puska! – hasított belé a gondolat. Azt is tudatni kell! Akkor is, ha az állatorvos „hivatalból” jelenti a bagoly lőtt sebeit.

Viki fogta magát, és újabb bejelentést írt. Ezúttal a Rendőrségnek. Tudta, hogy hiábavaló munka ez is. Tisztában volt vele, hogy utálni fogják őt, amiért „feladatot ad” a rendvédelmi szervnek, miközben az ő tisztességes, becsületes neve – immár tizenhatodik esztendeje – mindenhol rosszul cseng. Lenézik, maguk közül kivetik, kirekesztik. Bármit mond, bármit tesz, itt ő körön kívüli fekete bárány, valódi persona non grata. Válaszra nem számított, őt arra nem méltatják, a jogot pedig sárba tiporják.

Biztosra vette, hogy a doktor jelentésével együtt az övét is szőnyeg alá söprik. – Nem tévedett!

Múltak a napok, s Viki körül minden szinten dúlt a háború. De nem ijedt meg, nem szeppent meg. Tette a dolgát. A kalákásokkal szemben a Pilis Security szolgáltatásaival védekezett. Az öt darab kültéri biztonsági kamerát gyorsan, egyetlen nap alatt felszerelték. Furcsa módon ez többre került, mint a teljes belső védelem, de cseppet sem bánta. Egy éjjel-nappal örködő kamera a lakás bejáratát pásztázta. A másik Shátán Pista sűrű lopásai miatt az egyes számú kamerára vigyázott. A másik három az esetleges kerti betöréseket, valamint a kutyák, s a lábadozó, de majd csak haza kerülő bagoly elleni újabb gáztettek elkövetését volt hivatott megelőzni.

Egyikből ki, a másikba be! A háború már csak ilyen. S aki időt nyer, az életet nyer! – gondolta magában. Ezért rögtön másnap megkezdték a Pilis riasztó rendszer lakáson belüli telepítését. Ez jóval nagyobb munka volt, mint amekkorával Viki számolt. Mégis jól tette, hogy ezt is megrendelte. Igaz, négy napon át reggel nyolctól délután négyig ketten keményen, egyfolytában szereltek, mígnem elkészült a közel kétszáz négyzetméteres, kétszintes budai lakásban a biztonságot nyújtó belső védelem.

Nem volt könnyű, mert a kutyákat a kertbe kellett kizárnia, ami az állandó felügyelete nélkül – karnyújtásnyira a kalákás gyilkosoktól, – lehetetlen lett volna. Tehát, a szerelés idejére a teraszra kellett költöznie. Ám az eredmény minden nehézségért, kellemetlenségért kárpótolta. Megnyugtató volt, hogy az otthon tartózkodása idején, s a távollétében is riasztó szirénákkal, mozgásérzékelőkkel úgy őrzik, s távfelügyelettel is oly alaposan óvják az otthonát, mintha az a Fehér Ház, a Kreml, vagy a Buckingham-palota lenne. Többé hiába riogatta őt betöréssel, rablással, szexuális bűncselekmény elkövetésével a kalákás Éva meg a bolond Pista. Erős vár lett Vas Viktória igen szép otthona, a hadiállapot ellenére is. Se áron alul, se máshogy nem tudta kikényszeríteni az eladatását a Kovács-bűnbanda.

Az adott körülmények között óriási dolog volt, hogy egyetlen ajtón, s a több tucatnyi, különböző méretű ablak egyikén sem lehetett azonnal felbőgő szirénák nélkül, s a két perc alatt a Cserkészházból a helyszínre érő járőrökkel való találkozás kikerülésével behatolni Viki otthonába.

Ráadásul ott volt a kétféle pánik-gomb is. Szirénával, meg anélkül hívhat bármikor, éjjel-nappal, szó szerint azonnal érkező profi, biztonságtechnikára szakosodott segítséget. Ám legalább ennyire fontos volt az is, hogy Shátán Pista többé hiába battyogott ki a kerti villanyórához, hogy Viki lakását áramtalanítsa. Ha szokása szerint mind a három biztosítékot lekapcsolja a bűnnek élő perverz vén kujon, a rendszer akkor is működik. Kint is, bent is. Akkumulátorokkal! S így legalább meglesz a bizonyíték is, hiszen a villanyóra mellett immár a kamerák, meg a teljes riasztó rendszer is jelzi, hogy támadás céljából „valaki” kikapcsolta a lakásában az áramot.

Shátán Pista rögtön első nap tesztelte is a friss biztonsági rendszert. Vesztére. Bejött Viki bejáratához, a kő burkolatot tovább rongálta, festette, a bejárata melletti cserepes virágait megint szennyvízzel locsolta, s a kilincsét ismeretlen eredetű ürülékkel bekente, – a kamerák kereszttüzeiben. Nem tudta, hogy éjjel is tökéletes képsorok készültek a gáztetteiről. S hogy nyomban feltegye az i-re a pontot is, nem sokkal éjfél után újból „áramtalanította” Viki otthonát. – Ez az! Erre várt! Tíz éve elemlámpával a zsebében közlekedik a lakásában – az elmebeteg bűnöző miatt, akivel a hatóságok nem tudnak, vagy nem akarnak mit kezdeni. Úgyhogy egyedül élve, a vaksötétben sem jött zavarba. Már is nyomta a hangos riasztós pánik-gombot.

Két perc múlva valóban házhoz jött az ügyelet. Noha náluk, és Vikinél is jelezte a rendszer az áram kikapcsolását, saját szemükkel tapasztalhatták ezt az ügyeletes járőrök is, akik ettől fogva „vadásztak”

Shátán Pista effajta jogsértéseire, feljelentés céljából.

Viki áldotta az eszét, hogy gyorsan cselekedett, és kiváló biztonságtechnikai rendszert rendelt. A kódokat nagy kedvence, az F1 brit sztárja, Sir Lewis Hamilton adatai alapján naponta változtatta, de még a jelszót is, hetvenkét óránként. Így ahányszor a riasztó rendszert használta, annyiszor az F1 száguldó világába csöppent egy pillanatra, s ez a szédítő sebességkaland mindig mosolyt csalt az arcára.

– Minőségi változás, előre lépés, sőt ugrás az életemben! – összegezte magában a helyzetet, rögtön a neki kiszolgáltatót három családtagjára, a két vadászkutyájára, meg a bölcs madarára is gondolva, akikért ő a felelős. A biztonságukért is. Hatalmas érzés volt, hogy a kamerái a teljes kertet pásztázzák, s ezt a kerítés túloldalán élő bűnöző szomszédai is tudják. Jelentős elrettentő, visszatartó erő volt ez.

Már nem érezte úgy, hogy felügyelnie, gardíroznia kell minden percben az ebeket, ha a teraszról a kertbe kimennek. – Terrorizálni, megfélemlíteni, be és kiszorítani próbálták őt, s íme, ütős választ adott. Nőtt a biztonságuk, s a kutyák szabadsága is. Így már bátran kint merte hagyni őket egyedül is, amíg főzött, mosott, takarított. Ám Viki esetéből okulva, ha elment otthonról, az állatait továbbra is a lakásba zárta.

Múltak a napok, s miközben a veszélyeztetett budaligeti otthona egy jobb, biztonságosabb élet lehetőségével gazdagodott, erősen történtek a dolgok a többi fronton is. Viku – Istennek, meg a doktornak hála, – szépen gyógyult. Minden nap átszaladt, és meglátogatta őt. Ha az orvos nem mondta volna, magától is rájött volna, hogy a műtét kiválóan sikerült, így a madár állapotában hatalmas a javulás. Akkora, hogy a hetedik napon az állatorvos haza engedte a kis beteget.

– Repülni még nem tud. Így vadászni se igazán. De türelem, majd eljön az a nap is! Itt rideg orvosi környezetben élt. Otthon a megszokott családi körben jobb élete lesz. Ehet mindent! Egeret, sáskát, csirkehúst, magvakat, kisebb madarakat, patkányt, bármit. És kapjon sok vizet! Hét-nyolc napig tessék őt végig lakásban tartani. Az ablak billenő üzemmódban legyen! Amint erősödik, biztos, hogy megpróbál majd repülni. Amíg a tollai ki nem nőnek, addig képtelen repülni. Nehogy kizuhanjon az emeletről! Ablak nyitva sehol se legyen, ugyanakkor a természet friss levegője jót fog tenni neki. Fokozatosan tágítsuk az életterét! A madárházból napközben ki lehet őt venni. Nézegethet is kifelé, csak óvatosan az ablakkal! Ki szabad őt vinni a teraszra is, sőt a kertbe is. Igaz, kizárólag felügyelettel. Óvni kell őt a kutyáktól is. Ne tessék elfelejteni, hogy eddig tudott repülni, de most nem. A törzshelyével is legyünk nagyon óvatosak! A cseresznyefa alsó ágára szabad csak feltenni, ha mellette tetszik lenni. Figyelni kell azt is, nem okoz-e neki stresszt, ha faágon ül. Fontos, hogy a gonosz szomszédok ne lássák a baglyot, ne tudják, hogy mikor van kint, és soha többé ne lőhessenek rá. Se puskával, se csúzlival. Elég magas a kerítésvédő?

– Igen! A cseresznyefa tökéletes takarásban van az örökzöldek miatt eleve. S ott saját odúja is van.

– Remek! De éjszakára nem maradhat kint, és nem győzőm hangsúlyozni: ez a madár magatehetetlen.

Ráadásul szólni sem tud. Adok gyógyszert, amit naponta egyszer be kell adni neki. Ilyen erős csórt szétfeszíteni nem lehet, úgyhogy a húsba kell belecsempészni az új antibiotikumot. Hetente egyszer elmegyek őt megnézni, s ha kell, lekezelem a sebeit. Mához egy hétre ott vagyok, s a számlát is akkor viszem. Ha bármi gond lenne, tessék azonnal telefonálni! – biztatta őt a doktor.

Ha Viki nem épp Vikut vitte volna hazafelé az óriási madárházban, a pillanatot, amelyikben a többszörösen kivégzett, de mégis életben maradt baglyát szoríthatta magához, dacolva a világgal, a puskával, a Schmelly-lány meg a Shátán Pista perverz kegyetlenségével, leginkább úgy lehetett volna jellemezni, hogy Vikivel madarat lehetett volna fogatni, annyira boldog volt. De titkolnia kellett még az örömét is. Sállal terítette le az óriási kalitkát, hogy a kalákás gyilkosok ne lássák Vikut, ne tudják, hogy a madár él-e, s hogy egyáltalán van-e valaki, valami a madárházban.

– Megjöttünk, Viku! Isten hozott! – suttogta, amint becsukta maga mögött az ajtót. A kutyák is csóválták a farkukat örömben, pedig nem igazán értették a helyzetet. A Templom kertben Viku vérét, szagát a földön érezték. Aztán napokra eltűnt a bagoly pajtásuk, ma meg előkerült. S hogy a doktortól jött, azt nyomban kiszimatolták. Látták is, hogy sebes a szárnya, tolltól fosztott, meztelen.

Mindkét négy lábúja kiolvasta a kalitkára nézve a dolgok lényegét. Érezték, sejtették, hogy az orosz madarat nagy baj érte, s hogy azt épp csak túlélte.

Viki túlradó szeretettel szolongatta, becézte, simogatta a baglyát, s hogy az emeleten ne legyen magányos, a földszinten, a nappaliban is berendezett neki egy madár-sarkot. Onnan kilátott az ablakon is, a teraszajtón is. Ott kellemes meleg volt, de a huzattól mégis védve volt. Odút is csinált neki, tehát bármikor elbújhatott, ha zavarta őt a fény, a hang.

Nagy nap volt ez! Nagyézsda Vikuva hazaérkezett, és hosszú idő után most először – ehetett! Igazi ételt kapott. Nyers csirkehúst kicsi csíkokban, s hozzá diót, almát, meg friss vizet.

– Ne félj, Viku! Soha többé nem tudnak bántani téged! És esküszöm, hogy visszaadok nekkik mindent! Megbűnhődnek! – mondta, aztán magára hagyta a madarát, a tévét halkra bekapcsolta, keresett egy természetfilmet az erdők hangjaival, hogy Viku az ember képmására formált biztonságos, de az ő számára mégis idegen, mesterkéltnél művilágban találhasson egy darabka természetesen is, ami a ragadozó vérnek igazán otthonos, kedves.

Viki tudta, hogy este tíz óra tájban a baglyot a vadászösztöne máris kicsalná az éjszakába, de ez korai lett volna még. Legfeljebb a sötét kertben tipegetett volna, ezért inkább bezárta őt a szobába. Úgy vigyázott rá, mint a szeme fényére, és boldog volt, hogy a lábadozását láthatta, segíthette. Egy hét után végre igazi egeret is evett! Mert eddig csak az infúzió ment. A sok megpróbáltatás miatti kárpótlásként a „gazdi” telerakta földdel, szénával, gallyacskákkal meg inyenc csemegékkal a nagy madárházat, a szoba falaira pedig kitette a színes erdei poszttereket.

– Tessék, Nagyézsda Vikuva! Ez már igazi bagoly-lak! – nevetett elégedetten, de nem állt meg, nem ünnepelt, hanem folytatta az új életükhöz szükséges előkészületeket. Hatalmas kartondobozt vett elő, amiben egykor a mosógép érkezett, s az összes lapját faágakra erősítette, majd nejlonnal, s utána mélyzöld kerítésvédő hálóval borította be.

– Jó lesz! Amint hajnalban világosodni kezd, a pirkadat születő fényei mellett feldrótozom ezt a takaró védőművet is a cseresznyefa mellé. Magasít a kerítésen, hogy a gonosz gyilkosok véletlenül se leskelődhessenek, s hogy téged ily módon is védjelek! – kiáltotta a madárnak. Aztán az emeletre parancsolta a kutyákat, és kezében a madárházzal ő is fellépcsőzött az emeletre, hogy a kedves baglya is nyugovóra térjen – a kórház után végre újra itthon.

– Győztünk! Viku él! És teljes a lakás, meg a kert biztonsága. Eddig jó! Az első csatát megnyertük! – mondta magnóra a frissen nyitott naplója kezdő mondatait. Hálát adott a sorsnak, hogy mindez megadatott neki, s egyedül is képes volt ezt véghez vinni. S hogy a Covid-háború még mindig nem érte utol őket. Kingát sem, aki éjjel-nappal a diplomamunkáját írja, s a jövőjéért küzd.

Nagy volt az öröm, ám Viki pontosan tudta, hogy a falakon túl odakint, az országhatárokon belül és kívül is tovább tombol az összes háború. Előbb-utóbb mindegyik, az Ukrajnában zajló is érinteni fogja mindannyiukat. Ám most – legalább egy pillanatra, – fellélegezhetett. Vikut felvitte az emeletre a kicsinosított Bagoly-lakba.

– Vadászat helyett most aludnod kell! Még gyenge vagy, és hiányoznak a szárnytollaid. De élsz! S újra együtt vagyunk! Biztonságban! – mondta, majd a félálomban szuszogó, halkán horkoló kutyákra vetett még egy pillantást, s aztán bekapcsolta a tévét.

A Covid-omikron bolygó elleni újabb orv támadásának tudósításai helyére „az orosz invázió” lépett az éltre. Sajnos, szerte a világon az összes televíziós, rádiós és internetes hírműsor „az orosz háború mai napját” taglalta. Közölték, hogy az orosz csapatok máris körbezárták Kijevet. Emiatt sok ukrán nő és gyermek menekülni kénytelen. A tizennyolc és hatvan év közötti ukrán férfiakat besorozzák. Ők már nem hagyhatják el az országot. Szót kapott Vlagyimir Putyin elnök is, aki újból megindokolta a különleges katonai művelet okát. Ismét tudatta, hogy Ukrajnában nyolcadik éve megalázzák az ottani orosz ajkú lakosságot. A helyzet tűrhetetlen, mert népiirtás folyik. Hangsúlyozta, hogy nem Ukrajna megszállása a céljuk, hanem a jelenlegi rezsim leváltása, és általa a demilitarizáció, valamint a náciitalanítás.

Amint Volodimir Zelenszkij ukrán elnök-színész rendező és producer hadiállapotot hirdetett, nyilvánvalóvá vált, hogy nem mond le, nem hagyja el Ukrajnát, hanem harcolni fog. Azaz: háború lesz. Pedig a háború fájdalmas. Akkor is, ha ez a béke ára.

Vikinek feltűnt, hogy az orosz fél következetesen kerüli a „háború” kifejezést. Ragaszkodnak a „különleges katonai művelet” megfogalmazáshoz. S hogy a jogosnak látszó orosz elégtétel-vétel nem csupán elhúzódik, hanem félre is siklik majd, az ekkor még a jövő titka volt. Ahogyan az is, hogy az egymásnak ellentmondó híradások mellé Oroszországot lejárató, földbe döngölő, vélhetően az ukránok által megrendezett jelenetek fotózásával kreált rágalmak, orosz háborús bűnökről szóló gyűlöletbeszédnek látnak majd napvilágot.

Ukrajna, a megtámadottsága jogán, mint vendég az étteremben, úgy rendelte az Amerikai Egyesült Államoktól, az Egyesült Királyságtól és a NATO-tól a fegyvereket, a pénzt, a katonai beavatkozást. S a magas rangú pincérek igyekeztek is kielégíteni a mind telhetlenebb megrendelő növekvő igényeit. Felváltva jártak Kijevbe, ahol Mr. Zelenszkij mindig mutatott valami új, döbbenetes drámát. Sajnos azt elfelejtette közölni, hogy időnként a saját forgatókönyve alapján a saját rendezéseit látják a vendégek. Közülük többen az épp megroggyant népszerűségi mutatójukon igyekeztek javítani az ukrán-orosz katonai konfliktus ürügyén.

A háború első napjaiban talán senki sem gondolta még, hogy Ukrajna jó szándékú felfegyverzése igenis nyílt beavatkozás a két szemben álló ország harcába. Ahelyett, hogy Volodimir Zelenszkij kormánya lemondását kérték volna a vérontás, és a menekült áradat elkerülése, vagyis a béke megőrzése érdekében, – épp fordítva cselekedtek. Zelenszkij elnök személyes hatalmát, mesterségesen táplált, növekvő nemzetközi tekintélyét hizlalták minden egyes lépésükkel, Ukrajna megsegítése címen. Nem törődtek azzal, hogy minden Ukrajnának szánt fegyverszállítmány – új orosz célpont. Nem vették észre, hogy „segítség” jelszóval, s a katonai beavatkozásukkal napról napra épp ők nyújtották tovább a háborút, – miközben a szavaikkal egyfolytában a békét sürgették. Nyilvánvaló: aki harci repülőgépeket, páncélozott járműveket, s hozzá kiképző tiszteket kér, az nem tűzszünetet, nem diplomáciai úton való konfliktus-rendezést, nem békét, hanem orosz katonai kudarcot, és ukrán háborús győzelmet akar – harc, háború, további vérontás, civil, és katonai áldozatok árán.

Múltak a napok, s mindkét oldalon egyre több lett a beismert halott, sebesült, a háborús áldozat. Bunkerekben, metrókban, alagutakban sírva reszkető ukránokat mutattak a híradásokban, s az orosz bombák, rakéták pusztításait. Aztán a véltlennek, ártatlannak mondott ukrán civil lakosságról kiderült, hogy Molotov-koktélok, tankcsapdákat, katonai rejtő-védő háló-

kat, szögesdrót kerítéseket készít éjjel-nappal – amellet, hogy süt, főz a védekezve támadó saját katonáira.

2022. április 1-jén a vérszemet kapó Ukrajna nem megréfalta az ellenfelét, hanem két harci helikopterrel már fizikálisan is átlépte a vörös határt, s orosz területre berepülve megtámadott, felgyújtott két orosz földgáztározót. Azaz: önmaguk is igazolták, hogy Ukrajnától mégsem idegen Oroszország megtámadásának a gondolata. – Milyen kár, hogy a nemzetközi politika magas rangú vezetői tévedtek! Talán azért, mert úgy kerültek a magas posztjaikba, hogy nem tanultak meg előtte sakkozni! – gondolta magában Viktória. Értetlenül állt ugyanis a történetek előtt. Számára az első perctől fogva világos volt, hogy ami történik, az Ukrajnán, s annak elnökén kívül senki másnak az érdekét nem szolgálja. Az Oroszország elleni szankciókkal Európa lábón lőtte, foglyul ejtette önmagát. Az energia, és a gabona-árak elszabadulása – a Covid-járvánnyal meggyengített gazdaságokat földbe döngöli. Mindezt tetézi az ukrán menekültek áradata – Covid-teszt, s karantén nélkül, pedig köztudomású, hogy Ukrajna lakossága alul oltott. Mindenben. Nem csak a Covid-járvánnyal szemben. S a több millió menekült befogadása, ellátása, etetése, itatása, gyógykezelése, szállítása ugyancsak pokoli költség. A fegyver-és pénzadományok nélkül is. S akkor még nem esett szó arról: mi lesz a tömérdek ukrán fegyverrel és pénzzel, ha a háború egyszer véget ér? Közép-Európa a fegyverkereskedők és a terroristák paradicsoma lesz?

Viki sűrűn elgondolkozott azon is: vajon segítik-e a világ vezetőit a döntéseikben olyan szakemberek, akik tudják: hová vezet az, ha Oroszországot, a világ második legnagyobb hatalmát – provokálják, fenyegetik? Érzékelik-e a világ vezetői azt a problémát, hogy, ha folyamatosan felfegyverzik Oroszország ellenfelét, akkor hiába sürgetik a békét, mert épp a háborút dagasztják? S gondolnak-e arra, hogy Ukrajna megsegítése jogcímén netán kiprovokálják az atomháborút?

Az ukrán-orosz háború ténye és hatása pillanatok alatt belengte az egész világot. S hogy a bombázások, rakéta-beecsapódások képei mellett megjelentek a békés hétköznapi élet ellesett percei is, arra ugyancsak kevesen figyeltek fel. Kijevben teli a kávézó! Pizzát sütnek. A parkban derűsen, vidáman nevetgélve fagyalatoznak, kólát szürcsölnek, miközben rögtönzött zenekari koncertet hallgatnak. S az utcákon kicsik, nagyok, szerelmespárok kéz a kézben sétálgatnak.

Autók tucatjai, százai közlekednek, tankolnak, haladnak – miközben állítólag az oroszok civil célpontokat bombáznak, s lönek rakétákkal. – Hogy is van ez? A valós tények feltárását tovább nehezíti, hogy állítólag orosz hadifoglyok ruháiban ukrán nacionalista fegyveres csoportok hajtottak végre jogsértéseket. – Elhiszem! – kiáltott fel Viki, akit a háborús pszichózis, meg az igazságtalanság elleni küzdelem vágya az átlagosnál is erősebben hevít. S bizony, a fejét fogta, amikor a felelős vezetőktől a televízióban azt hallotta, hogy mindenkinek le kell mondania az orosz földgázzal, s hogy takarékoskodni kell. Ne fürödjének, ne zuhanyozzanak, ne tisztálkodjanak minden nap! A ruhákat szellőztessék mosás helyett. S hogy spórolni kell az árammal is. Télen tizenkilenc foknál ne legyen melegebb, nyáron huszonöt foknál ne legyen hűvösebb a hivatalokban, az iskolákban, a kórházakban, s a lakóházakban. Aztán majd idővel Európa kiváltja az orosz energiahordozókat. – Örület! – berzenkedett magában Viki. Úgy látszik, tényleg megbolondult a világ! Némelyek ráadásul még azért is kardoskodnak, hogy árstop nélkül fizessenek az energiáért a háztartások. Felbolydult, kaotikus, méregdrága méhkassá vált a Föld, melynek vezetői saját népeik sanyargatása árán tervezik büntetni Oroszországot.

Joe Biden amerikai elnök agresszornak minősítette Oroszországot, Putyin háborújáról kommunikált, s az orosz elnök távozását sürgette, azaz, feltétel nélkül, és egyértelműen Ukrajna oldalára állt. Ukrajna orosz lerohanásáról, bekebelezéséről, az ukrán szuverenitás megsértéséről beszélt az USA, s idővel már egész Európa orosz lerohanásáról, megfélemlítéséről vizionáltak.

Szárnnyalt az idő, az orosz offenzíva elhúzódott. A kezdeti béketárgyalások megszakadtak. Már Vikinek is úgy tűnt, hogy Oroszország feltehetően nem az eredeti terve szerint halad. Lassabb, nehezkesebb az orosz katonai művelet a vártnál.

Viki döbbenettel hallgatta a híreket, s nem bírta beletörődni a számára érthetetlen fejleményekbe, ezért újra meg újra elindult a kályhától. Úgy érezte magát, mint a szakállas viccben az autós szabálysértő, aki a forgalommal szemben haladva hallgatja a rádióban a figyelmeztetést: vigyázat! Egy örült ámokfutó az autópályán a forgalommal szemben halad! – Egy? Van az száz is! – hördült fel az érintett. Nem hagyta őt nyugodni a gondolat, hogy a különvéleményével országok, népek, politikai vezetők, földrészek ellenében magára marad. Már ebben is szembe megy a világgal? Újra meg újra ellenőrizte a „levezetését”, nehogy tévedjen. Aztán megvigasztalta magát. Eszébe jutott a bölcs mondás, mely szerint: bagoly is lehet bíró a barlangjában. – Így igaz! Miért is ne?

Múltak, röptültek, szálltak a napok, s még mindig nem sejtette senki sem, hogy a világ a saját végzete felé rohan. Padlógázon. Mindenki a maga háborúját vívta, határokon innen és túl folyt a hajsza a győzelemért. – Az ukrán fronton a helyzet változatlan! A békés konfliktuskezelés, a megállapodás esélye – épp az USA, az Egyesült Királyság, Németország, a NATO, az ENSZ, s a többi nyugati ország erősödő katonai és gazdasági beavatkozása miatt – szertefoszlott. Ukrajna világméretű segélyezésére, támogatására, s ennek hatására az egyre növekvő ukrán ellenállásra Oroszország talán nem számított. Érthetően, hiszen az Európai Unión belül és kívül, de már a V4-ek között sincs se egyetértés, se egység. Ezúttal mégis az egymással permanensen marakodó országok kivételes összefogása, együttműködése valósult meg. Nem igazán Ukrajna megmentéséért, sokkal inkább Oroszország meggyengítése, megalázása érdekében. A Zelenszkij-uralom alatt álló 603 700 négyzetkilométernyi, bő ötven milliós népességű, nevének jelentése szerint „határvidék”, vagyis az ukrán szuverenitás közös megtámogatása sokkal inkább eszköz, mint cél – Moszkva megleckéztetése, és Vlagyimir Putyin elnök eltávolítása, megbuktatása érdekében. A háború második hónapjában már mind többen sejtették, hogy valójában az USA vívja grandiózus háborúját Oroszországgal szemben, Ukrajna területén.

Múltak, röptültek, szálltak a napok, s a népek kapkodták a fejüket. Az ukrán vádak kazettás bombák, hiperszonikus rakéták, vegyi fegyverek orosz bevetését sérelmezték, s ukrán lakosok Oroszországba deportálásáról szóltak. Putyin orosz elnök pedig kijelentette: a nyugat az orosz kultúra eltörlésére törekszik. Ezer esztendőt próbálnak megsemmisíteni, elpusztítani, a földdel egyenlővé tenni. Mire válaszul az ukrán elnök ugyanezzel vádolta meg az orosz vezetést. Joe Biden amerikai elnök háborús bűnösnek, mészárosnak nevezte Vlagyimir Putyin orosz elnököt, s a mielőbbi távozását sürgette. Boris Johnson brit kormányfő szerint a világ fordulóponthoz érkezett. Mások új világrendet emlegettek. A nyugati országok szerint a második világháború óta nem zajlott ekkora pusztítás.

S a bolygót bejáró sokkoló hatású hadi tudósítások rendre a háború borzalmairól szóltak. Élelem, víz, fűtés, áram nélkül, óvóhelyeken kínlódó emberekről, akik fogollyá váltak a saját hazájukban, vagy a rommá lőtt házaikban. Némelyek elakadtak az igazság útvesztőiben. Mások elhitték, hogy a bombák fölött mindig kék az ég. Viki pedig már nem törődött azzal, hogy mit gyógyít, és mit nem gyógyít az idő.

Terebélyesedett, dúlt, tombolt, és fuldoklott a háború, a kín, a szenvedés, a gyötrelem. Elhomályosított mindent. Az évszakováltás, a tavaszköszöntés, a zöldellő kikelet, az örök körforgás csendes örömét, az egymástól elszakított párok szerelem-ösvényét, s ama hétköznapi hősök dicsőségét, akik, – mint az ibolyák, titokban és finoman hangyakalácsot növesztve s azzal terjeszkedve, – csendben tették a dolgukat, s szolgálták a valódi közjót.

Telt, múlt az idő, s az orosz offenzíva – a világ ellenében, csak nem bírta véget érni. A spirális-hatás, a mókuserék-elv, amelyeknek üldöző és üldözött egyaránt az áldozatává vált, perpetuum mobile módjára működött, így aztán a világ – elment önmaga mellett. Március 20-án, a Boldogság Világnapján is. Pedig ez a huszonnégy óra szerte a világon akár boldog is lehetett volna, ha ez a volna ott nem lett volna.

Putyin elnök hiába mondta, hogy nem akarja visszaállítani az egykori Szovjetuniót, s hogy valójában megelőző csapást mért, mert Ukrajna atomfegyverek beszerzésére tett kísérletekkel is fenyegette már Oroszország biztonságát, így számos okból kényszerült megindítani a katonai műveletet. S hiába bizonygatta azt is, hogy a nemzetközi szankciók világméretű káoszt, inflációt, energia- és élelmiszer-drágulást, sőt hiányt fognak okozni, így Oroszország helyett a szankcionáló országok önmagukat sújtják. Az örült adok-kapok egyre csak folytatódott.

Mindeközben hadiállapot dúlt a többi fronton is, mármint Viki életében. Viki azonban sebesen és látványosan erősödött, gyógyult. Ez volt az egyetlen örömhír Budaligetben. Viki létrát is eszkábált neki faágakból erős spárgával, hogy amíg nem képes repülni, addig is közlekedhessen a talajszint, meg a cseresznyefán lévő odúja között. A meglőtt bagoly így már bátran totyoghatott, vadászgathatott a kertben, és a létra sűrű fokain az erős karmaival meg a vetélőujjával ügyesen fel tudott kapaszkodni a cseresznyefa egy méter tizenkét centiméter magasságban lévő vastag törzsére, az óriás-ágak elágazásához, ahol az odúja volt. Így már megszűnt a kiszolgáltatottsága.

Szavak nélkül is értették egymást. Nagyézsda Vikuva erőre kapva, ragadozó létére egyszer sem támadta meg a házhoz jövő doktort, pedig az akaratlanul is fájdalmat okozott neki az injekciók beadásával, és a vizsgálatokkal. A kutyákra hasonló élethelyzetekben szájkosarat adnak. Ez a madár meg csak állt, mint a cövek. Meg sem mozdult. Előre nézett mereven, pislogás nélkül.

– Okos vagy! Látom, te értesz mindent! Vársz, tűrsz, nem félsz, tudod, hogy gyógyítalak! – dicsérte őt az állatorvos, s az eredmény nem is maradt el.

Azt a napot, amelyen bő két hónappal a sorozat-lövések után este fél tíz tájban a vaksötétben Viki mellől Viki a magasba emelkedett, és az odújához vitt csirkehúshoz ezúttal nem nyúlva az őt megmentő ember szeme láttára vadászni indult, – elfeledni nem lehet. Ahogyan az érzést sem, amelyben a győzelem mámorító diadala dominált, de a közösen megküzdött boldogság, a szárnyaló szabadság szédítő örömebe Viki aggodása, féltése is belevegyült. Egész éjjel

rettegve várta haza a baglyát. Nem aludt, tévét sem nézett, ki-be szaladgált, hajnali négyig az erkélyén ücsörgött.

A hűséges ebek mindannyiszor mindketten követték őt. Aztán, amikor négyet ütött a közeli kegytemplom óriás harangja, Viki elemlámpával elindult a kertbe, a cseresznyefához.

Vágni lehetett volna a csendet, meg a vaksötétet. Nem látott, nem hallott semmit, csak érzésre botorkált végig a lépcsőkön a kedves bagoly-lakos fához.

– Viku! – kiáltott fel sóhajtva, megkönnyebbülten. Nagyézsda ugyanis ott ült a törzshelyén, szemlátomást épségben, egészségben, elégedetten.

Ami ezután következett, azt Viki csak utólag értette meg. A bagoly könnyedén a vállára szállt, a balra, ahogyan szokta. S amint maga elé nyújtotta a jobb karját, hangtalanul, egyetlen szárnycsapással átrepült arra. Mintha nyugtatni akarná a gazdáját, hogy ne aggódjon, most már minden rendben van, úgy mint régen. Aztán a Strix Uralensis hirtelen, s nesztelen bevonult az odújába, ahonnan kihozott valamit. Azt tartotta a csőrében, de hogy mit, azt Viki a sötétben nem látta, mert a cseresznyefa alatt állva az elemlámpáját kikapcsolta, a Hold pedig haloványan, és csupán a kert túloldalára világított.

– Szép álmokat, Viku! Boldog vagyok, hogy... – szipogta a félbe hagyott mondatot, majd elindult a terasz felé. Viku a szárnyaival elegánsan evezve a levegőben, nagyjából három méterrel a feje fölött követte őt.

– Ó! Szóval játszani szottyant kedved! Köszönöm a díszkíséretet! Kedves vagy! – mondta halkán. Ám amíg ő lassan botorkált a fűben a virágágyások között, addig a bagolylány megelőzte őt. Odaröpült a terasz csücskéhez. Ekkor puffanás hallatszott. Majd Viku a fák lombkorona szintjéig emelkedve visszaszállt a cseresznyefára.

Egy pillanatra úgy tűnt, mintha Viki éjszakai üdvözlő repülést kapott volna, teraszig tartó kíséretet, majd egy kanyarral a madár azt tudatta volna, hogy mától már vadászik, kint alszik, úgy, mint régen. Am fellépcsőzve a teraszra, Viki lába hirtelen a földbe gyökerezett. A lámpa fényénél egy testes, frissen ölt egeret pillantott meg.

– Értem! Ajándék, nekem! Rögtön az első vadászatról! – kapott észbe, s az undorát legyőzve gyorsan gumikesztyűt húzott, majd a jutalom-zsákmányt egy nejlon zacskóba tette.

– Köszönöm, Viku! Kedves vagy! – suttozta. S a vérében szétáradó szeretet boldogság-ízét élvezve tért aznap kevéssel hajnali fél öt előtt nyugovóra.

– Szép ez egy ragadozó vadmadártól! – gondolta magában. Nagyézsda így mondta el, hogy „mindent köszönök!” Így fejezte ki, hogy hálás. – Ó, ha az emberekben is ennyi jó érzés volna! – nyugtázta magában a dolgot Viki mosolyogva. S hogy másnap újabb „köszönetjel” fogadja, azt ekkor még álmában sem sejtette. Pedig tény, hogy a bevásárláshoz készülődve Viku egészen a buszig kísérte. Még a sarokig sem ért, amikor a kedves házi baglya a magasban már ott körözött felette.

Megvárta, amíg „a gazdi” felszáll az 57-es buszra. Viki a bal oldali ablakból még tisztán látta, hogy a madár visszaszállt a Templom kertbe. Azaz, a sűrűn lakott utcák, házak közé nem kíváncsozott.

Ám két és fél óra múltán annál nagyobb lett Viki meglepetése. Elidőzött itt is, ott is, betért három-négy üzletbe, mire megtalálta mindent. Szokás szerint a Széphalom Bevásárlóközpontban kezdett, s a Hűvösvölgyben ért véget a beszerző körútja, úgyhogy a 257-es busszal

érkezett. Ám mire a Hímes utca elejére ért, Viku egyszer csak megjelent felette, amit zuhanó repüléssel tudatott.

– Nocsak! Hát te? – szólt fel hozzá. S bizony, idővel azon kapta magát, hogy már órák óta a bagoly titkát próbálja megfejteni. Azon tűnődött: vajon Nagyézsda hogy csinálta ezt? Honnan tudta, hogyan érezte meg, hogy a csomagokkal ő mikor érkezik a megállóba? Két és fél óra nagy idő. Óbagolysága nyilván kellemesen repkedett, cikázott, nézelődött, sziesztázott a hatalmas Templom kertben. Aztán egyszer csak hirtelen ott termett, – felette. Pedig a bagoly nem kutya. Nem szagolhatta ki az indulásával ellentétes érkezési oldalon a buszmegállóban a megmentőjét. S amikor Viki leszállt, már a lépcsőkön lépkedve is a közeli fákat fürkészte, de Viku még sehhol sem volt. – Micsoda fantasztikus etológiai rejtvény! Vagy inkább rejtély? S ki fejtí ezt meg?

– Háborús boldogság! – összegezte utólag a történeteket. Úgy érezte magát, mint az ukrán hadi esküvőn az ifjú pár, vagy a bombázások közepette a gyermekének az óvóhelyen életet adó újdonsült anyja. Mert felemelő érzés volt a nemrég még haldokló baglyával a beriasztózott, kívül-belül bekamerázott otthonába megérkezni – a két kutya-családtaghoz, akiket a budaligeti Shátán, Schmelly, Gobly, Stroblí-féle bünszervezet miatt mindig szigorúan a lakásba zárt, ha hazulról elment.

Okkal. Hiszen, akik képesek embert ölni, kínozni, gyötörni, ingatlan-eladást „méltányos” áron, pszicho-fegyverekkel kikényszeríteni, s akár egy ártatlan madarat is vadászpuskával meglőni, – azok már mindenre képesek. Arra is, hogy átnyissák a kerítéseket, s hogy az átkiabált fenyegetéseiket beteljesítve rágyújsák a házat. Nem véletlenül telepítették még füst-érzékelőket, meg tűzjelzőket is a lakásába. Világossá vált a banda célja. Ők akartak Buda urai lenni, bármely áron, mely tényt a magabiztos bűnözők nem is rejtettek véka alá.

– „Feszültség alá helyezzük, térdre kényszerítjük, kivéreztetjük, kiégetjük, leamortizáljuk, kifárasztjuk! Szűkíteni kell az életterét! Provokálni kell zajos kerti partikkal reggeltől estig, egész nap ugattatva a kutyáit, és akkor majd megtörik. Elmegy. Fél áron is elad. Nem bírhatja már sokáig, mert ezekkel az eszközökkel simán átvesszük az irányítást az élete felett. A számítógépét meg a mobil telefonját mi irányítjuk. Ha írna, feljelentene minket, a szöveget kitöröljük, vagy az e-mail küldését akadályozzuk. Esetleg kizárjuk a saját gépéből, és a beérkezett leveleit is ellenőrizzük. Ha kell, megsemmisítjük.

Mindenkire haragudni fog, akinek a válaszát kitöröltük, és dühösek lesznek rá, akik nem kapják meg az ő levelét, mert blokkoljuk. Ugyanezt kell csinálni a mobil telefonjával is. A hívásokat átirányítjuk, a csengő hangot levesszük, az SMS-eket kivesszük, vagy a készüléket kikapcsoljuk, és a PIN-kódot is megváltoztatjuk. Aki útban van, azt elüldözzük! Zajjal is. De még a 112-es segélyhívót sem tudja majd elérni. A tévét, rádiót is mi vezéreljük helyette. Időnként majd elveszük az áramot is.

Télen kikapcsoljuk nála még a fűtést is. A csengőjét meg a kültéri világítását a Shátánék már elkötötték. A kukáit is mind elvették, a vízaknába meg a padlásra rejtették, s egyből fel is jelentették.

Ott nincs biztonsági kamera, így bizonyítása sem lesz. Habár mindegy, mert le is ragaszthatjuk a kameráit. Előbb-utóbb erre idegileg, fizikailag, anyagilag rámegey. S közben rosszuléteket is okozunk, hogy ne tudja ellátni magát. Lábra sem tud majd állni. Maga alá vizel, olyan erős fegyvereket adott a Kovács. A keze remegni fog, látási zavarai lesznek, és gyenge lesz. Ki sem bír majd menni a lakásából! Ha mégis, akkor eljátszunk a zárákkal. A Pista

távírányítóssá tette a kapukat. Ha az ablakból blokkolja a zárat a távírányítóval, akkor a zárban meg sem mozdul a kulcs. Hülyét csinálunk belőle!

Ott fog sírni, mert se be, se ki! S a növényeit is kipusztítjuk. Árammal megkezeljük, és akkor nem lesz bizonyíték. Rengeteg kárt okozunk neki, és ezzel is örületbe kergetjük. Közben ráfogunk ezt, azt, amazt, hogy hatósági eljárások induljanak ellene, miközben védekezni, adott időpontban meghallgatáson megjelenni sem bír majd. Hiába nem követett el semmit, azt mondjuk, hogy kihallottuk! Mind a hat kalákás család. Elvégre mi vagyunk többen. Különben is, úgy fog szédülni, olyan hányingere, erős szív-és fejgörcse lesz éjjel-nappal, úgy fog remegni, olyan kettős látása lesz, hogy kicsináljuk! Ha magától nem megy, akkor hat család nevében vitetjük! Végső esetben elütjük a zebrán a kutyáit, s ha kell, őt is. Vagy rágyújtjuk a lakását, amikor benne van. És akkor eladó lesz az ingatlan. Vele együtt szépen tálcán átnyújtjuk a Kovácsnak! Ha nem beteg, ha nem bűnös, akkor majd azt csinálunk belőle!” – kiabálták át egymásnak körbe-körbe a borzalmakat a bűnöző szomszédok.

Viki tudta, hogy a kaláka nem viccel. A halálos fenyegetések komolyak. Tisztában volt vele, hogy az életére törnek, tönkre akarják őt tenni, miközben egyedül él – egy bünszervezeti kör közepén. És nincs segítség, nincs kihez fordulnia. A gazdag Kovács „megkent” ebben a kerületben is mindenkit.

Ráadásul olyan fegyvereket használnak, amelyekre még a CIA sem talált bizonyítékot.

Viki nem ijedt meg. Az emberi gonoszság, kegyetlenség, perverz aljasság eme töménységi foka a halálra ítélték mindenre elszánt vas akaratát, a küzdés határtalan szellemét és végletekig fokozott erejét teremtette meg benne. Könnyed eleganciával, magabiztos derűvel, és mégis, elképesztő keménységgel, határozottsággal, kérlelhetetlen következetességgel, hetykén szólt vissza a kalákás szomszédainak:

– Minden hiába! Nem eladó a tulajdoni részem! Az otthonomat, az állataimat és önmagammat is meg fogom védeni! Itt maradok. Ha kell, az életem árán is! S ha megöltök, rács mögé kerültök mind, az életetek végéig. Gondoskodtam a bizonyításról, gyilkosok!

Nagy csend lett odaát. Van az úgy, hogy a bűnösök közt is legbűnösebbek elszámolják magukat.

Olyan választ kapnak, amilyenre nem számítottak.

Eljött a nap, amelyen egyértelművé vált, hogy nemcsak az oroszok mennek szembe a világgal – vérrel és könnyekkel, – hanem Budán Vas Viktória is. Pedig jól ismerte azt a bizonyos mondást, hogy mi az, amit széllel szemben állítólag nem lehet...

V. FEJEZET A FEKETE EZER ÁRNYALATA

Mindeközben súlyos harcok dúltak Magyarország-szerte is. Katonai fegyverek helyett itt a választások előtti totális verbális hadviselésnek volt tanúja a világ, amelynek figyelme ennek ellenére is az ukrainai ütköző zónára irányult elsődlegesen. Az orosz invázió háborús harci műveletei már a Kárpátaljához, vagyis a magyar határhoz közeledtek. Az ország azonban rendíthetetlenül a március 15-i nemzeti ünnepre készülődött. Látszólag zavartalanul, noha ekkorra a szomszédos Ukrajnában a háború már kiszélesedett.

Négy nappal a nemzeti ünnep előtt Magyarország területére is harci drónok repültek be. Kétszer is riadóztatni kellett a hazai Gripeneket a légtér védelmében. Végül az egyik TU-141-es pilóta nélküli felderítő gép horvát területre zuhant. Alighanem kifogyott a robotgépből az üzemanyag. Zágrábban három méter mély krátert vájva csapódott be. S hogy orosz volt-e a drón, vagy ukrán, azt idehaza sem tudta senki sem.

Március 15-re készült az ország, s előtte eljött a tél eddigi leghidegebb éjszakája. Talán a Gondviselő üzent így a magyar kormányfőnek, aki a trianoni tragédiát hozó Versailles-ban, annak is a híres Tükör termében fotózkodott önfeledten a kétnapos rendkívüli uniós csúcson, amelyet a francia államfő hívott össze a huszonhét tagállam számára, az ukrán-orosz háború miatt.

Magyarország miniszterelnöke nem tiltakozott a helyszínválasztás miatt. Szó, és gond nélkül odarohant. Szemlátomást nem fáj neki, és nem is tette szavá azt, hogy egykor igazságtalanul itt szentesítették Magyarország területe kétharmadának az elcsatolását. S hogy a csonka ország népe mégis, heteken belül újra választja őt, ahhoz nem fért kétség. Annak ellenére sem, hogy ekkor már tudni lehetett: a haza új államfője – az ország történetében először, – nő lesz, a volt családügyi miniszter személyében. S ha megválasztják, – már pedig a polgári kormány gépezetével meg fogják, – akkor a köztársaság elnökeként egyúttal a Magyar Honvédség főparancsnoka is ő lesz. Pedig a katonák nem spenótos kanalakkal céloznak, és nem paradicsom szósszal, vagy pelenkával lönek. Bárki mérget vehet rá, hogy Magyarország első embere nem ért a hadsereghez, a fegyverekhez, a katonai műveletekhez, a védelemhez, s a támadáshoz. Nem csupán katona nem volt soha, de fegyvert se igen látott, s fogott a kezében. Vélhetően képtelen volna rá, hogy akár egyetlen egy szabályos lövést is leadjon bármely marok lőfegyverrel. – Őrület! – dohogott Viki. Tehetetlenül, mint oly sokan mások. – Igen, itt már minden megtörténhet! – könyvelte el magában az újabb döbbenetet. Ismét világossá vált, hogy a Kötcsések táborába a belépő a nagycsalád, minimum három, de inkább öt gyermekkel. Kormánytag, tisztségviselő, de még jelölt sem lehet megfelelő létszámú szaporulat hiányában náluk senki sem.

– Meg fogják választani! Szűrös Mátyás, Göncz Árpád, Mádl Ferenc, Sólyom László, Schmitt Pál és Áder János után övé lesz a poszt! Következik a magyar jobboldal újabb győzelme – egy szimbolikus csatatéren. Magyarország ismét lábön lövi magát. S a nép, az istenadta nép, újból tehetetlen, két és fél héttel a választások előtt. Hiába minden, már nem kétséges, hogy május 10-től ki lesz a Magyar Ugaron az új államfő, akit öt évre választ a kétharmados, jobboldali Országgyűlés. Pedig a beiktatása újabb lépés ahhoz, hogy ne valósulhasson meg a bölcs cél: a magyar a magyarban végre ne ellenséget, hanem egy másik embert lásson – egy

olyan országban, ahol a kormány-klientúra kiváltságos dúsgazdag milliárdosai mellett minden hatodik, hetedik magyar állampolgár biztosan a szegénység áldozata.

Míg a szomszédos Ukrajnában a vadászgépek meg a tankok dübörögtek, s a fegyverropogás, rakéta-bechapódás vészjósló hangjaihoz az óvóhelyre parancsoló légvédelmi szirénák frekvenciájának réme társult, – idehaza az ünnepi hosszú hétvége közeledett. Az első ebben az esztendőben. Fittyet hányva a Covid-veszélyre, Wellness-hotelekbe nyomult a magyar. Már aki megtehetette. A többi keseregve, irigykedve a pálinkába, meg a szomszéd-háborúzásba menekült, vagy csendben szomorkodott, ahogy Viki is. S a nép, az istenadta nép, a többség, idegenként nézte végig a kevesek zajos ünneplését.

1848. március 15-ről kevés szó esett. Az is csak formálisan. Valójában választási kortesbeszédék zúgtak, s folytak még a csapból is. S közben erősödtek az ukrainai orosz bombázások, meg a hozzájuk társuló erőszakos ukrán követelözések, fenyegetözések.

Eddig, ha egy magyart megkérdeztek arról: mi jut eszébe Ukrajnáról, tízből nyolc azt felelte volna, hogy az ukrán maffia. Ők ebben világhírűek. Ám a háború tizenhatodik napjára ez a helyzet megváltozott. Volodimir Zelenszkij ukrán elnökkel együtt minden stratégiailag fontos ukrán város neve és látképe egy csapásra nemzetközileg ismert lett. Ezzel egyidejűleg az orosz katonai támadás indokainak a felsorolásával is gazdagodott a bolygó. Vlagyimir Putyin orosz elnök hangsúlyozta, hogy a hazáját veszélyeztető ukrán támadást előzték meg, s tagadta, hogy Ukrajna orosz megszállása a célja.

Március 15-én Viki kokárdát tűzött a fekete tavaszi kabátja baljára. Pedig csak a közeli Templom kertbe vitte sétálni a kutyákat. Belül valami nagy-nagy ürességet érzett. Hamisnak látta a magyar nemzeti ünnep történéseit. Már nem dobbant meg a szíve a lobogó láttán, noha tudta, hogy a nemzeti trikolorért egykor emberek tucatjai haltak meg. Idegen volt számára a máskor oly kedves Országház is. A hazaszeretetet a polgári kormány a maga tizenhat éve alatt kiölte belőle.

Napközben egykedvűen figyelte a tévé híradásait az ünnepi megemlékezésekről, a kormányfő álcázott választási beszédéről, s a jól ismert jobboldali holdudvar friss kitüntetési ceremóniáiról. – Már megint dobják egymásnak a labdát meg a koncot a Kötcsések! Zsíros állásokkal, állami megbízatásokkal, címekkel, rangokkal, uniós pénzekkel, meg a nemzeti ünnepeken szokásos szórással, vagyis a kitüntetésekkel seftelnek és jutalmaznak! – sziszegte magában. S hogy az esti tv-híradókban a hamis magyar idill képsorai az orosz pusztításával keveredtek, az ebben a helyzetben természetesnek tűnhetett. Valóban a II. világháború óta Európában sohasem volt mértékű brutális pusztítás nyomait sugározták a tévétársaságok. Viki igazságérzete imbolyogni, inogni kezdett.

Most már azon tűnődött: létezhet-e egyáltalán „igazságos” támadó hadviselés? – Ha a budaligetű bűnöző szomszédaira gondolt, egyértelmű nemmel válaszolt. Ekkor még nem sejtette, hogy az orosz-ukrán háború századik napján, amikor Ukrajna területének húsz százaléka már stabilan orosz kézre került, ő is úgy érzi majd, hogy „ez már sok, túl sok”, és felsejlik benne is a gyanú: hátha mégis „az ősi orosz földek” elfoglalása, visszacsatolása, bekebelezése, anektálása Moszkva valódi célja, amely mellett persze, igaz lehetett a „demilitarizálás, a nácitalanítás”, és Ukrajna NATO-tagságtól, valamint atomfegyverek birtoklásától való eltiltása is. Ám tény, hogy Ukrajna területi integritását, nemzetállami függetlenségét ily módon, s ráadásul nem is először megsérteni – nem lehet.

– Lehetséges, hogy az USA, meg a „nyugat” kergette ebbe bele Oroszországot? – tette fel magának a kérdést. Mert az bizony tény, hogy igen szerencsétlenül fogadta a világ az orosz hadgyakorlatok, majd a katonai támadás hírére. Valóságos orosz-ellenes hisztériakeltés folyt, az ostoba Moszkva elleni szankciós, túllicitálás versengésről nem is szólva. Abban Viki biztos volt, hogy sorsközösséget érez az oroszokkal. Ahogyan a Kreml vezetése meg az orosz hadsereg, úgy megy ő is kutyástul, baglyostul – szembe a világgal. Mindannyian háborút vívnak, mindannyian vérrel és könnyekkel, szenvedve küzdenek – az igazukért. Mert a szó is fegyver, ahogyan a kiközösítés, az ellehetetlenítés ellenében való dacos túlélés, meg a tettekre váltott gondolat is az, igaz, nem katonai értelemben véve.

Múltak a napok, zakatolva, egyre hangosabban folydogált a máskor oly csendes idő. Viki elfogadta a megmásíthatatlan tényt, hogy tizenhatodik éve életvitelszerűen háborúban él, ami 2022-re kiterébélyesedett. Annyira, hogy mára minden értelemben és minden szinten háború veszi őt körül. Az lüktet még az ereiben is. Hiszen mindenekelőtt harcolnia kell Kína gyilkos Covid-járványával. A harmadik védőoltása után a negyedikért kell megküzdenie, s közben szájmaszkkal, kézfertőtlenítővel, kesztyűvel kell védekeznie. S persze, tudomásul kell vennie, hogy Magyarország közvetlen szomszédságában, Ukrajnában, katonai háború dúl, melynek hatásai világméretűek. Zuhan a forint, s globális energiaválság, olajembargó, valamint bolygó méretű drágulás, élelmiszerhiány, és éhínség közeleg. Magyarországon pedig – tizenhat évnyi holdudvaros, kirekesztős, klientúrás, Kötcsés, diktatórikus rémuralma után – újból kétharmados győzelmet arat a jobboldali kormány, melynek leváltására belátható időn belül nincs esély. Az ő hátralévő életében ez már csaknem lehetetlenül reménytelen, főképp az egymással marakodó szerencsétlen, rossz stratégiát választó gyenge, erőtlen, ostobán viselkedő „balfék” baloldali ellenzék mellett. Így aztán a hazája kilencvenháromezer-harminc négyzetkilométernyi csonka területén továbbra is marad a csendes állóháború, a Kötcsés óriás-klikkel szemben.

Nézte a sokat szenvedett bagolylányt, aki most is mozdulatlanul ült, s szemrebbenés nélkül figyelt.

– Strix Uralensis, az uráli bagoly, az éjszakai őrszem, ki, ha haza repülne, hibátlanul, ösztönösen tartaná az irányt, s a megfejthetetlen belső, titkos kódja diktálná neki, hogy hatvannégy fok, előre!

Ki tudja, talán Perm városáig is elrepülne. Légvonalban 2718 kilométer a távolság, azaz 1689 mérföld.

Górcső alá vehetné az európai terület orosz kikötő városát a Káma folyó partján. Oxford a testvérvárosa. S lám, mégis, az Egyesült Királyság Oroszországot, s annak vezetését a háború kitörése óta egyfolytában kíméletlenül támadja. Ha Viku odarepülne, akkor az ősi szülőföldjére haza menne.

Megtehetné, mert szabadnak született. Most is az. De Viku nem megy. Ő is itt marad. Budán, a bűn földjén, ahol született, s ahol meglőtték.

Viku pislogás nélkül, némán meredt a „gazdájára”.

– Rossz idők jönnek. De ez a mi otthonunk. Bármilyen történjék is, itt maradunk! Az én házam, az én kertem a tiéd is. Örökre! Kérlek, maradj velünk! Megvédelek, ha kell, az életem árán is! – suttogta, miközben farkasszemet néztek egymással, a bagollyal.

Amíg Viki megfordult, s tett két lépést előre, Viki hangtalanul, s finoman a vállára szállt. Bementek a lakásba, ahol Nagyézsdá a neki fenntartott törzshelyére, a nappaliba telepített magas ülőkére szállt.

Együtt nézték a kutyákkal – négyesben – a közszolgálati tévécsatorna híradóját. Viki érezte, hogy ismét az igazság útvesztőiben fuldokolnak, s hogy amit a hírekben lát és hall, az a fekete ezer árnyalatának az ízelítője. Tudta, hogy boldog-szomorú út vár rájuk. Küzdelmes, keserves. Tisztában volt azzal is, hogy csak magára számíthat. De, hát így volt ez eddig is, már régóta.

Megvárta, hogy éjfél ütjön az óra. A Himnusz első hangjai közben a tévéjét tüntetően kikapcsolta, s a harangszóra szép lassan lelépcsőzött a kertbe, vállán Vikuval. Valójában a kedves baglyát kísérte, vagyis szállította ki a helyére. Vaksötét volt, a Hold is alig világított, így aztán óvatosan botrogott.

Úgy érezte, a Himnusz már, a harang pedig még – nem neki szól. Nem olyan időket él Magyarország, hogy Isten megáldhassa jó kedvvel, derűvel, bőséggel – a bűn földjén – a magyart. S a balsors, mely régen tépi a szerencsétlen közép-európai országot, a közeli jövőben aligha hoz Budapestre, s erre a hazára víg esztendőt. Mert nem bűnhődte még meg a múltat s a jövőt ez a kevély-büszke, esendő, becsapott, megosztott, hetyke, barbár nép. De egyszer minden véget ér. A jó, meg a rossz is.

– Kérlek, Isten, fogd a jók kezét, és segítsd elviselni a márt, hogy idővel itt felépülhessen az igazság, és a becsület méltó birodalma! – fohászodott a kerti mélysötétben, tekintetét a távoli apró fénypontokra, a világító ablakokra vetve.

Dobolt az éjszakai csend, és valósággal vibrált körülötte a szokatlan, Holdfogyatkozásra emlékeztető sötétség, fekete mélység, amelyet Viki most jelképesnek is érzett. – Quo vadis, hová mégy, Magyarország? Merre tartasz? – suhant át az agyán a kérdés. De fájdalmat, keserűséget nem érzett már.

Álmában Magyarországot látta – világok határán, kelet és nyugat, észak és dél ütköző zónájában, kaotikus állapotban kínlódva a bolygó óriás sakkasztalján, sorra sakkot kapva. Felvillant előtte a magyar miniszterelnök képe, amint a március 15-i ünnepi beszédét a Parlament előtt bizarr, élcélődő, viccelődő hangnemben, időt, teret, helyet tévesztve kezdte. – Nos, igen! Bizony, jól nézünk ki, vagyis inkább: jól kinézünk! Mint karón a varjak.

Aztán suhantak előtte a háború borzalmai. Ukrán és orosz halottakról, sebesültekről, bombákról, drónokról, tankokról, vadászrepülőkről, gránátokról, ház-és városromokról, meg a hiperszonikus rakétákról szóltak a képek. Fülében hallotta a hírt, hogy legalább az erdők világnapján ügyelni kellene a fákra, mert a kék bolygón minden percben futballpályányi erdő tűnik el, s hogy évente 1,7 bolygót fogyasztunk, de 3 bolygónyi válsággal állunk szemben. Ha ez így folytatódik, akkor az emberiség hamarosan elpusztítja önmagát.

Aztán egy pillanatra aransárga, lágyan ringó búzamezőre képzelte magát, ahol a piros pipacsok, s a Nap érlelte dús kalászkok végtelen tengerében a csöpp lánya totyog felé, boldogan úszva és beleveszve az aratás előtti földi örömeibe. De jaj, utána hirtelen elsötétült minden. Csak egyetlen egy pillanatra, hogy gyönyörködhesen a kertjében gyakorlatozó bébi

denevérekben. Egyikük véletlenül a fejére szállt, s belegabalyodott a hosszú hajába, mint fióka korában a baglya, régen.

Utána kusza, kaotikus képek suhantak előtte az álmok hullámhosszán. Úgy, mintha tévéhíradót nézne. Tisztán hallotta, amint a műsorvezető bejelenti a jobboldali polgári kormány újabb kétharmados győzelmét, tizenhat évről húszra hosszabbítva a jelenlegi uralmát. Rögtön utána végignézte az új magyar kormány eskütételét. Azon, hogy 2022-től Magyarországnak már egészségügyi és oktatási minisztere és minisztériuma sincsen, mert a két fontos stratégiai ágazat a rendőrséget irányító idős belügyminiszter alá tartozik, megdöbbsent. A belügyminiszter se fogat húzni, se injekciót beadni, se apró gyermekeket írásra, olvasásra, szövegértésre tanítani nem tudna. Egyikhez sem ért. – Örület! – futott át az agyán a felismerés.

Meglepődött azon a tudósításon, amelyikből kiderült, hogy Oroszország immár száz napja azért háborúzik Ukrajnában, hogy az ottani orosz-barát szakadár köztársaságok maguk kérjék az Oroszországhoz csatolásukat, ám ezt meg sem várva máris megkezdték az elfoglalt területeken a rubel, s az orosz tantervek bevezetését.

Utána Joe Biden amerikai elnök tűnt fel a washingtoni Fehér Házban, amint az orosz elnökről kijelenti: „Putyin egy mézárós.” Aztán Belgrádban Vlagyimir Putyin elnök mellett tüntettek, Londonban pedig ellene. Ezt követően orosz „kazettás bombákról”, vegyi, és atomfegyverek bevetésének a réméről szólt Zelenszkij ukrán elnök, s utalt az Onix-típusú orosz cirkáló rakétákra is, amelyek mérhetetlen fájdalmat hoztak Ukrajnára. Egyúttal elítélte az ukránok Oroszországba való deportálását is.

Borzalmas, szívfacsaró pillanatképek következtek ezután. Elhagyott, éhező, szomjazó, kóborló, ide-oda bóklászó kutyák, szeretetre és biztonságra vágyó macskák, gazdáikat hiába váró tyúkok, tehének, s egyéb háziállatok szenvedéseit sugározták az ukrajnai helyszíni tudósítások. Valóban a háború áldozataivá váltak ők is.

Viki zaklatottan, félálomban is hallotta, amint a második otthonának nyilvánított Templom kertben a máriaremetei Kegyetemplom ősi harangja elüti a hajnali négyet. De nem telt bele öt perc, s máris újból előjöttek a mélyálombeli rémes emlékek. Shátán Pistát látta maga előtt, amint ördögi vigyorral a kukáját a vízaknába zárja, hogy a szemetes edény hiánya miatt rögtön fel is jelenthesse őt, a társasházi szomszédját.

Egyszer csak hollófeketébe borult a kékbolygós táj. Egy óriási, felhőkarcolónyi méretű naptár hirtelen 2026-ot mutatott. Egy csapásra meghalt a sötétség, és megszületett a megváltó fény, mely egy új, rég várt világ beteljesült reményét, örömteli békéjét és biztonságát hozta el. Valósággal vibrált, lüktetett, sugárzott, s minden pillanatban biztatóan, hívogatóan üzent a káprázatosan fényes, tiszta új élet, amelyben már a rend, a becsület, az igazság, s a törvény volt az úr. Magyarországot méltó, rátermett „harmadik utas” állam, és kormányfő igazgatta a Kötcsések húsz évnyi torz, bűnösen kirekesztő, ellenfél-üldöző életművének teljes eltakarítása után.

A naptár 2026-ot mutatott, s tisztán látta magát egy hatalmas tükörben, amint elegáns estélyi ruhában épp a hosszú barna haját igazgatja, majd sietve bezárja a lakást, mely köré már csupa

új, emberként élő és viselkedő szomszéd költözött. Az egykor volt budaligeti kalákás bünszervezetnek hűlt helye! S miközben a régi kedves ház előtt várakozó fekete Mercedes hátsó ülésébe beszáll, a kora esti félhomályban Viku köröz felette. Aztán a konvojban suhanó nagy, fekete autó egyszer csak finoman megáll a nemzeti zászlókkal fellobogózott Operaház előtt, s őt a kocsiból ketten is udvariasan kísérik, majd a vörös bársonyszőnyegen felkísérik – egészen a díszpáholyig. Szerette volna felfrissíteni, netán megigazítani a sminkjét, de erre már nem maradt ideje. Ennek ellenére határtalan erő, s a győzelem mámorító, boldog és elégedett öröme dobolt az ereiben. A hatalmas érzés valósággal szétáradt az összes sejtjében. Nincs arra szó, amit a szívében dédelgetett. S amikor felment a függöny, hogy felcsendüljön – új időknek új dalaként – Magyarország ősi Himnusza, –

Viki mély levegőt szippantott, s a bársony ülésből úgy pattant fel, mint még talán soha. Tekintetét a karmester után a magyar zászlóra szegezte, s a jobb kezét a szíve fölé helyezte. Nem sokáig, mert előbb párás, majd könnyes lett a szeme. Aztán, amikor a kórus azt énekelte, hogy „nyújts feléje védő kart, ha küzd ellenséggel”, – feltört belőle a pokol mélységéből, elemi erővel, tiszta, megküzdött, megszenvedett életösztönrel s életigenlő mély szeretettel – a csillapíthatatlan, megfélemezhetetlen, szünni nem akaró hangos zokogás. A fájdalmas, bús öröm záporozó, visszatarthatatlan könnyei voltak ezek – azon a bizonyos örökre feledhetetlen estén, amelyen több mint húsz év, két évtized múltán – végre visszakarta a hazáját, a himnusát, a megtépzott hitét, a megszenvedett magyarságát, az emberi méltóságát, s vele együtt mindazt, amitől húsz esztendőn át megfosztotta őt az élet.

Zúgott a taps, nagy volt az ujjongás, az ováció, izzott, forrongott körülötte a hangulat. Ő meg csak állt némán, s egész testében reszketett a sírástól. Százszor, ezerszer is elképzelte magában ezt a percet – a lelke legmélyén, s ugyanannyiszor el is hessegette magától, mint reménytelenül. Oly sok rossz történt vele, hogy nem hitt már a csodában.

Ott állt vörösre kisírt szemekkel, könnyektől eláztatott sminkkel, mámorítóan boldog, de mégis vérző szívvel. Tudta, hogy ő, csakis ő volt az egyes egyedül, aki végigzokogta Magyarország Himnusát. Szégyenkezésre azonban nem maradt ideje. Nyílt az ajtó, s egy férfi, amolyan izmos negyvenes határozott fellépésű barna, ellentmondást nem tűrően kezét csókolt neki, majd szélesebben karon ragadta, s a színpadhoz kísérte.

– Itt tessék várni! Mindjárt ön következik! – suttozta bizalmasan a fülébe.

Rémlett neki, hogy jó hangosan, a teltházás Operában a saját nevét hallja, s egy jól ismert arc széles mosolyát látja. Sugárzott felé a tisztelet, a megbecsülés és a szeretet, amely hosszú időn át messze elkerülte őt. Átvette az álomszép óriás virágcsokrát, s vele együtt a szót. Ott könnyezett a rivaldafényben az ünneplő díszes publikum előtt. Sejtette már, hogy a tervezettnél jóval rövidebb lesz a köszöntője, de a lélekjelenléte azért így sem hagyta cserben. Odalépett a mikrofonhoz, s meghatottan csak annyit mondott:

– Köszönöm, hogy visszakaphattam a hazámat, a himnusomat, a hitemet, és az életemet! Fölöttünk az Isten, előttünk az új út egy szebb, jobb, tisztább és igazabb világ felé! Hajrá, Magyarország! Hajrá, magyarok! Rendületlenül...

A SZERZŐ

CSURGAY JUDIT Pulitzer-díjas tv-riporter, író, újságíró, tanár. Újságíró oklevelének megszerzése mellett az Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán szerzett kitüntetéses diplomát. A Magyar Televízió „Riporter kerestetik!” vetélkedője egyik győzteseként kezdte negyedszázados televíziós pályafutását szerkesztő-riporter műsorvezetőként. Kilenc ország tévétársaságai sugározták a műsorait.

Kötetei: **Ne add fel, soha!** (Riportkötet. Semic Interprint Kiadó, 1995.), **A first lady** (Regény. Novum Pro Kiadó, 2011.), **Párizs könnyei** (Regény. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2020.), **Hozzátok szólok!** (Versek. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2020.), **Ne kérdezd!** (Versek. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2020.), **Sasok karmai között, a hatalom vonzásában** (Regény. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2021.), **Micsoda év volt ez!** (Versek. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2021.), **Jagd a fedélzeten!** (Regény. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2021.), **Szervusztok, gyerekek!** (Ismeretterjesztő kaleidoszkóp. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2021.), **Ki a világ leggazdagabb embere?** (Mesék. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2021.), **Fohász** (Versek. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2021.), **A smaragd szelence titka** (Regény. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2021.), **Zuhanás** (Novellák. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2021.), **„La illah il Allah”** (Novellák. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2021.), **Páratlan pártalan!** (Novellák. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2021.), **Csodabogarak** (Novellák. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2021.), **Megszállottak** (Novellák. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2021.), **Őrült világ!** (Regény. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2021.), **Időkapszula** (Regény. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2022.)

